

Skrifter fra De Gammeltestamentlige Pseud - Epigrafer.

Adamsbøkene.

Jubileerboken.

De første 2450 år etter Adam.

Adamsbøkene.

Forord.

De Gammeltestamentlige Skrifter har eksistert i "alle" år på mange språk. Men så langt vi vet er de ikke utgitt på norsk.

De er meget interessante og utfyller bibelens korte fortellinger. Vi får gjennom disse bøker vite mere om det forgangne.

Bøkene er utgitt på mange språk og er ikke helt overensstemmende. Hva Adamsbøkene angår

så er tre versjoner av senjødiske skrifter tatt med her. En gresk, en latinsk og den kirkeslaviske. Den greske har tittelen Mose Apokalypse, og den latinske har tittelen Adams og Evas liv.

Disse tre bøker har store likheter, men stemmer ikke alltid i rekkefølgen av det fortalte. Dertil finnes det stoff som ikke er medtatt i andre utgaver.

Det var på Sinai berg Moses mottok historien som hadde vært før hans tid; mens han var på berget i firti dager og firtio netter, både når det gjelder Adamsbøkene og Jubileerboken.

Adamsbøkene.

Adams og Evas liv, de som ble skapt først, som ble åpenbart av Gud til hans tjener Moses da han mottok loven og paktens tavler av Herrens hånd, belært av ærkeengelen Mikael.

1

Dette er Adams og Evas historie. Etter at de hadde utvandret fra Paradiset, tok Adam sin hustru Eva og dro til Østen. Der ble han i 18 år og 2 måneder, og Eva undfanget og fødte to sønner, Diofotos, som kalles Kain, og Amilabes, som kalles Abel.

2

Deretter var Adam og Eva sammen med hverandre, og mens de sov, sa Eva til Adam, sin herre: "Min herre, jeg har sett i en drøm i denne natt at blodet av min sønn Amilabes, som har tilnavnet Abel, strømme inn i hans bror Kains munn, og han drakk det ubarmhjertig; men han (Abel) ba ham beholde litt av det. Men han adlød ham ikke, men drakk det hele, og det forble ikke i hans buk, men kom ut av hans munn. Og Adam sa til Eva: "La oss stå opp og dra avsted og se hva det er som har hendt dem, kanskje fienden kjemper i mot dem."

3

Da de dro begge avsted, fant de Abel myrdet av Kain, hans brors hånd. Og Gud sier til ærkeengelen Mikael: "Si til Adam: Den hemmelighet du kjenner, må du ikke fortelle din sønn Kain, for han er en vredens sønn. Men vær ikke bedrøvet, for jeg vil gi deg en annen sønn i stedet for ham. Denne skal vise deg alt hva du skal gjøre. Men

du må ikke si noe til ham (Kain)." Dette sa Gud til sin engel, og Adam bevarte ordet i sitt hjerte, og sammen med ham også Eva, idet de var bedrøvet over deres sønn Abel.

4

Deretter kjente Adam sin hustru, og hun ble fruktsommelig og fødte Seth, og Adam sier til Eva: "Se, vi har avlet en sønn i stedet for Abel som Kain drepte. La oss gi Gud pris og offer!"

5

Men Adam fikk 30 sønner og 30 døtre. Adam levde i 930 år. Deretter ble han syk og ropte med høy røst og sa: "Alle mine sønner skal komme til meg, forat jeg kan se dem før jeg dør." Og de samlet seg alle, for jorden var bebodd i tre deler, og de kom alle til døren av det hus hvor han pleide å gå inn for å be til Gud. Og hans sønn Seth sa: "Far, Adam, hva er din sykdom?" og han svarer: "Mine barn, en stor smerte plager meg." Og de sier: "Hva er smerte og sykdom?"

6

Og Seth svarer og sier til ham: "Husker du, far, de frukter som du pleide å spise i Paradiset, og lengter du etter dem? Hvis det er så, så si meg det, og jeg skal gå og bringe deg frukter fra paradiset. For jeg vil legge skarn på mitt hode og gråte å be, og Herren vil bønnhøre meg og sende sin engel, og jeg vil bringe deg frukt forat smerten skal opphøre for deg." Adam sier til ham: "Nei, min sønn Seth, jeg er derimot syk og har smerter." Seth sier til ham: "Og hvorledes er de kommet over deg?"

7

Adam sa til ham: "Da Gud skapte oss, meg og deres mor, for hvis skyld jeg dør, ga han oss ethvert tre i paradiset, men et bød han oss å ikke ete av, ellers ville vi dø. Men timen kom da de engler som vokter deres mor skulle gå opp for å tilbe Herren. Da ga fienden henne å spise av treet, for han visste at jeg ikke var nær ved henne, og heller ikke de hellige engler. Deretter ga hun også meg å spise.

8

Men da vi begge hadde spist, ble Gud vred på oss. Og Herren kom til paradiset og satte sin trone og ropte med fryktelig røst, idet han sa: "Adam, hvor er du? Hvorfor skjuler du deg for mitt ansikt? Tror du bygningen kan skjule seg for den som har bygget den?" Og han sier: "Fordi du har forlatt min pakt, har jeg brakt 70 plager over ditt legeme. Den første plages smerte er et angrep på øynene. Den annen plages smerte rammer hørselen, og således vil alle plager i rekke følge deg:"

9

Da Adam hadde sagt dette til sine sønner, sukket han dypt og sa: "Hva skal jeg gjøre? Jeg er i stor bedrøvelse." Men også Eva gråt, idet hun sa: "Min herre, Adam, stå opp og gi meg halvdelen av din sykdom, og jeg vil bære den, for på grunn av meg er dette kommet over deg. På grunn av meg har du kommet i disse trengsler og smerter." Men Adam sa til Eva: "Stå opp og dra med vår sønn Seth nær til paradiset og legg jord på deres hoder og gråt, idet dere ber Gud om å forbarme seg over meg og sende sin engel til paradiset og gi meg av det tre hvorav oljen flyter. Og du skal bringe meg det, og jeg vil salve meg og få ro, og jeg vil vise deg den måte hvorpå vi først ble forført."

10

Og Seth og Eva gikk til paradiset egner. Og mens de var på vei, så Eva sin sønn ble angrepet av et vilt dyr. Men Eva gråt og sa: "Ve meg, ve meg, for når jeg kommer til oppstandelsens dag, vil alle som har syndet, forbanne meg, idet de sier: "Eva holdt ikke Guds befaling." Og Eva ropte til det ville dyr og sa: "O, du onde og ville dyr, vil du ikke frykte for å angripe Guds bilde? Hvorledes ble de munn åpnet, og hvorledes

fikk dine tenner styrke? Hvorledes husket du ikke din underkastelse, at du tidligere var underkastet Guds bilde?"

11

Da ropte det ville dyr og sa: "O, Eva, hverken din begjærighet eller din gråt angår oss, men deg selv, siden dyrenes herredømme stammer fra deg. Hvorledes åpnedes din munn for å spise av det tre som Gud hadde befalt deg å ikke spise av? Derfor ble også vår natur forandret. Nå kan du altså ikke utholde det hvis jeg begynner å refse deg.

12

Seth sier til det ville dyr: "Lukk din munn å ti og hold deg fra Guds bilde inntil dommens dag." Da sier det ville dyr til Seth: "Se, jeg holder meg fra Guds bilde, Seth." Så flyktet det ville dyr og etterlot ham såret, og det gikk til sitt leie.

13

Og Seth gikk med sin mor Eva nær til paradiset, og de gråt der, idet de ba Gud sende sin engel og gi dem av barmhjertighetens olje. Og Gud sendte ærkeengelen Mikael til dem, og han sa disse ord: "Seth, du Guds mann, besvær deg ikke med å be med denne ydmyke bønnfallelse om treet, i hvilken oljen flyter, for å salve din far Adam. Du skal ikke få den nå, men i de siste tider. Da skal alt kjøtt oppstå fra Adam inntil hin store dag, alle de som skal være et hellig folk. Da skal paradiset gleder gis dem, og Gud skal være i deres midte, og de skal ikke mere synde foran ham, for det onde hjerte skal tas fra dem, og der skal gis dem et hjerte som forstår det gode og å tjene Gud alene. Du skal igjen gå til din far, for hans livs mål er fylt om tre dager. Men når hans sjel går ut, skal du se dens fryktelige oppfart."

14

Da engelen hadde sagt dette, gikk han bort fra dem. Seth og Eva kom til hytten hvor Adam lå og Adam sier til Eva: "Hva har du gjort mot oss ved å nedkalle stor vrede over oss med den død som hersker over hele vår slekt?" Og han sier til henne: "Kall på alle våre barn og barnebarn og fortell dem hvorledes vår overtredelse skjedde."

15

Da sier Eva til dem: "Hør alle mine barn og mine barnebarn, så skal jeg fortelle dere hvorledes vår fiende førte oss. Det skjedde mans vi voldt paradiset, voldt den del som tilfalt hver av oss fra Gud, og jeg voldt syden og vesten. Og djevelen kom til Adams del hvor handyrene var, for Gud hadde fordelt dyrene til oss, og han hadde gitt deres far alle handyrene, og meg hadde han gitt alle hundyrene, og hver av oss voldt på sitt.

16

Og djevelen talte til slangen. og sa: "Stå opp og kom til meg, så skal jeg si deg et ord som du vil ha nytte av." Da kom slangen til ham, og djevelen sier til ham: "Jeg hører at du er forstandigere enn alle dyrene, og jeg har kommet for å lære deg å kjenne, og jeg har funnet deg større enn alle dyrene, og jeg rådspør deg. Likevel tilber du den ringere. Hvorfor eter du av Adams og Evas ukrutt og ikke av paradiset frukt? Stå opp og kom her, så skal vi bevirke at han blir drevet ut av paradiset på grunn av sin hustru, således som også vi ble på grunn av ham." Slangen sier til ham: "Jeg frykter for at Herren skal bli vred på meg." Djevelen sier til den: Frykt ikke, hver bare mitt redskap, så skal jeg ved din munn tale et ord som du kan bedra ham med."

17

Straks hengte slangen seg nedover paradiset mur omkring den time da Guds engler kom for å tilbe Gud. Da kom Satan i en engels skikkelse og lovsang Gud likesom englene. Og jeg bøyd meg ned fra muren og så ham likesom en engel. Og han sier til

meg: "Er du Eva?" Og jeg sa til ham: "Det er jeg." Og han sier til meg: "Hva gjør du i paradiset?" Og jeg sa til ham: "Gud har satt oss til å vokte det og spise av det." Djevelen svarte meg gjennom slangens munn: "Det gjør dere vel i, men dere spiser ikke av ethvert tre." Og jeg sier til ham: "Jo, vi spiser av ethvert tre unntagen et eneste som er midt i paradiset. Om det har Gud pålagt oss å ikke spise av det, "for så skal dere visselig dø."

18

Da sier slangen til meg: "Så sant Gud lever er jeg bedrøvet for deres skyld, fordi dere er som kveg. For jeg vil ikke at dere skal være uvitende om dette. Men stå opp og kom herhen. Hør på meg og spis og forstå treet's verdi og sødme." Men jeg sa til ham: "Jeg frykter at Gud skal bli vred på meg, slik som han sa til oss." Og han sa til meg: "Frykt ikke! For så snart du spiser vil dine øyne åpnes, og dere vil bli som guder til å kjenne hva som er godt og hva som er ondt. Men da Gud vet dette at dere skal bli lik ham, har han vært misunnelig mot dere og sagt: "Dere må ikke spise av det." Men legg nå merke til treet, og du vil se stor herlighet om det." Og jeg sa til ham: "Det er liflig å se for øynene." og dog fryktet jeg å ta av dets frukt. Og han sier til meg: "Kom herhen, jeg vil gi deg, følg meg!"

19

Jeg åpnet for ham, og han kom inn i paradiset og gikk foran meg. Da han var gått et stykke, vendte han seg om og sier til meg: "Jeg har ombestemt meg og vil ikke gi deg å spise." Dette sa han fordi han fullstendig ville bedra meg og tilintetgjøre meg. Og han sier til meg: "Tilsverg meg at du også vil gi din mann." Og jeg sa til ham: "Jeg vet ikke med hvilken ed jeg skal tilsverge deg, men det som jeg vet, sier jeg deg: Ved herskerens trone og kjerubene og livets tre, jeg vil også gi min mann å ete." Da han hadde fått den ed av meg, så gikk han bort til det, og han la i frukten som han ga meg å spise, sin sletthet, dette er sitt begjærs gift, for begjæret er opprinnelsen til enhver synd. Og jeg bøyde grenen til jorden og tok av frukten og spiste.

20

I den samme stund ble mine øyne åpnet, og jeg erkjente at jeg var blottet for den rettferdighet som jeg hadde vært iført, og jeg brast i gråt idet jeg sa: "Hva er dette du har gjort mot meg, for jeg er blitt fremmed for min herlighet som jeg var iført?" Og jeg gråt også over eden. Men da han så at jeg gråt og jamret meg, steg han ned av treet og forsvant. Jeg søkte i mitt område etter blader til å dekke min skam, men jeg fant ingen på paradiset's trær, for straks da jeg spiste, falt bladene av alle trærne unntatt fikentreet alene, og jeg tok blader av det og lagde meg lendeklede. Det var nettopp fra disse trær jeg hadde spist av.

21

Jeg ropte med høy røst, og sa: "Adam, Adam, hvor er du? Stå opp og kom hit til meg, så skal jeg vise deg en stor hemmelighet." Da deres far kom, sa jeg til ham de syndige ord som brakte oss ned fra en stor herlighet. For så snart han kom, åpnet jeg min munn, og djevelen talte, og jeg begynte å formane ham, og sa: "Kom hit bort, min herre Adam, adlyd meg og spis av frukten av det tre som Gud har sagt oss at vi ikke må spise av - så vil du bli som Gud." Og deres far svarte og sa: "Jeg frykter for at Gud vil bli vred på meg." Men jeg sa til ham: "Frykt ikke, for så snart du spiser, vil du kjenne godt og ondt." Og da jeg hurtig hadde overtalt ham, spiste han, og hans øyne åpnedes, og også han erkjente sin nakenhet. Og han sier til meg: "O, du onde kvinne, hva har du gjort ved oss? Du har gjort meg fremmed for Guds herlighet."

22

I den samme time hørte vi ærkeengelen Mikael blåse på sin trompet, idet han kalte på englene og sa: "Dette sier Herren: Kom med meg til paradiset og hør det ord hvormed jeg vil dømme Adam." Og da vi hørte ærkeengelen blåse på trompet, sa vi: "Se, Gud kommer til paradiset for å dømme oss." Og vi ble redde og skjulte oss. Og Gud kom til paradiset sittende på en kjerubvogn, mens englene lovsang ham. Og da Gud kom inn i paradiset, sprang bladene på trærne ut og ble styrket i min og Adams lodd. Og Guds trone ble reist hvor livets tre var.

23

Og Gud kalte på Adam, idet han sa: "Adam, hvor har du skjult deg. Mener du at jeg ikke vil finne deg? Mon tro om en bygning kan skjule seg for den som har bygget den?" Da svarte deres far, og sa: "Vi skjulte oss ikke, Herre, fordi vi trodde at vi ikke ville bli funnet av deg; men jeg frykter fordi jeg er naken, og jeg unnså meg for din makt, Herre." Gud sier til ham: "Hvem har vist deg at du er naken, hvis det ikke er fordi du har sviktet mitt bud som jeg ga deg?" Da husket Adam ordet som jeg talte til ham da jeg ville forføre ham: "Jeg vil gjøre deg sikker for Gud." Og han vendte seg mot meg og sa til meg: "Hvorfor har du gjort dette?" Da husket også jeg slangens ord, og sa: "Slangen forførte meg."

24

Gud sier til Adam: "Fordi du har vært ulydig mot mitt bud, men adlydt din hustru, skal jorden være forbannet ved ditt arbeide. For når du dyrker den, skal den ikke gi sin kraft. Torner og tistler skal den la fremspire for deg, og i ditt ansikts sved skal du spise ditt brød. Du skal være i mangel på trengsler, du skal trettes, men ikke få hvile. Du skal være trykket av bitterhet, men ikke få smake sødme, være trykket av hete og trengt av kulde. Du skal lide megen møyne, men dog ikke bli rik. Og du skal bli fet, men tilsist ikke være mere til. Og de dyr du har hersket over, skal reise seg mot deg i opprør, fordi du ikke holdt mitt bud."

25

Og vendt mot meg sier Herren til meg: "Fordi du adlød slangen og var ulydig mot mitt bud, skal du være i fødselssmerter og utålelige plager. Du skal føde dine barn med megen beven, og på en time skal du komme til fødselen og miste ditt liv på grunn av din store nød og smertene. Du skal bekjenne og si: "Herre, Herre, frels meg, så vil jeg ikke mere vende meg til kjødets synd," og derfor vil jeg dømme deg på ditt ord, på grunn av det fiendskap som fienden innga deg. Du skal atter vende deg til din mann, og han skal herske over deg."

26

Etter å ha sagt dette til meg, sa han til slangen med stor vrede følgende: "Siden du har gjort dette og er blitt et utiltalende kar, så at du har forført dem som var svake i hjertet, skal du være forbannet fremfor alle dyrene. Du skal være berøvet din føde som du pleide å ete, og du skal ete støv alle ditt livs dager. På brystet og buken skal du vandre og være berøvet både dine hender og føtter. Det skal hverken etterlates deg ører eller vinger eller noe annet lem hvormed du i din ondskap lokket dem og bevirket at de ble jaget ut av paradiset. Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og dens sæd. Den skal vokte på ditt hode og du på dens hæl inntil dommens dag."

27

Da han hadde sagt dette, befalte han sine engler at vi skulle drives ut av paradiset. Og da vi ble drevet bort under jamring, ba deres far englene, idet han sa: "Tilstå meg et lite øyeblikk forat jeg kan bønnfalle Gud om han kan ha medynk og medlidenhet med meg, fordi jeg alene har syndet." Og de opphørte med å drive ham bort, og Adam ropte under gråt, idet han sa: "Tilgi meg, Herre, hva jeg har gjort." Da sier Herren til

sine engler: "Hvorfor har dere hørt opp med å drive Adam bort fra paradiset? Er synden min, eller har jeg dømt ille?" Da falt englene ned til jorden og tilba Herren, idet de sa: "Du er rettferdig, Herre, og du feller rettferdige dommer."

28

Og Herren vendte seg mot Adam og sa: "Fra nå av vil jeg ikke tillate deg å være i paradiset." Og Adam svarte og sa: "Herre, gi meg av livets tre, forat jeg kan spise av det før jeg blir kastet ut." Da talte Herren til Adam: "Du skal ikke få av det nå, for det er pålagt kjerubene og flammesverdet som dreier seg, at de skal vokte det for deg, forat du ikke skal smake av det og bli udødelig i evighet, men ha den kamp som fienden nedla i deg. Men når du kommer ut av paradiset, skal jeg, hvis du vokter deg fra alt ondt som om du ville dø, la deg oppstå når oppstandelsen igjen inntreffer, og da skal der gis deg av livets tre, og du skal være udødelig til evig tid."

29

Da Herren hadde sagt dette, befalte han at vi skulle jages ut av paradiset. Men deres far gråt for englene foran paradiset, og englene sier til ham: "Hva vil du at vi skal gjøre for deg, Adam?" Deres far sier til englene: "Se, dere jager meg ut. Jeg ber dere, la meg ta velluktende urter fra paradiset, så at jeg når jeg har kommet ut, kan bringe et offer til Gud, forat Gud kan bønnhøre meg." Og englene kom og sa til Gud: "Jael, evige konge, befal at der skal gis Adam velluktende krydderier fra paradiset." Og Gud befalte at Adam skulle komme for å ta velluktende krydderier fra paradiset og sædekorn til sin føde. Og englene lot ham samle begge arter: safran og nardus og kanel og dessuten sædekorn til sin føde, og han tok disse og gikk ut av paradiset, og vi kom til jorden.

30

Nå har da jeg, mine barn, vist dere den måte som vi ble bedratt på. Og dere skal vokte dere selv at dere ikke fraviker fra det gode."

31

Da Eva hadde sagt dette midt iblant sine sønner, mens Adam lå syk, og han hadde kun en dag igjen, før han forlot sitt legeme, da sier hun til Adam: "Hvorfor dør du, og jeg lever? Eller hvor lang tid har jeg ennå å leve i etter din død? Fortell meg det." Da sier Adam til Eva: "Du må ikke være bekymret for tingene. For du vil ikke vente lenge etter meg, men på samme måte skal vi begge dø, og selv skal du legges samme sted som jeg. Og når jeg dør, skal dere la meg være. Ingen må røre meg, før Herrens engel gir beskjed om meg. For Gud vil ikke glemme meg, men vil søke sitt eget kar som han har dannet. Stå heller opp for å be til Gud, inntil jeg har gitt min ånd i hendene til ham som ga den. For vi vet ikke hvorledes vi skal møte ham som skapte oss, om han vil vredes på oss eller vende seg i barmhjertighet mot oss."

32

Da sto Eva opp og gikk ut og falt til jorden og sa: "Jeg har syndet, Gud, jeg har syndet, Allfader. Jeg har syndet mot deg. Jeg har syndet mot dine utvalgte engler. Jeg har syndet mot kjerubene. Jeg har syndet mot din urokkelige trone. Jeg har syndet, Herre, jeg har syndet meget. Jeg har syndet imot deg, og all synd er ved meg kommet i skapningen." Ennå mens Eva ba, liggende på sine knær, se, da kom menneskehetens engel til henne og reiste henne opp, idet han sa: "Stå opp, Eva, fra din anger, for se, Adam, din mann, er gått ut av sitt legeme. Stå opp og se hans ånd føres opp til ham som skapte den, for at den kan møte ham."

33

Og Eva sto opp og la sin hånd på sitt ansikt, og englene sier til henne: "Løft deg opp fra det jordiske." Og Eva stirret mot himmelen, og hun så en lysvogn komme, båret av

fire strålende ørner - det var ikke mulig at noen født av et morsliv kunne utsi dens herlighet, ei heller se deres ansikt - og engler som gikk foran vognen. Da jeg kom til det sted hvor deres far Adam lå, stanset vognen og seraferne mellom Faderen og vognen. Og jeg så røkelseskar av gull og tre skåler, og se, alle englene kom med røkelse og røkelseskarene og skålene hen til alteret og blåste i dem. Og røken fra røkelsen innhyllet himmelhvelvingene. Og englene falt ned og tilba Gud, idet de ropte og sa: "Hellige Jael, tilgi, for han er ditt bilde og dine hellige henders verk."

34

Og fremdeles så jeg, Eva, to store og fryktelige hemmelighetsfulle vesener stå foran Gud, og jeg brast i gråt av frykt og ropte til min sønn Seth, idet jeg sa: "Stå opp, Seth, fra din far Adams legeme og kom hen til meg forat du kan se hva ingens øyne noensinne har sett, og de ber for din far Adam."

35

Da sto Seth opp og gikk til sin mor, og han sier til henne: "Hva er det med deg? Og hvorfor gråter du?" Hun sier til ham: "Løft dine øyne å se himlens syv hvelvinger åpnet, og se med dine øyne hvorledes din fars legeme ligger på ansiktet, og alle hellige engler ber med ham for ham og sier: "Tilgi ham, Allfader, for han er ditt bilde." Nå vel, mitt barn, Seth, hva skal dette bety? Og når skal han overgis i den usynlige Fars og vår Guds hender? Og hvem er de to sorte menn som bistår din far i bønner?"

36

Seth sier til sin mor: "Det er solen og månen, og de faller ned og ber for min far, Adam." Eva sier til ham: "Og hvor er deres lys, og hvorfor er de blitt sorte av utseende?" Seth sier til henne: "De kan ikke skinne for Altets lys, og derfor er deres lys skjult fra dem."

37

Da Seth sa dette til sin mor, blåste englene i trompet, liggende på deres ansikt, og de ropte med fryktelig stemme, idet de sa: "Lovet være Herrens herlighet for hans skaperverker. Han har forbarmet seg over Adam, sine henders verk." Da englene hadde ropt dette, kom en av de seksvingede serafer og bortdrev Adam til den akuriske sjø og vasket ham for Guds ansikt. Han lå der i tre timer, og deretter utstrakte den Allmektige sine hender, sittende på sin hellige trone, og løftet Adam opp og overga ham til ærkeengelen Mikael, idet han sa til ham: "Løft ham opp til paradiset inntil den tredje himmel og la ham være der inntil hin store og fryktelige dag som jeg vil bestemme for verden." Og ærkeengelen Mikael tok Adam og førte ham bort og etterlot ham hvor Gud hadde påbudt ham, og alle englene sang en englelovsang, idet de undret seg over det som var tillatt å gjøre med Adam.

38

Etter alt dette, ba ærkeengelen om å begrave de jordiske rester, og Gud påbød at alle englene skulle komme sammen for hans ansikt, enhver etter sin orden. Og alle englene samlet seg, noen hadde med seg røkelseskar, andre hadde trompeter, og Hærskarenes Herre steg opp, og vindene drev ham. Og kjeruber, ridene på vindene, og himmelens engler dro foran ham, og de kom dit hvor Adams legeme var og tok det. Og de kom til paradiset, og alle paradises trær beveget seg, så at alle som var avlet av Adam sovnet inn på grunn av vellukten unntagen Seth, fordi han var avlet etter Guds befaling.

39

Adams legeme lå da på jorden i paradiset, og Seth sørget meget over ham. Og Gud Herren sier: "Adam, hvorfor gjorde du dette? Hvis du hadde holdt mitt bud, ville de som førte deg ned til dette sted ikke ha kunnet glede seg. Men jeg sier deg at jeg vil vende deres glede til sorg, og din sorg vil jeg vende til glede, og jeg vil atter innsette deg i din makt på din forførers trone; men han skal kastes hen til dette sted, forat han kan se deg sitte opphøyet over ham selv. Da skal han og de som adlød ham fordømmes. De skal bli meget bedrøvet og gråte, når de ser deg sitte på hans dyrebare trone."

40

Deretter talte han til engelen Mikael: "Gå bort til paradiset i den tredje himmel og bring meg tre linklær av byssus og syreske." Og Gud sa til Mikael, Gabriel, Uriel og Rafael: "Tilhyld

Adams legeme med linklærne og bring olje av den veluktende olje og utgyd den over ham." Og således gjorde de og begravde hans legeme. Og Herren sa: "La også Abels legeme bli hentet hit." Og de hentet andre linklær og begravde også ham, fordi han hadde ligget ubegravet fra den dag hans bror Kain hadde drept ham, for den onde Kain hadde prøvd på mange måter å skjule ham, men ikke kunne det. For jorden tok ikke i mot det, for hans lik sprang igjen ut av jorden, og en stemme trengte ut fra jorden, og sa: "I jorden skal intet annet bilde skjules før det første bilde som oppstod av meg, overlater støvet til meg fra hvem det ble tatt." Da tok englene det og la det på klippen inntil hans far var død. Og begge ble begravet i paradiset, på det sted hvor Gud fant støvet. Og Gud sendte syv engler til paradiset, og de brakte med seg mange velluktende urter og la dem på jorden. Således tok de de to legemene og begravde dem på det sted som de hadde gravd ut og utbygget.

41

Og Gud kalte på Adam, og sa: "Adam, Adam!" Og legemet svarte fra jorden, og sa: "Se, her er jeg, Herre." Og Herren sier til ham: "Jeg har sagt til deg at du er jord, og du skal vende tilbake til jorden. Jeg forkynner deg atter oppstandelsen. Jeg vil la deg oppstå på den ytterste dag ved oppstandelsen sammen med ethvert menneske av din sæd."

42

Etter disse ord, gjorde Gud et trekantet segl og forseglet graven, forat ingen skulle gjøre noe ved ham i seks dager, inntil hans ribben vendte tilbake til ham.. Da den menneskekjærlige Gud og de hellige engler var gått til deres sted, døde også Eva etter de seks dager. Mens hun levde, gråt hun over hans hensoven, fordi hun ikke visste hvor han var blitt lagt. I det øyeblikk da Herren kom inn i paradiset for å begrave Adam, sovnet både hun og hennes sønner, unntagen Seth, som jeg har sagt. Men Eva ba i sin dødstime om å bli begravet der hvor hennes mann Adam var, idet hun sa: "Min hersker, all makts Herre og Gud, hold ikke meg, din slavinne, borte fra Adams legeme, for av hans lemmer har du skapt meg; men kjenn også meg uverdige og syndige, verdig til å begraves ved hans legeme. Likesom jeg var uadskilt sammen med ham i paradiset og etter overtredelsen, således må ingen adskille oss nå." Etter at hun hadde bedt, så hun opp mot himmelen og sto opp, sukket høyt og slo seg for brystet og sa: "Alle tings Gud, motta min ånd." Og straks overga hun sin ånd til Gud.

43

Da hun var død, kom ærkeengelen Mikael og belærte Seth om hvordan han skulle begrave Eva. Og tre engler kom og tok hennes legeme og begravde det der hvor Adams og Abels legeme var. Og ærkeengelen Mikael sa til Seth: "Begrav ethvert menneske som dør på denne måte inntil oppstandelsens dag." Etter at han hadde gitt denne lov, sa han til ham: "Over seks dager må dere ikke sørge. På den syvende dag skal du hvile og glede deg på den. For på den dag gleder Gud og vi engler oss over den rettferdige sjel som har forlatt jorden." Da ærkeengelen Mikael hadde sagt dette, gikk han opp til himmelen, idet han priste og sa: "Halleluja, hellig, hellig, hellig er Herren, til Gud Faders ære. For han tilkommer ære, heder og tilbedelse sammen med hans evige og levendegjørende ånd nå og alltid og til evigheters evigheter. Amen."

Adams og Evas liv.

Adams og Evas liv.

Da de var blitt drevet ut av paradiset, bygget de seg en hytte og tilbrakte syv dager med å sørge og klage i stor bedrøvelse. Men etter syv dager ble de sultne og søkte etter føde som de kunne spise, men fant det ikke.

2

Da sa Eva til Adam: "Min herre, jeg er sulten. Gå å finn noe som vi kan spise. Kanskje vil Gud Herren se i nåde til oss og forbarme seg over oss og *kalle oss tilbake* til det sted hvor vi var tidligere. Og Adam sto opp og vandret igjennom hele det land, men fant ikke den føde som de hadde i paradiset.

3

Og Eva sa til Adam: "Min herre, vil du så la meg dø. Kanskje Gud Herren vil føre deg inn i paradiset igjen, fordi Gud Herren på grunn av meg ble vred på deg. Vil du drepe meg så jeg dør?. Kanskje vil Gud Herren føre deg inn i paradiset, fordi du på grunn av meg ble fordrevet derfra." Adam svarte Eva: "Eva, du må ikke si slikt, for ved det kan Gud Herren atter bringe en forbannelse over oss. Hvorledes kan det skje at jeg legger min hånd på mitt kjøtt? *La oss derimot stå opp* og søke noe å leve av, for at vi ikke skal svinne hen."

4

Og de vandret omkring og søkte i ni dager, men fant intet av det som de hadde spist i paradiset. Derimot fant de bare det som dyrene pleide å spise. Og Adam sa til Eva: "Dette har Herren gitt dyrene og kveget, men vi pleide å ha engleføde. Men det er rett og riktig at vi sørger for Guds, vår skapers åsyn. La oss gjøre en stor bot. Kanskje vil Gud Herren være overbærende og forbarme seg over oss og gi oss noe å leve av."

4

Og Eva sa til Adam: "Min herre, si meg: hva er bot, og hvordan skal jeg gjøre bot? La oss dog ikke pålegge oss en anstrengelse som vi ikke kan utholde, så at Gud ikke hører våre bønner og vender sitt ansikt fra oss, fordi vi ikke har oppfylt hva vi lovt. Min herre, hvor megen bot har du tenkt å gjøre fordi jeg har påført deg møyne og trengsler?"

6

Og Adam sa til Eva: "Du kan *ikke* gjøre så meget som jeg. Men gjør så meget som du har krefter til. For jeg vil holde faste i 40 dager. Men stå du opp og gå til floden Tigris, og ta en sten og stå på den i vannet inntil halsen i flodens dyp, og ingen tale må utgå av din munn, fordi vi er uverdige til å anrope Herren, da våre lepper er urene av det ulovelige og forbudte tre, og stå i flodens vann i 37 dager. Men jeg vil tilbringe 40 dager i Jordans vann. Kanskje vil Gud Herren forbarme seg over oss."

7

Og Eva vandret til floden Tigris og gjorde som Adam hadde sagt til henne. Likeledes vandret Adam til floden Jordan og stilte seg på en stor sten i vannet opp til halsen.

8

Og Adam sa: "Jeg sier deg, Jordans vann, lid med meg og samle hos meg alle svømmende som er i deg, forat de skal omgi meg og sørge i fellesskap med meg. Ikke over seg selv skal de jamre, men over meg. Fordi det er ikke dem, men meg som har syndet." Straks kom alle de levende vesener og omga ham, og Jordans vann sto stille fra den time, idet den ikke fløt videre.

9

Og der gikk 18 dager. Da ble Satan vred og forvandlet seg til englenes lysglans og gikk bort til floden Tigris til Eva og fant henne gråtende. Og som om djevelen sørget med henne, begynte han å gråte og sa til henne: "Gå ut av floden og sørg ikke mer. *Slutt med bedrøvelse og klage.* Hvorfor er du og din mann, Adam, bekymret? Herren har hørt deres klage og tatt i mot deres bot. Og alle vi engler har har anropt Herren med bønn for dere, og han har sendt meg for å føre dere ut av vannet og gi dere den kost som dere hadde i paradiset, som dere har jamret dere for. Gå nå derfor ut av vannet, så vil jeg føre dere til et sted hvor deres føde er beredt."

10

Da Eva hørte det, trodde hun det og gikk ut av flodens vann, og hennes kropp var som gress som følge av vannets kulde. Og da hun var gått ut, falt hun til jorden, og djevelen reiste henne opp og førte henne til Adam. Men da Adam så henne og djevelen sammen med henne, ropte han, idet han sa med gråt: "O, Eva, o, Eva, hvor er din bots verk? Hvorledes er du igjen forført av vår motstander, ved hvem vi ble fjernet fra oppholdet i paradiset og den åndelige glede?"

11

Da Eva hørte dette, forsto hun at det var djevelen som hadde overtalt henne til å gå ut av floden, og hun falt til jorden på sitt ansikt, og hennes smerte og klage og jamring ble fordoblet. Og hun utbrøt, idet hun sa: "Ve deg djevel, hvorfor bekjemper du oss uten grunn? Hva har du å gjøre med oss? Eller hva har vi gjort deg, siden du forfølger oss med svik? Eller hvorfor rammer din ondskap oss?" Har vi vel tatt din herlighet og gjort at du er uten heder? Hvorfor forfølger du oss, fiende, inntil døden ondskapsfullt og misunnelig?"

12

Og djevelen sa mens han sukket: "O, Adam, hele mitt fiendskap og min misunnelse og smerte er i mot deg, fordi jeg for din skyld ble jaget ut og fjernet fra min herlighet som jeg hadde i himmelen midt i blant englene, og for din skyld ble jeg kastet til jorden." Adam svarte: "Hva har jeg gjort deg, eller hva er min synd mot deg? Du har ikke blitt skadet, heller ikke har vi gjort deg fortred. Hvorfor forfølger du oss da?"

13

Djevelen svarte: "Hva sier du til meg? For din skyld ble jeg kastet bort derfra. Da du ble dannet, ble jeg kastet bort fra Guds ansikt og utstøtt fra englenes samfund. Da Gud innblåste livets ånde i deg, og ditt ansikt og din likhet ble gjort etter Guds bilde, brakte Mikael deg også hit og lot oss tilbede deg i Guds påsyn, og Herren sa: "Se, Adam, jeg har gjort deg etter vårt bilde og vår likhet."

14

Og Mikael gikk ut og kalte på alle englene, idet han sa: "Tilbed Gud Herrens bilde, slik som Herren har foreskrevet." Og Mikael tilba selv som den første og kalte på meg og sa: "Tilbe Gud Jehovas bilde." Og jeg svarte. "Jeg har ikke behov for å tilbe Adam." *Og da Mikael vedble å nøde meg til å tilbe*, sa jeg til ham: "Hvorfor nøder du meg? Jeg vil ikke tilbe en som er ringere og yngre enn jeg. Jeg er skapt før ham. Førrenn han ble skapt, var jeg allerede skapt. Han bør tilbede meg."

15

Da de øvrige engler som var under meg, hørte dette, ville de ikke tilbe ham. Og Mikael sa: "Tilbe Guds bilde; men hvis du ikke vil tilbe, vil Gud bli vred på deg." Og jeg sa: "Hvis han blir vred på meg, vil jeg sette mitt sete over himmelens stjerner og være lik den Høyeste."

16

Og Gud Herren ble vred på meg og støtte meg ut sammen med mine engler fra vår herlighet, og for din skyld ble vi forjaget til denne verden fra våre boliger og kastet til jorden. Og straks ble vi oppfylt av smerte fordi vi var fratatt så stor herlighet, og det smertet oss å se deg i så stor glede og fryd. Og med stor svik overlistet jeg din hustru og fikk deg utdrevet på grunn av henne fra din glede og fryd, likesom jeg var drevet bort fra min herlighet."

17

Da Adam hørte djevelen si dette, ropte han under sterk gråt, og sa "Herre, min Gud, i dine hender er mitt liv. La denne min motstander som søker å drepe min sjel, være langt fra meg, og gi meg hans herlighet som han selv har mistet." Og straks forsvant djevelen fra ham. Men Adam holdt ut i sin bot, idet han sto 40 dager i Jordans vann.

18

Og Eva sa til Adam: "Lev du, min herre! Deg er livet gitt, fordi du hverken har begått den første eller den annen overtredelse. Men jeg har begått overtredelse og er blitt forført fordi jeg ikke overholdt Guds befaling. Og skill meg fra dette livs lys, og jeg vil gå til solens nedgang og være der til jeg dør." Og hun begynte å vandre mot de vestlige egner, og hun begynte å sørge og gråte bitterlig under megen sukk. Og hun gjorde der en bolig, da hun var svanger i den tredje måned.

19

Da tiden nærmet seg da hun skulle føde, ble hun urolig på grunn av smertene, og hun ropte til Herren, idet hun sa: "Forbarm deg over meg, Herre, hjelp meg." Men hun ble ikke bønnhørt, og Guds barmhjertighet omga henne ikke. Og hun sa til seg selv: "Hvem skal bringe bud til min herre, Adam? Jeg besverger dere, dere himmelens lys: Når dere vender tilbake til østen, bring så bud til min herre Adam."

20

Men i den time sa Adam: "Evas klage er kommet til meg. Kanskje har slangen atter kjempet mot henne. Og han gikk og fant henne i stor sorg. Og Eva sa: "Fra det øyeblikk jeg så deg, min herre, ble min sjel som var i store smerter, igjen opplivet, og bønnfall nå Gud Herren for meg at han skal bønnhøre deg og se til meg og befri meg fra mine store smerter." Og Adam ba til Herren for Eva.

21

Og se, 12 engler og to makter kom. De stilte seg på høyre og venstre side av Eva. Og Mikael sto til høyre og berørte hennes ansikt inntil brystet, og sa til Eva: "Du er lykkelig, Eva, på grunn av Adam, For hans bønner og ord er vektige. Derfor er jeg sendt til deg forat du kan motta hjelp fra oss. Reis deg nå og bered deg til fødselen." Og hun fødte en sønn, og han var lysende. Og straks reiste gutten seg og løp, og i sine hender brakte han gress og ga til sin mor, og han fikk navnet Kain.

22

Og Adam tok Eva og gutten og førte dem til østen, og Gud Herren sendte ved enegelen Mikael forskjellige slags sæd og ga dem til Adam og viste ham hvordan han skulle bearbeide og dyrke jorden, slik at de kunne få frukter som de selv og alle deres slektledd kunne leve.

23

En tid deretter ble Eva svanger og fødte en sønn med navnet Abel, og Kain forble sammen med Abel. Og Eva sa til Adam: "Min herre, i søvne var det likesom jeg så vår sønn Abels blod i Kains hånd, idet han slukte det med sin munn. Derfor er jeg bedrøvet." Og Adam sa: "Å, bare ikke Kain dreper Abel! Men la oss skiille dem fra hverandre, og la oss lage særskilte boliger for dem." Og de gjorde Kain til jorddyrker og Abel til hyrde. På den måte kunne de være skilt fra hverandre. Men deretter drepte Kain Abel. Adam var dengang 130 år gammel, men Abel ble drept da han var 122 år gammel

24

Og deretter kjente Adam sin hustru, og han avlet en sønn og kalte hans navn Seth. Og Adam sa til Eva: "Se, jeg har avlet en sønn istedet for Abel som Kain drepte." Og etterat Adam hadde avlet Seth, levde han 800 år, og han avlet 30 sønner og 30 døtre, tilsammen 63 barn. Og de ble mangfoldige på jorden i deres folkeslag.

25

Og Adam sa til Seth: "Hør, min sønn Seth, for jeg vil berette for deg hva jeg har sett og hørt. Etter at jeg og din mor var drevet ut av paradiset, kom ærkeengelen Mikael, Guds sendebud til meg mens vi var opptatt med å be, og jeg så en vogn likesom vinden, og dens hjul var av ild, og jeg ble båret bort til rettferdighetens paradiset. Og jeg så Herren sittende, og hans ansikt var en brennende og uutholdelig ild, og mange tusen engler var til høyre og venstre for den vogn.

26

Da jeg så dette, ble jeg forskrekket, og frykt grep meg, og jeg kastet meg til jorden for Gud. Og Gud sa til meg: "Se, du skal dø fordi du har overtrådt Guds befaling, fordi du så snart hørte på din hustrus røst, hende som jeg ga i din makt, for at du skulle ha henne i din vilje, og du hørte på henne og overtrådte mine ord."

27

Da jeg hørte disse ord av Gud, falt jeg til jorden og tilba Herren, og sa: "Min Herre, du allmechtige og barmhjertige Gud, du hellige og trofaste, la ikke navnet som minnes din høyhet bli utslettet. Men omvend min sjel for jeg dør, og min livsånde vil forlate min munn. Forkast ikke meg som du har dannet av jordens leire fra ditt ansikt og unndra ikke den som du har oppfødd din nåde." Og se, et ord om deg kom over meg, og Herren sa til meg: "Siden dine dager ble dannet, er du skapt med kjærlighet til viten, derfor skal i evighet retten til å tjene meg ikke fratras din sæd."

28

Og da jeg hørte disse ord, kastet jeg meg til jorden og tilba Gud Herren, idet jeg sa: "Du er den evige og høyeste Gud, og alle skapninger gir deg ære og pris. Du er det sanne lys som overstråler alle lys, det levende liv, den ubegripelige store kraft. Deg gir de åndelige makter ære og pris. Du øver stordåd i din barmhjertighet mot menneskeslekten."

29

Etter at jeg hadde tilbedt Herren, grep Guds ærkeengel Mikael straks min hånd og førte meg ut av hjemsøkelsens og Guds befalings paradiset. Og Mikael holdt en stav i sin hånd som han rørte ved vannene som var omkring paradiset, og de frøs til, og jeg gikk over. Og Mikael gikk over sammen med meg og førte meg tilbake til det sted hvorfra han hadde hentet meg. "Hør min sønn Seth, også de øvrige og framtidige hemmeligheter som er åpenbart meg, som ved å spise av kunnskapens tre ble erkjent og forstått om hva som skulle skje i denne tidsalder."

29 a

Det som Gud vil gjøre med menneskeslekten, sin skapning. Herren vil komme tilsyne i en ildflamme. Av hans høyhets munn vil det gå ut befalinger og forskrifter til alle, og de vil hellige ham til hans høyhets bolig, og han vil vise dem sin høyhets forunderlige sted.

29 b

Og da skal de bygge et hus for Herren, deres Gud, i landet som han vil berede for dem. Og der skal de overtrede hans forskrifter. Og deres helligdom vil bli brent og deres land bli øde, og selv skal de adspredes, fordi de forbitret Gud. Og atter vil han frelse dem fra deres adspredelse. Og atter skal de bygge et hus for Gud. Og tilsist skal Guds hus oppføres større enn tidligere, og atter skal uretten overgå retten.

29 c

Og deretter skal Gud bo synlig sammen med menneskene på jorden, og da skal retten begynne å stråle, og Guds hus skal æres til evighet, og fiender vil ikke lenger kunne skade menneskene som tror på Gud. Og Gud vil opvekke seg et trofast folk, som han vil frelse i evigheters evigheter. Og de ugudelige skal straffes av Gud, deres konge, fordi de ikke ville elske hans lov. Himlen og jorden, nettene og dagene og alle skapningene skal adlyde ham og ikke overtrede hans bud og ikke forandre deres gjerninger. Men menneskene skal forandres når de forlater Herrens lov.

29 d

Derfor vil Herren fordrive de ugudelige fra seg, og de rettferdige skal stråle som solen for Guds ansikt. Og på den tid skal menneskene renses ved vann for synder. Men de som ikke vil renses ved vann, skal fordømmes. Og lykkelig skal den mann være, som har tilrettevist sin sjel, når Guds dommer og store gjerninger skjer blant menneskene, og deres gjerninger undersøkes av Gud, den rettferdige dommer.

30

Da Adam var blitt 930 år, og ettersom han visste at hans dager var ved å være omme, sa han: "Alle mine sønner skal samles hos meg, for jeg vil velsigne dem og tale med dem før jeg død." Og de samlet seg i tre deler i hans påsyn ved bedehuset, hvor de pleide å tilbe Gud Herren, og de spurte ham: "Hva er det med deg, far, siden du samler oss? Og hvorfor ligger du i din seng?" Og Adam svarte, og sa: "Mine sønner, jeg er syk og har smerter." Og alle hans sønner sa: "Hva betyr dette, far, å være syk og ha smerter?"

31

Da sa hans sønn Seth: "Herre, kanskje har du begjært paradiset frukter som du pleide å spise, og derfor ligger du bedrøvet? Si meg det, så skal jeg gå til de nærmeste av paradiset innganger og strø støv på mitt hode og kaste meg til jorden foran paradiset porter og jamre i stor klage, idet jeg anroper Herren. Kanskje han vil høre på meg og sende sin engel for å bringe meg den frukt som du har begjært." Adam svarte og sa: "Nei, min sønn, jeg lider ikke av begjær, men føler kraftsløshet og stor smerte i mitt legeme." Seth svarte: "Hva er smerte, herre far? Jeg vet det ikke. Men du må ikke skjule det for oss, men si oss det."

32

Og Adam svarte og sa: "Hør på meg, mine sønner! Da Gud skapte oss, meg og deres mor, satte han oss i paradiset og ga oss ethvert fruktbringende tre til å spise av, og forbød oss: "Av kunnskapens tre på godt og ondt, det som er midt i haven, må dere ikke spise." Men Gud ga en del av paradiset til meg og en annen del til deres mor. Trærne i den østre del og den del som er mot nord, ga han til meg, og til deres mor ga han den sydlige og den vestlige del.

33

Gud Herren ga oss to engler til å vokte oss. Timen kom da englene gikk opp for å tilbe for Guds ansikt. Straks benyttet vår motstander, djevelen, anledningen, mens englene var fraværende, og djevelen forførte deres mor til å spise av det ulovelige og forbudte tre. Hun både spiste og ga meg.

34

Og straks ble Gud Herren vred på oss, og Herren sa til meg: "Fordi du forlot mitt bud og ikke overholdt mitt ord som jeg innskjerpet deg, så vil jeg bringe 70 plager over ditt legeme. Med forskjellige smerter som begynner i hodet og øynene og ørene inntil neglene på føttene, og i de enkelte lemmer skal dere pines. Dette har Gud bestemt til tuktelse. Alt dette har Herren sendt over meg og alle våre etterkommere."

35

Da Adam hadde sagt dette til alle sine sønner, ble han grepet av store smerter; og idet han ropte med høy røst sa han: "Hva skal jeg ulykkelige gjøre, som er kommet i slike sterke smerter?" Da Eva så ham gråte, begynte hun også å gråte, idet hun sa: "Herre, min Gud, overfør hans smerter til meg, fordi det var meg som syndet." Og Eva sa til Adam: "Min herre, gi meg en del av dine smerter, for fra meg har denne straff nådd deg."

36

Og Adam sa til Eva: "Stå opp og gå med min sønn Seth til nærheten av paradiset og strø støv på deres hoder og kast dere ned på jorden og bryt ut i klage for Guds ansikt. Kanskje vil han forbarme seg og sende sin engel til barmhjertighetens tre hvorfra livets olje flyter, og gi dere litt av det, forat dere kan salve meg med den, så at jeg kan få ro for disse smerter som fortærer meg."

37

Og Seth og hans mor gikk avsted til paradisetts porter. Mens de var på veien, kom plutselig et dyr, en slange, som gikk til angrep på Seth og bet ham. Da Eva så det, gråt hun idet hun sa: "Ve meg, ulykkelige, forbannet som jeg er fordi jeg ikke overholdt Guds forskrifter." Og Eva sa til slangen med høy røst: "Forbannede dyr, hvorfor frykter du ikke for å gå løs på Guds bilde men våger å kjempe mot det? Og hvordan fikk dine tenner styrke?"

38

Dyret svarte med menneskerøst: "O, Eva, er vår ondskap ikke rettet mot dere? Mon ikke vårt raseri er mot dere? Si meg, Eva, hvorledes åpnet din munn seg så at du spiste av frukten som Gud Herren bød deg å ikke spise av? Men nå kan du ikke holde det ut hvis jeg begynner å rette bebreidelser mot deg."

39

Da sa Seth til dyret: "Gid Gud Herren vil irttesette deg. Ti og vær stille, lukk din munn, forbannede fiende av sannheten, ødeleggende forstyrrer. Vik bort fra Guds bilde inntil den dag da Gud Herren befaler at du skal føres for retten." Og dyret sa til Seth: "Se, jeg går bort som du sier, fra Guds bildes ansikt." Straks vek den fra Seth som var såret av dens tenner.

40

Men Seth og hans mor gikk til paradisetts egner etter barmhjertighetens olje for å salve den syke Adam. Og da de kom til paradisetts porter, tok de støv fra jorden og la på deres hoder, og de kastet seg på sitt ansikt til jorden og begynte å klage under mange sukk, idet de ba til Gud Herren om at han ville forbarme seg over Adam i hans smerter og sende sin engel for å gi dem oljen fra sitt barmhjertighets tre.

41

Men da de i mange timer hadde bedt og bønnfalt, se, da viste engelen Mikael seg for dem og sa: "Jeg er sendt til dere av Herren. Jeg er innsatt av Herren over det menneskelige legeme. Jeg sier til deg, Seth, du Guds mann, du må ikke gråte, idet du ber og bønnfaller om oljen fra barmhjertighetens tre, for at du kan salve din far Adam for smertene i hans legeme.

42

For jeg sier deg, du kan på ingen måte få av den unntatt i de siste dager, når 5500 år er omme. Da skal den høyt elskede Kristus, Guds sønn komme til jorden for å oppvekke Adams legeme og sammen med ham oppvekke de dødes legemer. Og Guds sønn skal selv komme og bli døpt i Jordans flod. Og når han stiger ut av Jordans vann, da skal han salve alle som tror på ham med sin barmhjertighets olje. Og barmhjertighetens olje skal være fra slekt til slekt for dem som blir gjenfødt av vann og den Hellige Ånd til et evig liv. Deretter skal den høyt elskede Guds sønn, Kristus, stige ned til jorden og føre din far Adam inn i paradiset til barmhjertighetens tre.

43

Men du, Seth, gå til din far, Adam, for hans liv er omme. Om seks dager skal hans sjel gå ut av hans legeme, og når den går ut, skal du se store undere i himmelen og på jorden og i himmelens lysende legemer." Da Mikael hadde sagt dette, gikk han straks bort fra Seth. Og Eva og Seth vendte tilbake, og de brakte med seg velluktende urter nardus og safran og kalmus og kanel.

44

Da Seth og hans mor kom til Adam, fortalte de ham at et dyr, slangen, hadde angrepet, og bitt Seth. Og Adam sa til Eva: "Hva har du gjort? Du har påført oss en stor plage, skyld og synd over hele vår slekt. Og etter min død skal du fortelle hva du har gjort til dine sønner. For de som fremstår gjennom oss, skal få tilfredsstillelse gjennom arbeide, men skal svekkes og forbanne oss, idet de sier: "Alt ondt har våre foreldre som var fra begynnelsen påført oss." Da Eva hørte dette, begynte hun å sukke og gråte.

45

Og som ærkeengelen hadde forutsagt, kom Adams død seks dager etter. Da Adam merket at hans dødstime var kommet, sa han til sine sønner: "Se, jeg er 930 år, og når jeg er død, skal dere bære meg mot østen til den stor Gud bolig. Og det skjedde da han hadde fullført alle sine taler, oppga han ånden.

46

Solen og månen og stjernene ble formørket i syv dager. Og mens Seth sørgende omslynget sin fars legeme ovenfra, og mens Eva så mot jorden med hendene foldet over sitt hode, og idet hun la sitt hode på knærne, og mens alle hans sønner gråt med bitre tårer, se, da viste engelen Mikael seg. Han sto ved Adams hode og sa til Seth: "Stå opp fra din fars legeme og kom til meg og se hva Gud Herren bestemmer om ham. Han er hans skapning, og han har forbarmet seg over ham."

47

Og alle englene blåste på trompetene og sa: "Velsignet er du, Herre, fordi du har forbarmet deg over din skapning. Da så Seth Herren holde Adam i sin utstrakte hånd, og han overga ham til Mikael, idet han sa: "Han skal være i din forvaring inntil oppgjørets dag i straff inntil de siste år når jeg forvandler hans sorg til glede. Da skal han sitte på hans trone som fikk ham til å falle.

48

Atter sa Herren til Mikael og Uriel: "Bring meg tre byssukledninger av lin og bred dem ut over Adam og andre linklær over hans sønn Abel, og begrav Adam og hans sønn." Og alle englemaktene dro foran Adam, og de dødes hvilested ble helliget. Og Englene Mikael og Uriel begravde Adam og Abel i paradiset egner, mens Seth og hans mor og ellers ingen annen så til. Og Mikael og Uriel sa: "Som dere har sett, skal dere på lignende måte begrave deres døde."

49

Og seks dager etter Adams død, merket Eva at hun skulle dø, og samlet alle sine sønner og døtre. Det var Seth tillike med 30 brødre og 30 søstre. Og Eva sa til alle: "Hør på meg, mine sønner, så jeg kan fortelle dere at ærkeengelen Mikael sa til oss da jeg og deres far hadde overtrådt Guds bud: "På grunn av deres hemmelige overtredelse, vil vår Herre føre sin doms vrede over deres slekt, først ved vann, annen gang ved ild. Ved disse to vil Herren dømme hele menneskeslekten.

50

Men hør på meg, mine sønner! Lag tavler av sten og andre av leire og skriv på disse hele mitt liv og deres fars liv, som dere har hørt og sett av oss. Hvis han vil dømme vår slekt ved vann, vil tavlene av leire bli oppløst, men stentavlene forbli. Men hvis han vil dømme vår slekt ved ild, vil stentavlene bli oppløst, men leirtavlene bli bakt til tegl. Da Eva hadde sagt alt dette til sine sønner, utstrakte hun sine hender mot himmelen, idet hun ba og knelte på jorden, og idet hun tilba og takket Herren, oppga hun ånden.

51

Deretter begravde hennes sønner henne under stor gråt. Da de hadde sørget i fire dager, viste ærkeengelen seg, idet han sa til Seth: "Du Guds mann, du må ikke sørge mer enn seks dager over dine døde, for hvilen på den syvende dag er tegnet på oppstandelsen i den kommende tidsalder, og på den syvende dag hvilte Herren fra alle sine verker. Derpå gjorde Seth tavlene.

Tillegg Oppdagelsen av tavlene.

Så laget Seth tavlene av sten og leire og skrev på dem hans far Adams og hans mor Evas liv. Det som de hadde hørt fra dem og det som de hadde sett.. Og han la tavlene i midten av hans fars hus, bedehuset, hvor han brukte å be til Herren.

Etter vannflommen ble disse tavlene sett av mange personer, men ingen kunne lese dem.

Dog, den vise Salomo, så skrivelsene og søkte Herren i bønn, og en engel fra Herren åpenbarte seg for ham og sa: "Jeg er han som holdt Seths hånd, så at han skrev med hans finger på sten, og du skal bli vis i skrift så du kan vite og forstå alt det stenene inneholder, og hvor bønnestedet lå, som Adam og Eva brukte til å tilbe Herren Gud. Og det passer for deg å bygge Herrens tempel, bedehuset, på den plass.

Så fullførte Salomo Herrens tempel og hentet fram disse Achillean dokumenter (dvs. skrevet uten erfaring i å skrive ord, ved Seths finger, og hans hånd ble holdt ved Herrens engel.)

Og på stenene selv ble funnet hva Enok, den syvende fra Adam, profeterte før vannflommen og forkynte Kristi komme: Se, Herren vil komme i sin hellighet til domfellelse over alle og dømme de ugudelige for alle deres gjerninger, hvilke de talte mot ham, syndere og vantro, knurrere og gudløse, som vandret etter deres lyst og hvis munn har talt hovmodig.

(Denne bok, Adams og Evas liv, er fra den latinske versjon.

)

Jubileerboken

De første 2450 år etter Adam

Jubileerboken

Forord

Navnet JUBILEERBOKEN stammer fra bokens inndeling av historien i jubelår, det er en periode på syv ganger syv år. Historien i JUBILEERBOKEN går over femti slike perioder, tilsammen 2450 år fra Adam til utgangen av Egypt. Vi har den samme historien i begynnelsen av bibelen, men i denne boken kommer andre detaljer inn som ikke er med der.

Skriftet er funnet på flere lands språk, men den best bevarte er den etiopiske. Skriftet er også funnet i fragmenter blant de såkalte Dødehavsrullene i Qumran i hule 1. Skriftet er der på hebraisk.

Jubileerboken

1

**Moses får befaling av Herren å skrive ned historien fra
Adams skapelse til utgangen av Egypt,
lovene og tidsinndelingen**

1. I det første år etter Israels utgang av Egypt, i den 3. måned på den 16. dag, talte Herren til Moses: Stig opp til meg på fjellet, og jeg vil gi deg de to stentavler med loven og budet. Som jeg har skrevet skal du undervise dem.

2. Og Moses steg opp på Herrens fjell, og Herrens herlighet hvilte over fjellet Sinai, og en sky overskygget det i seks dager.

3. På den syvende dag, kalte han på Moses i skyen, og Herrens herlighets utseende var som en luende ild på fjellets topp.

4. Og Moses var på fjellet i 40 dager og 40 netter, og Gud lærte ham beretningen om den svundne og den kommende tid med inndeling av alle lovens og vitnesbyrdets dager.

5. Og han sa: Legg deg hele denne beretning på sinde som jeg meddeler deg på dette fjell, og skriv dem i en bok, forat deres etterslekt kan se at jeg ikke har forlatt dem tross all den ondskap som de har gjort ved å bryte den ordening som jeg idag på Sinai fjell stifter mellom meg og deg for deres etterslekter.

6. Således vil det skje: når alle disse ting kommer over dem, vil de sanne at jeg er rettfærdigere enn de i alle deres dommer og alle deres gjerninger, og sanne at jeg visselig var med dem.

7. Du skal nedskrive alle disse ord som jeg meddeler deg idag, for jeg vet hvor gjenstridige og stivnakkede de vil være, før jeg får ført dem inn i det land som jeg tilsvor deres fedre Abraham, Isak og Jakob, da jeg sa: Deres avkom gir jeg et land som flyter med melk og honning. Og de vil spise og mettes.

8. De vil vende seg til fremmede guder, til dem som ikke kan fri dem fra all deres trengsel. Og dette vitnesbyrd skal høres som et vitnesbyrd imot dem.

9. For de vil glemme alle mine befalinger, alt det som jeg har befalt dem, og vandre etter deres urenheter og etter deres skjendelse og dyrke deres guder. Og deres guder vil bli en forargelse og en ulykke og en fare og en felle for dem.

10. Og mange vil gå til grunne og ble tatt tilfange og falle i fiendens hånd, fordi de svek min forordning og befaling og min pakts fester og mine sabbater og mitt hellige sted som jeg har helliget meg midt i landet, for å sette mitt navn på det, så det kan bo der.

11. De vil bygge seg offerhøyder og lunder og utskårne bilder, og tilbe hver sitt, så de farer vill. De vil ofre deres barn til demonene og til all deres villfarelses verk.

12. Jeg vil sende vitner til dem, så at jeg kan vitne for dem. Men de vil ikke høre. De vil til og med slå vitnene og forfølge dem som søker loven.

13. Jeg vil skjule mitt ansikt for dem og overgi dem i hedningenes hender, så de tas tilfange og overlistes og oppslukes. Jeg vil drive dem ut av landet og sprede dem blant hedningene.

14. De vil glemme hele min lov og alle mine befalinger og hele min rett og forsynde seg med hensyn til nymåne og sabbat og festdag og jubelår og ordening.

15. Deretter vil de av hele deres hjerte og hele deres sjel og all deres styrke vende om fra hedningene til meg. Jeg vil samle dem fra alle hedningene, og de vil søke meg så jeg lar meg finne av dem. Og når de søker meg av hele deres hjerte og av hele deres sjel, lar jeg dem få stor fred med rettfærdighet.

16. Jeg flytter dem tilbake som en rettfærdighetens plante av hele mitt hjerte og hele min sjel. Og de skal bli til velsignelse og ikke til forbannelse, være hode og ikke hale.

17. Og jeg vil bygge min helligdom midt i blant dem og bo hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk i sannhet og rettfærdighet.

18. Jeg vil ikke forlate dem og ikke svikte dem, for jeg er Herren deres Gud.

19. Og Moses falt på sitt ansikt og sa:

Herre, min Gud!
Forlat ikke ditt folk
og din arvelodd
så de vandrer i deres
hjerters villfarelser.
Overgi dem ikke til deres
fienders hender, så de ikke
skal herske over dem og få
dem til å synde mot deg.

20. Herre, din barmhjertighet
løfte seg over ditt folk og
skap i dem en rettskaffen ånd.
La ikke Belials ånd herske
over dem for å anklage dem
overfor deg og lokke dem bort
fra alle rettskaffenhets veier,
så de går bort fra ditt ansikt.
21. De er dog ditt folk og din arvelodd,
som du med din veldige styrke har
fridd ut fra egypternes hånd.
Skap i dem et rent hjerte og en hellig ånd,
og la dem ikke bli fanget i deres synder
fra nå og inntil evig tid.

22. Og Herren sa til Moses: Jeg kjenner deres gjenstridighet og deres tanker og deres stivnakkethet. De vil ikke høre inntil de erkjenner deres egen synd og deres fedres synder

23. Deretter vil de vende om til meg i all rettferdighet og av hele hjertet og hele deres sjel, og jeg fjerner deres hjerters forhud og skaper i dem en hellig ånd, og renser dem så de ikke skal vende seg bort fra meg, fra den dag og inntil evig tid.

24. Og deres sjel skal henge ved meg og ved alle mine befalinger, og de skal utføre alle mine befalinger. Jeg vil være deres far, og de skal være mine barn.

25. Og de skal alle kalles den levende Guds barn, og det skal alle englene og alle åndene vite, Ja, de skal vite at disse er mine barn og jeg deres far i sannhet og rettferdighet, og at jeg elsker dem.

26. Og jeg vil skrive ned alle de ord som jeg meddeler deg på dette fjell, de første og de siste som vil skje, alt etter lovens og vitnesbyrdets dagers inndelinger og deres uker med deres jubelår til evigheters evighet.

27. Og han sa til ansiktsengelen: Skriv ned for Moses fra skapningens begynnelse, inntil min helligdom bygges i blant dem til evigheters evighet.

28. Og Herren vil vise seg for alles øyne, og alle skal vite at jeg er Israels Gud og far for alle Jakobs barn og konge på Sions fjell i evigheters evighet. Og Sion og Jerusalem skal være hellige.

29. Og ansiktsengelen som gikk foran Israels leir, tok tavlene med inndeling av årene fra skapelsen, av loven og av vitnesbyrdet etter deres uker etter deres jubelår år for år, svarende til tallet på deres jubelår år for år inntil nyskapelses dag, da himmel og jord fornyes med all deres skapning alt etter himmelens krefter og etter all jordens skapning, inntil Herrens helligdom reises i Jerusalem på Sions fjell, og alle lysene fornyes til legedom og fred og velsignelse for alle de utvalgte av Israel, og forat det skal være således fra denne dag og i alle jordens dager.

2

Skapelsen

1. Og ansiktsengelen talte til Moses alt etter Herrens ord, og sa: Nedskriv hele beretningen om skapelsen, hvordan Gud Herren på seks dager fullførte hele sitt verk og alt hva han hadde skapt og holdt sabbat på den syvende dag og helliget den for all evighet, og gjorde den til et tegn for hele sitt skaperverk.

2. For på den første dag skapte han himlene som er oventil, og jorden og vannene og alle de ånder som tjener ham; ansiktsenglene og hellighetsenglene,

ildens ånds engler
og vindens ånds engler
og skyenes ånds engler
og mørkets og sneens og haglets
og frostens og lydenes engler.
Vinters og vårs og høsts og
sommerens og alle hans skapningers
ånders engler som finnes i himmelen
og på jorden og i alle dypets avgrunner,
og mørkets (ånders engler), aften og natt
og lysets gry og aften, som han har
skapt i sitt hjertes visdom.

3. Deretter så vi hans verk og opphøyet ham og lovpriste ham for alt hans verk på den første dag.

4. Og på den annen dag skapte han hvelvingen midt midt i vannet, og vannene deltes på den dag. Halvdelen av dem steg opp oven over, og halvdelen av dem sank ned under hvelvingen midt over jordens flate. På den annen dag, gjorde han kun dette verk.

5. På den tredje dag bød han landjorden komme tilsyne.

6. Og vannene gjorde som han hadde sagt til dem og forsvant fra jordens flate til et sted utenfor denne hvelving, og landjorden kom tilsyne.

7 På den dag skapte han alle hav til deres samlingssteder og alle elvene og vannenes samlingssteder i fjellene og på hele jorden, og alle sjøene og all jordens dugg og det frø som såes, og alt det som spirer, og trærne som bærer frukt og skogene og Edens hage i Eden til lyst, og alle urter etter deres arter. Disse fiire store verk gjorde Herren på den tredje dag.

8. På den fjerde dag skapte han solen, månen og stjernene, og satte dem på himmelhvelvingen for å lyse over hele jorden og råde for dag og natt og skille lyset fra mørket.

9. Og Herren satte solen til å være det store tegn på jorden for dager, sabbater, måneder, fester og år, og for årenes sabbater og jubelårene og alle årenes tider.

10. Og den skilte lyset fra mørket og bringer trivsel for alt som gror og spirer på jorden. Disse tre arter skapte han på den fjerde dag.

11. På den femte dag skapte han de store havdyr i vannenes dyp; for de skaptes som det første kjøtt ved hans hender. Og alt som rører seg i vannene, fiskene, og alt som flyver, fuglene, og alle deres arter.

12. Og solen rant over dem til trivsel, og over alt som finnes på jorden, alt som gror av jorden og alle trærne som bærer frukt, og alt kjøtt. Disse tre arter skapte han på den femte dag.

13. På den sjette dag skapte han alle jordens dyr og alt kveget og alt som rører seg på jorden.

14. Etter alt dette skapte han mennesket, som mann og kvinne skapte han dem, og gjorde det til hersker over alt som er på jorden og som er i havene og alt som flyr, over dyrene og kveget og over alt som rører seg på jorden over hele jorden. Ja, over alt dette satte han det til å herske. Disse fire arter skapte han på den sjette dag.

15. I alt var der 22 arter.

16. Og han fullførte alt sitt verk på den sjette dag, alt det som er i himlene og på jorden og i havene og i dybderne og i lys og i mørke og alle vegne.

17. Han ga oss sabbatsdagen som det store tegn, forat vi, når vi har utført vårt arbeide i seks dager, skulle holde sabbat fra alt arbeide på den syvende dag.

18. Og alle ansiktsenglene og alle hellighetsenglene, disse to store arter, oss bød han å holde sabbat med ham i himmelen og på jorden.

19. Og han sa til oss: Se, jeg skiller ut et folk fra alle folkene som mitt eget, og de skal holde sabbat, og jeg helliger meg for dem som mitt folk og velsigner dem. Som jeg har helliget sabbatsdagen, vil jeg hellige dem for meg. Således vil jeg også velsigne dem, og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud.

20. Jeg utkårer Jakobs avkom av alt det jeg har sett, og innskrevet ham som min førstefødte sønn, og helliget ham for meg i evigheters evighet.

21. På den dag skapte han et tegn av en slik art, at de i kraft av det, kunne holde sabbat med oss den syvende dag for å spise og drikke og velsigne ham som skapte alt, likesom han har velsignet og helliget seg det folk som sin eiendom fremfor alle andre folk, og for at de kunne holde sabbat sammen med oss.

22. Og han lot alle sine befalinger stige opp som en herlig vellukt, velbehagelig for ham alle dager.

23. Det var to og tyve overhoder fra Adam til Jakob, og to og tyve arter av verker skaptes inntil den syvende dag. Den er velsignet og hellig, og Jakob er velsignet og hellig, og den ene med den annen er blitt til hellighet og velsignelse.

24. Ham ble det gitt å være det første vitnesbyrds og den førstes lovs velsignede og hellige, likesom han velsignet og helliget sabbatsdagen den syvende dag.

25. Han skapte himmelen og jorden og alt det som ble skapt på seks dager, og Herren gjorde den syvende dag hellig for alle sine skapninger. Derfor befalte han at hver den som gjør noe som helst arbeide på den, skal dø, og alle som vanærer den, skal lide døden.

26. Du skal befale Israels barn og overholde denne dag, så at de helligholder den og ikke utfører noe som helst arbeide på den og ikke vanhelliger den. For den er hellig fremfor alle andre dager.

27. Og enhver som krenker den, skal lide døden, og enhver som utfører noe som helst arbeid på den, skal lide døden i evighet, forat Israels barn må overholde denne dag gjennom deres slekter og ikke utryddes av landet; for den er en hellig dag og en velsignet dag.

28. Og ethvert menneske som overholder den og holder sabbat på den fra alt sitt arbeid

, skal være hellig og velsignet som vi, alle dager.

29. Forkynn og meld Israel loven om denne dag, at de skal holde sabbat på den, og at de ikke må forsømme den i deres hjerters villfarelse; at der ikke er tillat å gjøre arbeid på den som ikke er tilstedelig, kun deres egen vilje; at de på den ikke må tilberede noe spiselig eller noe drikkelig eller øse vann, eller hente eller fjerne noen byrde gjennom deres porter på denne dag som de ikke har lagt tilrette på den sjette dag.

30. De må ikke fjerne eller hente noe fra hus til hus på den dag, for den er mer hellig og velsignet enn alle jubelårenes jubeldager. På den holdt vi sabbat i himmelen, før det ble gitt tilkjenne for noe kjødelig vesen at det skulle holdes sabbat på den dag på jorden.

31. Og alle tings skaper velsignet den, og han helliget ingen andre folk og stammer til å holde sabbat på den dag, unntagen Israel. Det folk alene ga han å spise og drikke og holde sabbat på den på jorden.

32. Og alle tings skaper velsignet denne dag som han hadde skapt til velsignelse og hellighet og ære fremfor alle dager.

33. Denn lov og dette vitnesbyrd ble gitt Israels barn som en evig lov for deres slekter.

3

Adam gir dyrene navn. Eva skapes. Deres fall og utdrivelse.

1. I den annen ukes seks dager, førte vi, etter Herrens befaling, alle dyrene til Adam, og alt kveget og alle fuglene og alt det som rører seg på jorden og alt det som rører seg i vannet, alt etter deres arter og deres slag. Dyrene den første dag, og kveget den annen dag, og fuglene den tredje dag, og alt det som rører seg på jorden den fjerde dag, og det som rører seg i vannet den femte dag.

2. Og Adam nevnte dem alle ved deres navn, og som han kalte dem, således var deres navn.

3. Og i disse fem dager så Adam alle disse dyr, hankjønn og hunkjønn, etter alle arter som finnes på jorden; men han var alene, og til seg selv kunne han ikke finne noen medhjelp som passet for ham.

4. Og Herren sa til oss: Det er ikke godt for mannen å være alene. La oss gjøre ham en medhjelp som passer for ham.

5. Og Herren vår Gud lot en dvale falle over ham, og han falt i søvn, og han tok et blant hans ribben til kvinnen, og det ribben var kvinnens opprinnelse fra hans ben, og Gud lukket med kjøtt i dets sted, og han bygget kvinnen.

6. Adam ble så vekket av sin dvale, og da han våknet, reiste han seg på den sjette dag, og Gud førte kvinnen til ham, og han kjente henne, og sa: Dette er ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt; hun skal kalles kvinne, for av sin mann er hun tatt.

7. Derfor skal mann og kvinne bli til ett, og derfor skal mannen forlate sin mor og far og holde seg til sin hustru, og de skal bli til ett kjød.

8. I den første uke skaptes mannen og ribbenet, hans hustru, og i den annen uke viste han ham henne. Og derfor er befalingen gitt om å overholde den foreskrevne tid i deres urenhet, etter et guttebarn, syv dager, og etter et pikebarn to ganger syv dager.

9. Etter at Adam hadde tilbrakt førti dager i det landet han var skapt, brakte vi ham til Edens hage, forat han skulle dyrke og vokte den. Men hans hustru brakte vi inn den åttiende dag. Først da kom hun til Edens hage.

10. Derfor står denne innskrevet, denne befaling på de himmelske tavler, at hvis hun føder et guttebarn, skal hun være uren i syv dager, svarende til til de første syv dager og bli treogtretti dager i sitt blods renselse. Hun må ikke røre ved noe hellig og ikke komme inn i helligdommen, før de førti dager er over som går med til renselsen etter et guttebarns fødsel.

11. Og i tilfelle av et pikebarn skal hun gå to uker, svarende til de to første uker i sin urenhet og seksogseksti dager bli i sitt blods renselse. Det vil i alt bli åtti dager.

12. Og da hun hadde overstått disse åtti dager, førte vi henne inn i Edens hage, for den er mere hellig enn hele jorden forøvrig, og ethvert tre som er plantet i den er hellig.

13. Derfor ble det gitt en bestemmelse for dem som føder om disse dager. Intet hellig må hun røre og ikke gå inn i helligdommen, før disse dager er tilende etter et guttebarn og et pikebarn.

14. Dette er loven og vitnesbyrdet, skrevet ned for Israel, forat de skal holde dem alle dager.

15. I den 1. uke av det 1. jubelår var Adam og hans hustru i Edens hage i syv år og dyrket og vokter den. Vi ga ham arbeide og lærte ham å gjøre alt det som er åpenbart om dyrking.

16. Og han dyrket den, og han var naken, men han visste det ikke og skammet seg ikke. Og han vokter hagen mot fugler og dyr og kveg. Og han samlet dens avgrøde og spiste, og overskuddet la han tilside til seg selv og sin hustru, og han la det bort som skulle gjemmes.

17. Da de syv år var tilende som han tilbrakte der, nøyaktig syv år, i den annen måned, på den søttende dag, kom slangen og nærmet seg kvinnen. Og slangen sa til kvinnen: Har Herren gitt dere befaling om ethvert tre i hagen og sagt at dere ikke må spise av det?

18. Hun svarte ham: Om all frukten i hagen har Herren sagt oss: Spis men om frukten på treet midti hagen, sa Herren til oss: Spis ikke av den og rør den ikke forat dere ikke skal dø!

19. Men slangen sa til kvinnen: Visst skal dere ikke dø, men Herren vet at på den dag dere spiser av det, skal deres øyne åpnes, og dere vil bli som guder og kjenne godt og ondt.

20. Og kvinnen så at treet var deilig og en lyst for øynene og dets frukt god å spise, og hun tok av det og spiste.

21. Og først dekket hun sin skam med fikenblader og ga så Adam, og han spiste, og hans øyne ble åpnet så at han så at han var naken..

22. Og han tok fikenblader og heftet sammen og lagde seg et lendeklede og dekket sin skam.

23. Og Herren forbannet slangen og ble vred på den for evig, og også kvinnen ble han vred på fordi hun hadde lyttet til slangen og spist. Og han sa til henne:

24. Mangfoldig gjør jeg din smerte og dine veer. Med smerte skal du føde dine barn, og til din mann skal din attrå være, og han skal herske over deg.

25. Og også til Adam sa han: Fordi du lyttet til din hustrus tale og spiste av det tre som jeg bød deg ikke å spise av, skal jorden være forbannet for din skyld. Torner og tistler skal den bære deg, og i ditt ansikts sved skal du spise ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden som du er tatt av; for jord er du og til jord skal du vende tilbake.

26. Og han lagde klær til dem av skinn og kledde dem og jaget dem ut av Edens hage.

27. Og på den dag han gikk ut av Edens hage, brakte Adam et skjønt, velluktende offer av røkelse og galbanum og stakte og velluktende urter - om morgenen ved soloppgang på den dag som han dekket sin skam.

28. På den dag lukkedes alle dyrs munn, kveget og fuglenes og deres som går og deres som rører seg så de ikke kunne tale. Tidligere hadde de alle talt med hverandre med en leppe og en tunge.

29. Og han drev alt kjøtt som var i Edens hage ut av Edens hage, og alt kjøtt spredtes, alt etter deres art og slag til de steder som var skapt til dem.

30. Adam alene ga han, til forskjell fra dyrene, å kunne dekke sin skam.

31. Derfor er det befalt i de himmelske tavler om alle som kjenner lovens krav, at de skal dekke seg og ikke blotte seg som hedningene blotter seg.

32. Og på nymånedagen i den fjerde måned gikk Adam og hans hustru ut av Edens hage, og de bodde i landet Elda, i det land hvor de var skapt.

33. Og Adam kalte sin hustru Eva (Chawa).

34. Inntil det første jubelår hadde de ingen sønn, og deretter kjente han henne.

35. Og han dyrket jorden således som han hadde lært i Edens hage.

4

Historien fra Kain til Noa.

1. I den 3. uke i det 2. jubelår, fødte Eva Kain, og i den 4. fødte hun Abel, og i den 5. fødte hun sin datter Avan.

2. Og i det 1. år av det 3. jubelår slo Kain Abel ihjel, fordi han (Gud) tok imot Abels offer, men tok ikke imot Kain offergave.

3. Og Kain slo ham ihjel på marken, og hans blod ropte fra jorden til himmelen og anklaget ham fordi han hadde slått ham ihjel.

4. Og Gud gikk i rette med Kain for Abel fordi han hadde slått ham ihjel.

5. Derfor står der skrevet på de himmelske tavler: Forbannet er den som snikmyrder sin neste, og alle som har sett og hørt det, skal si: Amen!

6. Og den som har sett det og ikke sagt noe om det, skal være forbannet som han. Derfor melder vi, når vi treder frem for Herren vår Gud, all synd som skjer i himmel og på jord, i lyset og i mørket og alle steder.

7. Og Adam og hans hustru sørget over Abel i fire åraker, og det 4. år i den 5. årake, ble de glade. Og Adam kjente atter sin hustru, og hun fødte ham en sønn, og hun kalte ham Set; for han sa: Herren har gitt oss et annet avkom på jorden i Abels sted; for Kain slo ham ihjel.

8. Og i den 6. uke avlet hun sin datter Azura.

9. Og Kain tok sin søster Avan til hustru, og hun fødte ham Enok ved det 4. jubelårs ende. Og i det 1. år i den 1. uke i det 5. jubelår, begynte de å bygge hus på jorden. Og Kain bygget en by og kalte den med sin sønns navn Enok.

10. Og Adam kjente sin hustru Eva, og hun fødte ham ni barn til.

11. Og den 5. uke i det 5. jubelår tok Set sin søster Azura til hustru, og i det 4. år fødte hun ham Enosj.

12. Han var den første som påkalte Herrens navn på jorden.

13. Og i det 7. jubelår, i den 3. uke, tok Enosj sin søster Noam til hustru, og hun fødte ham en sønn i det 3. år i den 5. uke, og hun kalte ham Kenan.

14. Og i slutten av det 8. jubelår, tok Kenan sin søster Mualet til hustru, og hun fødte ham en sønn i det 9. jubelår, i den 1. uke, i det 3. år i den uke, og han ga ham navnet Mahalal'el.

15. I den 2. uke av det 10. jubelår, tok Mahalal'el til hustru Dina, datter av Barikael, datter av hans fars søster til hustru. Hun fødte ham en sønn i den 3. uke i den 6. år, og hun ga ham navnet Jared; for i hans dager steg Herrens engler ned på jorden, - de som kaltes vekterne - for å lære menneskenes barn rett og rettferdighet på jorden.

16. Og i det 11. jubelår, tok Jared en hustru. Hennes navn var Baraka, datter av Rasujal, en datter av hans fars søster. Det var i den 4. uke av det jubelår. Og han kalte ham Enok.

17. Han var den første av menneskebarna som lærte skrivekunst og lærdom og visdom og, som nedskrev himmelens tegn i en bok, alt etter deres måneders rekkefølge.

18. Han var den første som skrev et vitnesbyrd og vitnet for menneskens barn blant jordens slekter og ga beskjed om jubelårenes uker og opplyste om årenes dager og brakte orden i månedene, og ga beskjed om årenes sabbater, således som vi hadde lært ham det.

19. Det som var og det som kommer så han i et syn i søvne, således som det vil gå menneskenes barn i deres slekter inntil dommedag. Alt så og forsto han, og han nedskrev sitt vitnesbyrd og oppbevarte vitnesbyrdet på jorden til alle menneskenes barn og deres slekter.

20. I det 12. jubelår, i den 7. uke, tok han seg en hustru. Hennes navn var Edni, datter av Dan'el, en datter av sin fars søster. I det 6. år i den uke fødte hun ham en sønn, og hun kalte ham Metusalem.

21. Deretter var Enok hos Guds engler i et åremål av 6 jubelår, og de viste ham alt det som er på jord og i himmel og solens herredømme, og han nedskrev det hele.

22. Og han vitnet for vekterne som syndet mot menneskenes døtre; for de hadde begynt å blande seg for å besmitte seg med menneskenes døtre, og Enok vitnet imot dem alle.

23. Han ble bortrykket fra menneskenes barn, og vi førte ham inn i Edens hage til storhet og ære. Og se, der skriver han ned verdens dom og rettergang og alle menneskebarns ondskap.

24. Og på grunn av den, lot Gud flodens vann komme over hele Edens land; for der var han satt som tegn for å vitne mot alle menneskebarna, for å gi beskjed om alle slekters gjerning inntil dommedag.

25. Og han brente helligdomsrøkelse, velbehagelig for Herren på fjellet i syd.

26. For Herren har fire steder på jorden: Edens hage og fjellet i øst, og dette fjell som du er på idag, Sinai fjell, og Sions fjell, som skal helliges i nyskapelsen til jordens helligelse (og renses) for all sin synd og urenhet i verdens slekter.

27. Og i dette, det 14. jubelår, tok Metusalem som sin hustru, Edna, datter av Azriel, en datter av sin fars søster, i den 3. uke i det 1. år av den uke, og han avlet en sønn og kalte ham Lamek.

28. Og i det 15. jubelår, i den 3. uke, tok Lamek seg en hustru, og hennes navn var Betenos, datter av Barakiel, en datter av sin fars søster. Og i den uke fødte hun ham Noa, idet han sa: Han skal trøste meg over min sorg og alt mitt arbeid og den jord som Herren har forbannet.

29. Ved enden av det 19. jubelår, i den 7. uke, i dens 6. år, døde Adam, og alle hans barn begravde ham i det land hvor han var skapt. Han var den første som ble begravet på jorden. (930 år).

30. Han manglet 70 år på 1000 år. For 1000 år er etter himmelens vitnesbyrd som én dag. Og derfor står det skrevet om kunnskapens tre: Den dag dere spiser av det, skal dere dø. Av den grunn levde han ikke den dags år tilende, men døde på selve den dag.

31. Ved enden av det år ble Kain drept, og han døde etter Adam. Hans hus styrtet sammen over ham. Og han fant døden midt i sitt hus og ble drept av dets stener. For med en sten hadde han slått Abel ihjel, og av en sten ble han selv slått ihjel etter rettferds dom.

32. Derfor er det bestemt i de himmelske tavler: En mann skal drepes med det samme redskap som han drepte sin neste med. Som han har såret ham, så skal man gjøre med ham.

33. Og det 25. jubelår tok Noa seg en hustru. Hennes navn var Emzara, datter av Rake'el, en datter av hans fars søster, i det 1. år i den 5. uke. Og i dens 3. år fødte hun ham Sem. I det 5. år fødte hun ham Kam, og i det 1. år i den 6. uke fødte hun ham Jafet.

5

Englenes synd og syndfloden.

1. Og det skjedde da menneskenes barn begynte å bli tallrike på jorden, og det fødtes dem døtre, da så Herrens engler dem i det 1. år av det jubelår, at de var skjønne å se. Og de tok seg hustruer av disse ettersom de lystet. De fødte dem sønner, og de ble kjemper.

2. Og ondskapen tok til på jorden, og alt kjøtt fordervet sin vei, både mennesker og dyr og kveg og fugler og alt som går på jorden, de fordervet alle deres vei og deres ordning og begynte å fortære hverandre. Og ondskapen tok til på jorden, og alle menneskenes tanker og higen ble onde alle dager.

3. Og Herren så på jorden, og se, den var fordervet, og alt kjøtt hadde fordervet sin ordning, og alle som var på jorden gjorde megen ondskap for hans øyne.

4. Og Herren sa: Jeg vil utslette mennesker og alt kjøtt på jordens overflate som jeg har skapt.

5. Noa alene fant nåde for Herrens øyne.

6. Og han ble fryktelig vred på sine engler som han hadde sendt til jorden, og befalte at de skulle avsettes fra deres herredømme. Og han sa til oss at vi skulle binde dem i jordens dypder. Og se, de er bundet og avsondret i dem.

7. Og om deres barn utgikk det ord at de skulle sønderhugges med sverdet og utrydde dem under himmelen.

8. Og han sa: Min ånd skal ikke evindeligg bo i mennesker, for de er kjøtt, og deres dager skal være 120 år.

9. Og han sendte sitt sverd inn blant dem, forat de skulle drepe hverandre, og de ga seg til å drepe hverandre, inntil de alle var falt for sverdet og utryddet av jorden.

10. Deres fedre måtte se på, og deretter ble de bundet i jordens dybder til evig tid, til den store doms dag, da dommen skal komme over alle dem som har fordervet sin vei og deres gjerning for Herrens åsyn.

11. Og han utryddet dem alle fra deres sted, og ikke en av dem ble levnet som han dømte for deres ondskap.

12. Og for alt sitt verk gjorde han en ny og rettskaffen skapning, forat de ikke i evighet skulle synde i hele deres skapning, men hver i sin art være rettferdig alle dager.

13. Og alles dom er nedskrevet på de himmelske tavler uten noen partiskhet, og alle deres som vek bort fra den vei som var forordnet for dem å vandre på. Og hvis de ikke ville vandre på den, er dommen nedskrevet for hver skapning og hver art

14. Og intet som helst på jord og i lyset og i mørket og i dødsriket og i avgrunnen og i mulmet er untatt. alles dom er forordnet og nedskrevet og innmeislet.

15. Gud vil dømme alle. Den store etter hans storhet. Den ringe etter hans ringhet, og enhver etter hans vei.

16. Det er ikke personsanseelse hos ham, og han tar ikke mot gaver når han sier: Om så noen ga alt som finnes på jorden, tok han ikke imot gave og så ikke på personen og mottok ikke noe av hans hånd. For han er en rettferdig dommer.

17. Og om Israels barn står det skrevet og forordnet: Hvis de vender seg til ham i rettferdighet, tilgir han dem alle deres overtredelser og forlater alle deres synder.

18. Det er skrevet og forordnet, at han én gang hvert år vil forbarme seg over alle som vender om fra deres villfarelse.

19. Og med hensyn til alle dem som fordervet deres veier og deres råd før syndfloden, ble der ikke sett på deres person, kun for Noa. Han ble vist særskilt nåde med hensyn til hans barn, som han frelste fra syndflodens vann for hans skyld. For hans hjerte var rettferdig på alle hans veier, således som det var befalt ham. Han vek ikke fra alt som var befalt ham.

20. Og Herren sa at han ville utslette alt som var på landjorden, både mennesker og dyr og fugler og alt som rører seg på jorden.

21. Han bød Noa bygge seg en ark, forat han kunne redde ham fra syndflodens vann.

22. Og Noa gjorde i ett og alt som Gud befalte ham, i det 26. jubelår, i den 5. uke, i dens 5. år.

23. Og dens 6. år, i den 2. måned, på nymånedagen i den 2. måned inntil den 16. gikk han inn i den. Og han og alt som vi førte til ham gikk inn i arken, og Herren lukket den utenfra den 17. om aftenen.

24. Og Herren åpnet for himmelens syv vannstrømmer og for det store dyps kildespring, syv kilder i alt.

25. Og vannstrømmene begynte å styrte vann ned fra himmelen i 40 dager og 40 netter, og dypets kilder presset vannet opp, inntil hele verden var full av vann.

26. Og vannet tok til på jorden. Femten alen steg vannet over alle høye fjell, og arken ble løftet opp og fløt på vannet.

27. Og vannene sto over jordens flate i fem måneder - 150 dager.

28. Og arken stanset på fjellet Lubar, et av Araratfjellene.

29. Og i den 4. måned stanset det store dyps kilder, og himlens vannstrømmer ble holdt tilbake. Og på nymånedagen i den 7. måned ble alle jordens avgrunner åpnet, og vannene begynte å synke ned i dypet.

30. På nymånedagen i den 10. måned kom fjelltoppene tilsyne, og på nymånedagen i den 1. måned kom jorden tilsyne.

31. Og vannene tørket bort fra jorden i den 5. uke i det 7. år, og på dens 17. dag i den 2. måned var jorden tørr.

32. Og på den 27. dag åpnet han arken og dyr og kveg og fugler, og det som rører seg gikk ut av den.

6

Utgangen av arken og festdagene.

1. På nymånedagen i den 3. måned gikk Noa ut av arken og bygget et alter på dette fjell.

2. Og han gjorde soning for jorden, og tok en gjetebukke og sonet all jordens synd med dens blod. For alt det som var på den, var utslettet, unntagen Noa og hans slekt.

3. Og han ofret dens fett på alteret, og han tok en okse og en vær og et får og gjeter og salt og en turteldue og en dueunge og ofret et brennoffer på alteret og helte et offer blandet med olje over dem og stenket vin på og strødde røkelse over det hele og ofret en god vellukt som var velbehagelig for Herren.

4. Og Herren innåndet den gode vellukt, og han sluttet en pakt med ham om at det ikke mere skulle komme en syndflod og utslette jorden:

I alle jordens dager skal sæd og høst ikke opphøre,
kulde og varme, sommer og vinter, dag og natt
ikke forandre deres orden og aldri i evighet opphøre.

5. Dere skal ta til og bli mangfoldig på jorden og være til velsignelse på den. Frykt og redsel for dere inngyder jeg i alt det som er på jorden, og alt det som er i havet.

6. Og se, jeg gir dere alle dyrene, og alt som flyr, og alt som rører seg på jorden, og fiskene i vannet, ja, alt til føde, likesom de grønne urter, jeg gir dere alt sammen å spise.

7. Bare kjøtt med dets sjel, dets blod, må dere ikke spise - for alt kjøtts sjel er i blodet - forat deres sjelers blod ikke skal kreves. Av ethvert menneskes hånd, av alle dyrs hånd, vil jeg kreve menneskets blod.

8. Den som utgyder et menneskets blod, hans blod skal utgydes ved et menneske, for i Herrens bilde skapte han mennesket.

9. Men dere skal ta til og bli tallrike på jorden.

10. Og Noa og hans sønner svor at de ikke ville spise noe blod i noe som helst kjøtt. Og i den måned sluttet han en pakt for Gud Herrens åsyn til evig tid i alle jordens slekter.

11. Av den grunn har han sagt til deg, at du i den måned skal slutte en pakt på fjellet med Israels barn under ed, og stenke blod på dem på grunn av alle ordene i den pakt som Herren har sluttet med dem for alle dager.

12. Og dette vitnesbyrd står skrevet om dere, at dere skal overholde det alle dager, så dere ikke på noen dag spiser noe blod av dyr, fugler og kveg i alle jordens dager.

13. Du skal befale Israels barn at de ikke skal spise noe blod. For det menneske som spiser blodet av dyr, kveg og fugler i alle jordens dager, han og hans avkom skal utryddes av jorden. Derfor skal de ikke spise noe blod forat deres navn og deres avkom må bestå for Herrens åsyn alle dager.

14. Og for denne lov er der ingen utløpsdag, for den varer evig. Du skal overholde den i deres slekter, så de kan bønnfalle for dere med blod foran alteret: Hver dag, både ved morgen- og ved aftenstid, skal de for dens skyld alltid sone for Herren, så de holder den og ikke utryddes.

15. Og Gud ga Noa og hans sønner et tegn på at der ikke atter vil komme en syndflod på jorden. Han satte sin bue i skyen som et tegn på den evige pakt, at der aldri i alle jordens dager skulle komme syndflod over jorden og ødelegge den.

16. Derfor står der forordnet og beskrevet på de himmelske tavler, at de skal feire ukefest i den måned én gang om året for å fornye pakten hvert eneste år.

17. Hele denne fest blir feiret i himmelen fra skapelsens dag inntil Noas dager,, i 26 jubelår og 5 åraker.

18. Og Noa og hans sønner feiret den i 7 jubelår og én åruke til Noas dødsdag. Og fra Noas dødsdag forsømte hans sønner den inntil Abrahams dager, og de spiste blod.

19. Og Abraham alene overholdt den, og Isak og Jakob og Jakobs sønner inntil dine dager. Og i dine dager glemte Israels barn den inntil jeg fornyet den for dem på dette fjell.

20. Du skal nå befale Israels barn å overholde denne fest i alle deres slekter, som en befaling til dem én dag i året å feire denne fest i den måned.

21. For den er ukefesten, og den er førstegrødens fest. Denne fest er nemlig en dobbel fest og av dobbel art, således som det er skrevet og innmeislet om dens feiring.

22. For jeg har skrevet i den første lovs bok, det som jeg skrev for deg, at du skal feire den på dens rette tid, én dag i året. Jeg har også forklart deg dens offer, forat Israels barn skulle huske å feire den i deres slekter i denne måned og på nymånedagen i den 1. måned og på nymånedagen i den 4. måned og på nymånedagen i den 10. måned, er der minnedager og merkedager i årets fire deler. De er nedskrevet og forordnet som et vitnesbyrd til evig tid.

23. Og Noa forordnet den som sine fester til evige slekter, for på dem falt hans minnedager.

24. For på nymånedagen i den 1. måned ble der sagt til ham at han skulle gjøre arken, og på den dag var jorden tørr, og han åpnet arken og så jorden.

25. Og på nymånedagen i den 4. måned ble avgrunnens kilder lukket nedenunder.

26. Og på nymånedagen i den 7. måned ble alle jordens dybders åpninger åpnet, og vannene begynte å strømme ned i dem.

27. Og på nymånedagen i den 10. måned kom fjellenes topper tilsyne, og Noa ble glad.

28. Derfor fastsatte han dem som sine fester og som minnedager til evig tid, og sådan er de forordnet.

29. Og de satte dem på de himmelske tavler, hver enkelt av dem med tretten uker imellom. Fra den ene til den annen går deres minne: fra den første til den annen og fra den annen til den tredje og fra den tredje til den fjerde.

30. Og alle dager i befalingen utgjør 52 uker av dager, og de er tilsammen et fullt år.

31. Således er der innmeislet og forordnet i de himmelske tavler, og det er ikke tillatt å fravike et eneste år fra år til år.

32. Men du skal befale Israels barn å overholde årene med dette tall: 364 dager. Dette utgjør et fullt år, og det må ikke mangle noe av sin tid eller av sine dager eller fester.

33. Og hvis de skyter over og ikke overholder dem i overensstemmelse med hans befaling, da vil de alle forsømme deres tider, og årene vil bli forrykket fra denne orden, og de vil fravike fra deres fororden.

34. Og alle Israels barn vil glemme det og ikke finne rede i årene og vil glemme både nymåne og tid og sabbat og bringe hele årenes orden i ulage.

35. For jeg vet det, og fra nå av lar jeg deg vite det, og det er ikke bare ut av mitt eget hjerte, men boken ligger skrevet foran meg. Og på de himmelske tavler er dagens inndeling fastsatt, forat de ikke skal glemme paktens fester og rette seg etter hedningenes fester, revet med av deres villfarelse og vankundighet.

36. For der vil være folk som iakttar månen nøye, hvordan den flytter tidene og fra et år til et annet kommer 10 dager forut.

37. Derfor kommer der de år for dem da de forsømmer og gjør vitnesbyrdets dag til en avskyelig og uren dag til en festdag og sammenblander alt, de hellige dager med de urene og den urene dag med den hellige; for de vil ta feil av måneder og sabbater og fester og jubelår.

38. Derfor befaler jeg deg og vitner for deg, forat du kan vitne for dem; for etter din død vil dine barn forsømme det, så de ikke overholder året på, de 364 dager alene. Derfor vil de ta feil av nymåne og tid og sabbat og fester og vil spise allslags blod sammen med allslags kjøtt.

7

Den første tid etter syndfloden. Kam forbannes. Noa formaner sine.

1. Og i den 7. uke i dens 1. år, i det jubelår, plantet Noa en vinranke på det fjell som arken var stanset på, det fjell som heter Lubar, et av Araratfjellene. Og den bar frukt i det 4. år. Han passet på dens frukt og samlet den i det år i den 7. måned.

2. Han lagde vin av den og helte den i et fat og gjemte den inntil det 5. år, til den 1. dag, nymånedagen, i den 1. måned.

3. Han feiret denne fests dag med glede og brakte Herren et brennoffer, en okse og en vær og 7 årsgamle lam og en gjetebukk, for derved å skaffe soning for seg selv og sine sønner.

4. Han tilberedte bukken først og helte noa av dens blod over kjøttet på det alter som han hadde bygget, og alt fett la han tilrette på alteret, hvor han hadde gjort brennofferet klart, både oxen og væren og lammene, og han la kjøttet av dem alle tilrette på alteret.

5. Ovenpå det la han hele deres offer blandet med olje. Deretter stenkhet han vin på ilden, som han hadde lagt på alteret, og han ofret en god vellukt som var velbehagelig for Herren, og i forveien hadde han lagt røkelse på alteret.

6. Og han gledet seg og drakk av vinen, han og hans sønner, i deres glede.
7. Da det var blitt aften, gikk han inn i sitt telt, beruset som han var, og falt i søvn og blottet seg i sitt telt mens han sov.
8. Og Kam så sin far ligge naken og gikk utenfor og fortalte det til sine to brødre.
9. Og Sem tok sin kappe og reiste seg, han og Jafet, og de la kappen over deres skuldre og gikk baklengs inn i teltet med bortvendt ansikt og dekket deres fars skam.
10. Da Noa våknet av sin søvn, oppdaget han hva hans yngste sønn hadde gjort mot ham, og han forbannet sin sønn, og sa:

Forbannet være Kanaan, en tjenende træl
skal han være for sine brødre.

11. Og han velsignet Sem, og sa:
Lovet være Herren, Sems Gud,
og Kam være hans træl
12. Herren skaffe Jafet plass
og Herren bo på Sems plass,
og Kanaan bli hans træl.

13. Og Kam oppdaget at hans far hadde forbannet hans yngste sønn, og det mishaget ham, og han skiltes fra sin far, han og hans sønner med ham: Kusj og Mizraim, Put og Kanaan.

14. Og han bygde seg en by, og ga den navn etter sin hustru Ne'elatama'uk.

15. Det så Jafet og ble misunnelig på sin bror og bygget seg også en by, og ga den navn etter sin hustrus navn Adataneses.

16. Og Sem ble boende sammen med sin far Noa og bygget en by ved siden av sin far på fjellet. Han ga den også navn etter sin hustrus navn Sedeqetelebab.

17. Og se, disse tre byer er nær ved fjellet Lubar. Sedeqetelebab i øst for fjellet, og Ne'eltama'uk mot syd og Adataneses mot vest.

18. Dette er Sems sønner: Elam og Assur og Arpaksjad (han fødtes to år etter syndfloden) og Lud og Aram.

19. Jafets sønner: Gomer og Magog og Madai og Javan, Tubal og Mesjek og Tiras. Dette er Noas sønner.

20. I det 28. jubelår begynte Noa å pålegge sine sønnesønner forordningene og befalingene og alle de dommer som han kjente. Han formante sine sønner å øve rettferdighet og dekke deres kjøtts skam og velsigne ham som skapte dem, og å ære far og mor og å elske hver sin neste og vokte seg for utukt og urenhet og for all urettferdighet.

21. På grunn av disse tre synder, kom syndfloden over jorden, nemlig på grunn av den utukt som vekterne begikk, på tross av deres forordningenes bud, med menneskedøtrene, da de tok seg hustruer av alle som de lystet og gjorde den første urenhet.

22. Og de fødte sønner, såkalte Nefilim, og de var alle innbyrdes forskjellige og fortært gjensidig hverandre. Og kjempene drepte Nafil, og Nafil drepte Eljo, og Eljo drepte menneskebarna, og mennesker hverandre.

23. Og alle vennet seg til å begå synd og til å utgyde mye blod. Og jorden fyltes med urettferdighet.

24. Deretter syndet de mot dyr og fugler og alt som rører seg og ferdes på jorden. Og mye blod ble utgydt på jorden. Menneskene higet og traktet etter forfenglighet og ondt alle dager.

25. Og Herren utslettet alle av jordens flate på grunn av deres gjerningers ondskap og på grunn av det blod som de utgjød på jorden. Derfor utslettet han alle.

26. Bare vi ble reddet, jeg og dere, mine sønner, og alt det som kom med oss inn i arken. Og se, jeg ser deres gjerninger for meg at dere ikke vil vandre i rettferdighet. Dere har alt begynt å vandre på fordervelsens vei ved å skilles fra hverandre, og at dere ikke innbyrdes er enige, mine sønner.

27. Jeg ser hvordan de onde ånder har begynt å forføre dere og deres barn, og nå frykter jeg for at dere etter min død skal utgyde menneskers blod på jorden, og at dere skal bli utslettet fra jordens flate.

28. For alle som utgyder menneskers blod, og alle som spiser blodet av noe kjøtt, skal utslettes fra jorden.

29. Og intet menneske som spiser blod eller utgyder menneskers blod, skal bli levnet på jorden. Han skal ikke få avkom eller etterslekt som blir i live under himmelen, men de skal alle stige ned i dødsriket, ned til domsstedet og støtes ned i dypets mørke med en voldsom død.

30. Der må ikke være noe blod å se på dere av alt det blod som vil være alle dager, da dere har slaktet et eller annet dyr eller kveg eller noe som flyr på jorden. Dere skal gjøre en god gjerning mot dere selv ved å skjule det blod som blir utgydt på jordens flate.

31. Vær ikke som dem som spiser kjøtt med blod, men se til at ingen spiser blod i deres nærvær. Tildekk blodet, for det har jeg fått befaling om å pålegge dere og deres sønner og alt kjøtt.

32. La ikke sjelen spises sammen med kjøttet, forat ikke deres blod - som er deres sjel - skal kunne kreves av noe kjøtts hånd, som kunne utgyde det på jorden.

33. For jorden blir ikke rensset for det blod som er utgydt på den. Kun ved dens blod som har utgydt blod, kan jorden renses i alle sine slekter.

34. Og nå, mine sønner, hør! Øv lov og rettferdighet, forat dere må plantes med rettferdighet på hele jordens flate, og deres ære opphøyes for min Gud som frelste meg fra syndflodens vann.

35. Og se, dere går hen og bygger dere byer og planter i dem allslags fruktrær og all verdens planter.

36. I tre år skal frukten ikke høstes av alt det som er spiselig. I det 4. år skal frukten høstes, og dere skal bringe en førstegrøde som er velbehagelig for Herren, Den Høyeste, som skapte himmelen og jorden og alle ting, De skal ofre med fedt det første av vin og olje som førstegrøde på alteret for Herren som tar imot det. Og det som blir tilovers, skal tjenerne i Herrens hus spise foran hans alter som tar imot det.

37. Og i det syvende år skal dere holde fritagelse, så dere fritar det i rettferdighet og sannhet, og dere skal være rettferdige, og alt som dere planter skal trives.

38. For det har Enok, deres forfader befalt sin sønn Metusalem, og Metusalem sin sønn Lamek, og Lamek har befalt meg alt det som hans fedre hadde befalt ham.

39. Og jeg vil også gi dere befaling, mine sønner, som Enok befalte sin sønn i det 1. jubelår mens han var i live; som den syvende i sin slekt befalte og vitnet han for sin sønn og sine sønnesønner til sin dødsdag.

Vekternes lære blir funnet. (Astrologien)

Noa tildeler sine tre sønner hver sin arvelodd på jorden.

1. I det 29. jubelår i den 6. uke i begynnelsen av den, tok Arpaksjad seg en hustru. Hennes navn var Rasu'ja, datter av Susan, datter av Elam, til hustru for seg. Hun fødte ham en sønn i det 3. år i den uke, og han ga ham navnet Kainam.

2. Og sønnen vokste opp, og hans far lærte ham skrivekunsten. Han dro ut for å søke seg et sted, hvor han kunne erobre seg en by.

3. Han fant en innskrift som de gamle hadde risset inn i klippen. Han leste dens innhold og skrev det av og forbrøt seg på grunn av den; for i den sto vekternes lære, hvordan de iakttok solens og månens og stjernenes varsler i alle himmelens tegn.

4. Han nedskrev den, men talte ikke om den, for han var redd for at Noa skulle bli vred på ham på grunn av den.

5. Og i det 30. jubelår, i den 2. uke i dens 1. år, tok han seg en hustru. Hennes navn var Melka, datter av Madaj, Jafets sønn. I det 4. år fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Sjela; for han sa: Jeg har forvisst blitt sendt.

6. I det 4. år var han født, og Sjela vokste opp og tok seg en hustru, og hennes navn var Mu'ak, datter av hans fars bror Kesed, i det 31. jubelår i den 5. uke, i dens 1. år. og han ga ham navnet Eber. Og han tok seg en hustru, og hennes navn var Azurad, datter av Nebrod, i det 32. jubelår, i den 7. uke, i dens 3. år.

8. I dens 6. år fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Peleg, for i de dager da han ble født, begynte Noas sønner å dele jorden mellom seg. Derfor ga han ham navnet Peleg.

9. De delte jorden mellom seg i hemmelighet og underrettet så Noa om det.

10. Og det skjedde i begynnelsen av det 33. jubelår, da delte de jorden i tre deler, til Sem, Kam og Jafet, alt etter enhvers arvelodd, i det 1. år i den 4. uke, mens en av oss som var blitt sendt, var hos dem.

11. Han lot sine sønner kalle, og de og deres sønnesønner kom til ham, og han delte jorden i de lodd som hans sønner skulle overta, og de rakte sine hender ut og tok en skrivelse i deres fars skjød.

12. Av skrивelsen fremgikk det at Sems arvelodd skulle være jordens midte, som han skulle overta som lodd for seg og sine sønner i evigheters slekter, fra midten av Rafafjellene, fra vannets utspring i floden Tina. Hans lodd strekker seg vestover midt igjennom denne flod og fortsetter inntil den når avgrunnens vann, hvorfra denne flod utspringer og sender sitt vann ut i Me'atsjøen, og det nordlige er Jafets og alt det sydlige er Sems.

13. Og den fortsetter til den når Karosa, som er bukten av den tunge som vender mot syd.

14. Og hans del strekker seg langs med det store hav og fortsetter i strak linje til den når vestsiden av den vik som vender mot syd; for dette hav kalles Egypterhavets vik.

15. Derfra bøyer den mot syd til det store havs utmunning ved vannenes kyster og strekker seg vest til Afra og fortsetter til den når Gihons vann langs bredden av den flod.

16. Den strekker seg østover inntil den når Edens hage, syd for den, mot syd, og på østsiden av hele Edens land og av hele østen og dreier så mot øst, og går så videre til den når østsiden av det fjell som heter Rafa og går så ned til bredden av Tinafloden.

17. Ved loddkasting tilfalt denne del Sem og hans sønner til eiendom til evig tid for hans slekter til evighet.

18. Og Noa gledet seg over at den del tilfalt Sem og hans sønner. Han mintes alt hva han hadde sagt med sin munn da han profeterte; for han hadde sagt: Lovet være Herren Sems Gud, og Herren bo i Sems boliger.

19. Han visste at Edens hage er det aller helligste, og den er Herrens bolig; og Sinai fjell ørkenens midte, og Sions fjell jordens navle. Disse tre var skapt som helligsteder overfor hverandre.

20. Og han velsignet gudenes Gud, som hadde lagt ham Herrens ord i munnen, ja, Herren inntil evig tid.

21. Og han visste at en velsignet del og en velsignelse var tilfalt Sem og hans sønner i evighets slekter: hele Edens land og hele det Røde havs land og hele østlandet og India, og det ved Rødehavet og dets fjell og hele Basas land og hele Libanons land og Kaftors øyer og alle Sanirs og Amanas fjell og Assurs fjell i nord og hele Elams land, Assur og Babel og Susa og Medien og Ararats fjell og hele egnen hinsides havet, som er hinsides Assurs fjell mot nord - et velsignet og vidstrakt land, og alt i det er såre godt.

22. For Kam tilfalt den annen del, hinsides Gihon mot syd, til høyre for hagen. Den strekker seg mot syd og strekker seg mot alle ildfjellene og forsetter mot vest til Atelfjellene og fortsetter vestover til den kommer til Ma'ukhavet, det som alt strømmer ned i, som ikke er godt tapt underveis.

23. Den går mot nord til Gadirs grenser og går til havets vanns kyst, til det store havs vann, til den når Gihonfloden, og går langs med Gihon, til den når sydsiden av Edens hage.

24. Og det er det land som tilfalt Kam som den del han skulle ta i eie til evig tid for seg og sine barn til deres slekter til evig tid.

25. Og Jafet tilfalt den tredje del hinsides Tinafloden nord for dens vanns utmunning, og den strekker seg mot nordøst, hele Gogs område og alt det som er øst for det,

26. og fortsetter stadig nordover og strekker seg mot Keltfjellene mot nord og mot Ma'ukhavet og går så videre til øst for Gadir inntil havets vanns egn.

27. Og den fortsetter inntil den når vest for Fara, og vender tilbake til Aferag og strekker seg mot øst til Me'atsjøens vann og går så videre mot Tinaflodens egner mot nordøst, inntil den når dens vanns grense henimot Rafafjellene, og bøyer så mot nord.

28. Det er det land som tilfalt Jafet og hans sønner som arvelodd, som han skulle ta i eie for seg og sine sønner til deres slekter til evig tid: fem store øyer og et stort land mot nord.

29. Men det er kalt; og Kams land er varmt; og Sems land er hverken kalt eller varmt, men blandet med kulde og varme.

9

Sem, Kam og Jafet skifter deres områder mellom sine sønner.

1. Og Kam skiftet mellom sine sønner. Den første del tilfalt Kusj mot øst, og vest for ham Mizrajim og vest for ham Put og vest for ham, på vestsiden derav, ved havet Kanaan.

2. Også Sem skiftet mellom sine sønner. Den første del tilfalt Elam og hans sønner, øst for Tigrisfloden, inntil den når Østen, nemlig hele India, og ved Rødehavet, ved dets kyst, og Dedans vann og alle Mebris og Elas fjell og hele Susas land, og alt det som ligger på siden av Farnak, inntil Rødehavet og Tinafloden.

3. Og Assur fikk den annen del, hele Assurs land og Ninive og Sinear, helt til grensen av India, inntil den når Wadafafloeden.

4. Og Arpaksjad fikk den tredje del, hele kaldeernes lands område øst for Euftrat opp til Rødehavet, og alle ørkenlandets vann like opp til havarmen, som vender mot Egypten, hele Libanons og Sanirs og Amans land helt opp til Euftrat.

5. Og Aram fikk den fjerde del, hele Mesopotamias land mellom Tigris og Euftrat, nord for kaldeerne, opp til Assurs fjell og Ararats land.

6. Og Lud fikk den femte del, Assurs fjell og alt som hører dertil, inntil det når det store hav og når østen for hans bror Assurs del.

7. Jafet skiftet også sitt arvede land mellom sine sønner.

8. Den første del tilfalt Gomer mot øst, fra nordsiden inntil Tinafloden. Og mot nord tilfalt Magog hele innlandet av norden, inntil den når til Me'atsjøen.

9. Og Madai fikk som sin del at han skulle ta land vest for sine to brødre inntil øyene og øyenes kyster.

10. Og Javan fikk den fjerde del, alle øyene, nemlig de øyer som ligger mot grensen til Lud.

11. Og Tubal fikk den femte del: mellom landtungen, som når til grensen av Luds del, inntil den annen tunge, inntil den tredje tunge.

12. Og Mesjek fikk den sjette del: Hele egnen hinsides den tredje tungen, til den når øst for Gadir.

13. Og Tiras fikk den syvende del: fire store øyer midt i havet som når til Kams del. Og Kamaturiøyene tilfalt ved loddkasting Arpaksjads barn som hans arvedel.

14. Således skiftet Noas sønner mellom deres sønner i deres fars påsyn, og han tok dem alle i ed, idet han nedkalte forbannelse over hver og en som ville tilegne seg noen del som ikke var tilfalt ham ved hans lodd.

15. Og alle sa: Det skje, det skje! for seg selv og sine barn til evig tid i deres slekter inntil dommedag, på hvilken Herren vil dømme med sverd og ild for alle deres villfarelsers urenhets ondskap, som de har oppfylt jorden med overtredelse og urenhet og synd.

10

De onde ånders forføring. Byggingen av Babels tårn.

1. I den tredje uke i det jubelår begynte de onde ånder å forføre og forderve Noas sønners barn.

2. Og Noas sønner kom til deres far Noa og fortalte ham om de onde ånder som fordervet og dåret og drepte hans sønnesønner.

3. Og han ba til Gud Herren, og sa:

Gud over alt kjøds ånder!
Du som har vist meg barmhjertighet
og frelst meg og mine sønner
fra syndflodens vann,
og ikke latt meg gå tilgrunne,
som du har gjort det med undergangens barn.
For stor er din miskunnhet imot min sjel.
Din miskunnhet løfte seg over mine sønner.
La ikke de onde ånder få makt over dem,
forat de ikke skal utrydde dem fra jorden.

4. Men velsign du meg og mine sønner
så vi trives og blir mange og oppfylder jorden.

5. Du vet hvordan dine vektere, disse ånders fedre, har handlet i mine dager. Så forvar da disse ånder som er i live og legg dem i lenker på fordømmelsesstedet, så de ikke skal forderve din tjeners sønnesønner, min Gud. For de er ondsinnede og skapt til å forderve.

6. La dem ikke få makt over de levendes ånder, for du alene kjenner deres dom. Og la dem ikke ha herredømme over de rettferdiges sønner fra nå av og inntil evig tid.

7. Og Herren, vår Gud, sa til oss at vi skulle binde dem alle.

8. Men ådenes fyrste Mastema kom fram, og sa: Levne noen av dem for meg, så de kan adlyde meg og gjøre alt det jeg sier til dem; for hvis der ikke levnes noen av dem til meg, kan jeg ikke utøve mitt herredømme over menneskenes barn. For de er satt til å forføre og ødelegge før min dom.

9. Og han sa: En tiendedel skal levnes ham og de ni tiendedeler skal fare ned til fordømmelsesstedet.

10. Og en av oss befalte han at vi skulle lære Noa all deres legekunst; for han visste at de ikke ville vandre i sannhet og ikke kjempe med rettferdighet.

11. Og vi utførte hele hans befaling: alle de ondsinnede bandt vi på fordømmelsesstedet, og en tiendedel levnet vi forat de kunne lyde Satan på jorden

12. Og vi forklarte Noa alle legemidlene mot deres sykdommer, sammen med deres forførelseskunster, forat han kunne helbrede med jordens urter.

13. Og Noa skrev alt ned i en bok, slik som vi lærte ham om alle slags legemidler. Og de onde ånder ble således avskåret fra å skade Noas sønner.

14. Og Noa ga sin eldste sønn Sem alt som han hadde skrevet, fordi han elsket ham høyest av sine sønner

15. Og Noa sov hen med sine fedre og ble begravet på fjellet Lubar i Ararats land.

16. I sin levetid nådde han å bli 950 år: 19 jubelår og 2 uker og 5 år,

17. han, som i sin levetid overgikk alle andre mennesker unntatt Enok, på grunn av den rettferdighet som han var fullkommen i. For Enoks gjerning var skapt til vitnesbyrd for evige slekter, for at han skulle tale om alle gjerninger for verdens slekter til dommedag.

18. I det 33. jubelår, i det 1. år i den 2. uke, tok Peleg seg en hustru. Hennes navn var Lomna, en datter av Sina'ar, og hun fødte ham en sønn i det 4. år i den uke. Og han ga ham navnet Reu, for han sa: Se, menneskenes barn er onde med sin avskyelige plan om å bygge seg en by og et tårn i Sinears land.

19. For de var reist ut fra Ararats land østover til Sinear; for i hans dager bygget de byen og tårnet, idet de sa: Kom, la oss ved hjelp av det stige opp til himmelen.

20. Og de begynte å bygge. Og i den 4. uke brente de tegl i ild, og teglene tjente dem som sten, og kalken som de brukte som bindemiddel var jordbek, som de utvant fra havet og av vannkildene i Sinears land.

21. Og de bygde det. I 43 år bygde de på det: 203 teglsten i bredden, og høyden på en teglsten var en tredjedel av dens lengde. Dens høyde nådde 5433 alen og 2 håndbredder. Den ene murs utstrekning var 13 stadier og den annen 30.

22. Og Herren, vår Gud, sa til oss: Se, de er ett folk, og begynner de å gjøre dette, vil intet være umulig for dem. Kom la oss stige ned og forvirre deres tungemål, så de ikke forstår hverandres tale og spredes i byer og folkeslag, og så vil det ikke være én plan over dem inntil dommedag.

23. Og Herren steg ned og vi med ham for å se byen og tårnet som menneskenes barn hadde bygget.

24. Og han forstyrret deres tungemål, så den ene ikke forsto den annens tale, og de sluttet å bygge på byen og tårnet.

25. Derfor ble hele landet Sinear kalt Babel, for der brakte Herren alle menneskenes barns tungemål i ulage, og derfra ble de spredt i deres byer alt etter deres tungemål og folkeslag.

26. Og Herren sendte en veldig storm mot tårnet og knuste det mot jorden, og se, det er mellom Assur og Babylon i landet Sinear. Og man ga det navnet Omstyrtning.

27. I den 4. uke i det 1. år, i begynnelsen av det, i det 34. jubelår spredtes de fra landet Sinear.

28. Og Kam og hans sønner vandret til det land som skulle være hans eiendom, som han hadde fått som sin eiendom, som han hadde fått som sin del, i sydlandet.

29. Og Kanaan så Libanons land ned til Egyptens bekk og så at det var et såre skjønt land, og dro derfor ikke inn i sitt arvede land mot vest ved havet

30. Hans far Kam og hans brødre Kusj og Mizrajim sa til ham: Du har bosatt deg i et land som ikke er ditt, og som ikke er tilfalt oss ved loddkastingen. Gjør ikke det, for hvis du gjør det, vil du og dine sønner falle i det land og være hjemsoekt av splidens forbannelse. For med splid har dere bosatt dere, og ved splid vil dine sønner falle, og du vil bli utryddet for evig.

31. Bosett deg ikke på Sems boplass, for den er tilfalt Sem og hans sønner som deres lodd.

32. Forbannet er du, og forbannet skal du være av alle Noas sønner med den forbannelse som vi bandt oss til under ed for Den Hellige Dommers åsyn og for vår far Noas åsyn.

33. Men han hørte ikke på dem og ble i Libanons land fra Hamat til Egyptens adgang, han og hans sønner inntil denne dag.

34. Derfor ble det land kalt Kanaan.

35. Jafet og hans sønner vandret mot havet og slo seg ned i det land som var tilfalt dem. Og Madaj så havets land, og det behaget ham ikke, og han ba Elam og Assur og sin hustrus bror Arpaksjad og bosatte seg i Mediens land i nærheten av sin hustrus bror inntil denne dag..

36. Og han kalte sin og sine sønners boplass Medien etter deres far Madaj.

**Noas sønner kriges.
Avgudsdyrkelsen begynner.
Abram fødes og tror på Gud.**

1. I det 35. jubelår i den 3. uke i det 1. år av den, tok Reu seg en hustru. Hennes navn var Ora, en datter av Ur, Keseds sønn. Hun fødte ham en sønn, og han ga ham navnet Seroh, i det 7. år i den uke i det jubelår.

2. Og Noas sønner begynte å kriges, så de tok hverandre tilfange og slo hverandre ihjel og utgjøt menneskers blod på jorden. De spiste også blod og bygget befestede byer, murer og tårn, og menn satte seg over folket. De la grunnen til kongedømmer og dro i krig, folk mot folk og stammer mot stammer, og by mot by. De handlet alle ille og skaffet seg våpen og lærte deres sønner å føre krig. De begynte å innta byer og selge træler og trælkvinner.

3. Og Ur, Keseds sønn, bygget byen Ara (Ur) i Kaldea. Han kalte den med sitt og sin fars navn.

4. De lagde seg støpte bilder og dyrket hver sitt avgudsbilde, det støpte bilde som de hadde laget seg. De begynte også å lage seg utskårne bilder og urene avgudsbilder, og de ondskapsfulle ånder hjalp til og forførte dem til å begå overtredelse og urenhet.

5. Og fyrst Mastema brukte sin styrke til å gjøre hele dette verk, og han sendte bud med de ånder som var gitt i hans hånd for å iverksette allslags villfarelse og synd og overtredelse, for å forderve og ødelegge og utgyde blod på jorden.

6. Derfor ga han Seroh navnet Serug, fordi enhver vendte seg til å gjøre allslags synd og overtredelse.

7. Han vokste opp og bodde i kaldeernes Ur, i nærheten av sin hustrus morfar. Og han dyrket avguder. Han tok seg en hustru. Hennes navn var Melka, en datter av Kaber, en datter av hans farbror.

8. Hun fødte ham Nakor i det 1. år i den uke, og han vokste opp og bodde i kaldeernes Ur, og hans far lærte ham kaldeernes vitenskaper, å spå og å ta varsler av himmelens tegn.

9. Og i det 37. jubelår i den 6. uke i det 1. år av den, tok han en hustru. Hennes navn var Jiska, en datter av Nestag av kaldeerne.

10. Hun fødte ham Tara i det 7. år i den uke.

11. Og fyrst Mastema sendte ravner og fugler ut for å ete den sæd som ble sådd i jorden, for å ødelegge jorden og frarøve menneskene (frukten) av deres arbeide. Før de kunne få pløyd sæden ned, pikket ravnene den opp fra jordens overflate.

12. Og derfor ga ham han navnet Tara. For ravnene og fuglene brakte dem savn og åt deres sæd fra dem.

13. Og årene begynte å bli uten avgrøde på grunn av fuglene, og de åt også all frukt av trærne. Bare ved å oppbyde alle krefter kunne de redde en smule av all jordens grøde i deres dager.

14. I det 39. jubelår i den 2. uke i dens 1. år, tok Tara seg en hustru, hennes navn var Edna, en datter av Abram, en datter av hans fars søster som hustru for seg.

15. Og i det 7. år i den uke fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Abram etter hans morfar; for han var død før hans datter hadde unnfanget en sønn.

16. Og gutten begynte å forstå jodens villfarelser, hvordan alt avvek med utskårne bilder og urenheter; og hans far lærte ham skrivekunsten. Og da han var 2 år (14 år), skiltes han fra sin far for ikke å måtte dyrke avgudene sammen med ham.

17. Og han begynte å be til alle tings skaper om å befri ham fra menneskens barns villfarelser, og om at hans lodd ikke skulle bli å fare vill i urenheter og ondskap.

18. Og tiden kom da jorden skulle tilsåes. De gikk alle ut i flokk og følge for å verge deres sæd mot ravnene, og Abram gikk ut med de andre, og gutten var da 14 år.

19. Og der kom en sky av ravner for å ete sæden, og Abram løp til for å møte dem før de slo ned på jorden for å ete sæden, og sa: Kom ikke ned! Vend tilbake til det sted som dere er kommet fra, og de vendte om.

20. Og 70 ganger i løpet av den dag fikk han skyen av ravner bort, så ikke en eneste av ravnene slo ned på hele det akerland hvor Abram var.

21. Og alle som var med ham på hele akerlandet, så ham rope og at ravnene vendte om, og han fikk et stort navn i hele kaldeernes land.

22. I det år kom alle til ham som skulle så, og han gikk med dem inntil såtiden var omme. De tilsådde deres jord, og i det år avlet de korn nok og spiste og ble mette.

23. Og i det 1. år i den 5. uke lærte Abram dem som lagde de oksetrukne redskaper, tømmerne, å lage en beholder (et stykke) over jorden, som var motstillet plogspissen til å helle sædekornet i, så sæden over den løp ned over plogskjæret og skjultes i jorden. Så trengte de ikke lenger å være redd for ravnene.

24. På denne måten lagde de (beholdere) over jorden på alle plogspissene og sådde og dyrket all jorden som Abram hadde anvist dem, og de trengte ikke lenger å frykte for fuglene.

12

Abram gifter seg. Brenner avgudshuset. Gud ber Abram dra fra Ur.

1. Det skjedde i den 6. uke i dens 7. år, da talte Abram til sin far, og sa: Far! Og han svarte: Ja, min sønn?

2. Og han sa: Hvilken gagn og hjelp har vi i avguder som du dyrker og kaster deg ned for?

3. For noen ånd er der ikke i dem. Dyrk dere dem ikke!

4. Dyrk himmelens Gud,
som sender regn og dugg ned over jorden,
som virker alt på jorden,
som skapte alle ting ved sitt ord,
og fra hvis åsyn alt liv kommer.

5. Hvorfor dyrker dere dem som ikke har ånde i seg?

De er jo skapt med hender,
og dere bærer dem på deres skuldrer,

og får ingen hjelp av dem.

Men de er til stor skjendsel for dem som lager dem,
en hjertets villfarelse for dem som dyrker dem.

Dyrk dem ikke!

6. Hans far sa til ham: Jeg vet det også, min sønn. Men hva skal jeg gjøre med de folk som har fått meg til å tjene dem?

7. Sier jeg dem sannheten, vil de slå meg ihjel. For deres sjel henger ved dem, så de dyrker og tilber dem. Ti, min sønn, så de ikke skal slå deg ihjel.

8. Og Abram sa de samme ord til sine brødre, og de ble vrede på ham, og han tidde.

9. I det 40. jubelår i den 2. uke i det 7. år, tok Abram seg en hustru. Hennes navn var Sarai, hans fars datter, og hun ble hans hustru.

10. Hans bror Haran tok seg en hustru i det 3. år i den uke. Hun fødte ham en sønn i det 7. år i den uke, og han ga ham navnet Lot.

11. Og hans bror Nakor tok seg en hustru.

12. I Abrams 60. år, det er: i den 4. uke i dens 4. år, sto Abram opp en natt og brente avgudshuset og brente alt som var i huset, uten at noe menneske visste det.

13. Og de sto opp om natten og ville redde deres avguder ut av ilden.

14. Og Haran sprang til for å redde dem, men ilden luet over ham, og han brant inne og døde i kaldeernes Ur.

15. Og Tara tok ut fra kaldeernes Ur, han og hans sønner, for å komme til Libanons land og Kanaans land. Og han bodde i Karans land. Og Abram holdt seg sammen med sin far Tara i Karans land i 2 åraker.

16. I den 6. uke i dens 5. år satt Abram oppe om natten ved den 7. måneds nymåne for å iakttå stjernene fra aften til gry, for å se hva årets gang ville bli med hensyn til regntidene. Og han var alene da han satt og iakttok dem.

17. Og det kom et ord i hans hjerte: Alle stjernenes tegn og solens og månens tegn står alle i Herrens hånd, Hvorfor gransker jeg?

18. Vil han, lar han det regne, morgen og aften. Og vil han ikke, sender han ikke regn, og alt står i hans hånd.

19. Den natt ba han og sa:

Min Gud, Høyeste Gud,

Du alene er min Gud.

Og du alene har skapt alle ting,

og alle ting er dine hendes verk.

Deg og ditt herredømme har jeg valgt.

20. Fri meg fra de onde ånders hånd,

som hersker over menneskehjertets tanker,

så de ikke fører meg vill, bort fra deg, min Gud.

fra nå og inntil evig tid.

21. Og han sa: Skal jeg vende tilbake til kaldeernes Ur hvor de trenger inn på meg, forat jeg skal vende meg til dem, eller skal jeg bli her på dette sted? La den vei som er rett for deg lykkes i din tjeners hånd, så han handler deretter og ikke vandrer i sitt hjertes villfarelse, min Gud

22. Da han hørte opp med å tale og be, se, da sendtes Herrens ord til ham ved meg, og han sa: Dra ut fra ditt land og din slekt og din fars hus til det land jeg vil vise deg. Jeg vil gjøre deg til et stort og tallrikt folk.

23. Og jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort.

Og du skal være velsignet på jorden,
Og i deg skal alle jordens slekter velsignes.
Og de som velsigner deg, vil jeg velsigne.
Og de som forbanner deg vil jeg forbanne.

24. Jeg vil være din Gud

og din sønns og din sønnesønns Gud og hele ditt avkoms.

Frykt ikke! Fra nå og inntil alle jordens slekter er jeg din Gud.

25. Og Gud Herren sa til meg: Åpne hans munn og ører, så han kan høre og tale med sin munn i det tungemål som er det eneste rette - for det er forsvunnet fra alle menneskebarns munn siden forvirringens dag.

26. Og jeg åpnet hans munn og ører og lepper. Og jeg begynte å tale med ham på hebraisk, på skapelsens mål.

27. Og han tok sine fedres skrifter - de var skrevet på hebraisk - og skrev dem av. Fra da begynte han å granske dem, og jeg forklarte ham det som var uforståelig for ham, og han gransket dem i de seks måneder som regntiden varte.

28. Og det skjedde i det 7. år i den 6. uke at han talte til sin far og meddelte ham at han ville dra fra ut fra Karans land for å dra til Kanaans land for å se det, og så vende tilbake til ham.

29. Hans far Tara sa: Dra bort i fred.

Den evige Gud lede din vei.

Herren være med deg og skjerm deg

mot alt ondt og gi deg nåde

og barmhjertighet og yndest overfor

alle dem som ser deg,

at ingen mennesker skal få makt over deg

for å skade deg. Dra bort med fred!

30. Og hvis du ser et land som dine øyne får lyst til å bo i, bryt da opp og hent meg til deg. Og ta din bror Harans sønn, Lot, med deg som din egen sønn. Herren være med deg!

31. Men la din bror, Nakor, bli tilbake hos meg, inntil du vender tilbake i fred. Og vi vil alle reise med deg i flokk og følge.

13

Abram reiser til Kanaans land.

1. Og Abram dro ut fra Karan og tok sin hustru, Sarai, og sin bror Harans sønn, Lot, med seg til Kanaans land. Han kom til Assur og dro videre til Sikem og bodde ved den høye ek.

2. Og han så, og se, det var et såre skjønt land fra adgangen til Hamat inntil den høye ek.

3. Og Herren sa til ham: Deg og ditt avkom gir jeg dette land.

4. Og han bygde et alter der og bragte på det et brennoffer for Herren, som hadde vist seg for ham.

5. Derfra brøt han opp til fjellene ved Betel, med dem mot vest og Aj mot øst, og slo sitt telt opp der.

6. Og han så, og se, det var et vidstrakt og såre godt land, og alt grodde der i det: vin og fikener og granatepler og baleneker og eker og terebinter og oliventrær og cedrer og cypresser og daddelpalmer og alle markens trær, og der var vann på fjellene.

7. Og han velsignet Herren, som hadde ført ham ut av kaldeernes Ur og inn i dette land.

8. Det skjedde i det 1. år av den 7. uke på nymånedagen i den 1. måned at han bygde et alter på det fjell, og han påkalte Herrens navn: Du den evige Gud er min Gud.

9. Og han bragte Herren et brennoffer på alteret og ba at han måtte være med ham og ikke forlate ham alle hans livs dager.

10. Og han brøt opp derfra og dro mot syd og kom til Hebron, og da var Hebron bygget. Der ble han i to år og dro så inn i sydlandet inntil Bealot, og det var hungersnød i landet

11. Og Abram dro til Egypt i ukens 3. år, og han bodde i Egypt i fem år, innen hans hustru ble røvet fra ham.

12. Og Tanais i Egypt var bygget dengang, syv vintre etter Hebron.

13. Og det skjedde da Farao røvet Abrams hustru, Sarai, at Herren slo Farao og hans hus med store plager for Abrams hustru Sarai skyld

14. Og Abram var såre navnkundig for sin rikdom på får og kveg og esler og hester og kameler og træler og trælkvinner og på sølv og gull i mengder; og hans brorsønn, Lot, var også rik.

15. Og Farao ga Abrams hustru, Sarai, tilbake og sendte ham ut av Egypt. Og han dro til det sted hvor han først hadde slått opp sitt telt, til stedet med alteret, med Aj mot øst og Betel mot vest, og velsignet Herren sin Gud, som hadde ført ham tilbake med fred.

16. Og det skjedde i det 41. jubelår i det 3. år i den 1. uke at han vendte tilbake til det sted, og han bragte et brennoffer på det, og sa: Du, den Høyeste Gud, er min Gud til evigheters evighet.

17. I det 4. år i den uke skiltes Lot fra ham, og Lot bosatte seg i Sodoma.

18. Og menneskene i Sodoma var meget syndige, og det gjorde ham vondt i hjertet, at hans brors sønn var skilt fra ham; for han hadde ingen barn.

19. I det år da Lot ble tatt tilfange, sa Herren til Abram, etter at Lot var skilt fra ham, i det 4. år av den uke: Løft dine øyne fra det sted hvor du oppholder deg. Se mot nord og syd og vest og øst.

20. For alt det land som du ser, vil jeg gi deg og ditt avkom til evig tid; og jeg vil gjøre ditt avkom som havets sand. Hvis man kan telle jordens sand, skal også ditt avkom kunne telles

21. Bryt opp og dra gjennom landet i dets lengde og bredde og se det hele. For ditt avkom vil jeg gi det. Og Abram dro til Hebron og bodde der.

22. Og i det år kom Kedorlaomer, kongen av Elam og Amrafel, kongen av Sinear, og Ariok, kongen av Selasar, og Tid'al, folkenes konge og drepte Gomorras konge. Og Sodomas konge flyktet, og mange falt av sår i Siddimdalen ved Saltsjøen.

23. De tok Sodoma og Adma og Zebojim til fange, og de tok også Abrams brorsønn, Lot og hele hans eiendom tilfange og dro til Dan.

24. Og en som var unnsloppet, kom og fortalte Abram, at hans brorsønn var tatt til fange.

25. Han utrustet sine hjemmefødte (endel tekst er blitt borte) til Abram og hans avkom, tiendedelen av førstegrøden til Herren. Og Herren bestemte som en evig ordning at de skulle gi den til prestene, som tjente foran ham, forat de skulle eie den til evig tid

26. Og der er ikke tidsbestemt gyldighet for denne lov; for han har forordnet den for evige slekter: de skal gi tiende av alt til Herren, av korn, vin, kveg, olje og får.

27. Og han selv ga det til sine prester for at de skulle ete og drikke med glede for Guds åsyn.

28. Og Sodomas konge kom til ham og bøyde seg for ham, og sa: Vår herre Abram, Gi meg de sjeler som du har befridd, men byttet skal tilhøre deg.

29. Men Abram svarte ham: Jeg løfter mine hender til den Høyeste Gud. Jeg vil ikke ta så meget som en tråd eller en sandalrem av alt det som er ditt, forat ikke du skal si: Jeg har gjort Abram rik. Nei, kun hva de unge menn har fortært, og de menns part som dro med meg - Aunan og Eskol og Mamre - de skal ha deres part.

14

Løftet om en sønn. Hagar får Ismael.

1. Etter disse begivenheter i det 4. år av den uke i den 3. måned, kom Herrens ord til Abram i en drøm, og det lød: Frykt ikke Abram! Jeg er din vokter, og din lønn skal bli såre stor.

2. Han svarte: Herre, herre, hva kan vel du gi meg, når jeg dog vandrer uten sønner, og Maseqs sønn, min trælkvinnes sønn, det er Damaskus Elieser, han vil arve meg; men noe avkom har du ikke gitt meg.

3. Og han sa til ham: Han skal ikke arve deg, men tvert imot, den som utgår av din egen lend, han skal arve deg.

4. Og Gud førte ham utenfor, og sa til ham: Se opp til himmelen og tell stjernene om du kan telle dem.

5. Og han så opp mot stjernene. Og Herren sa til ham: Således skal ditt avkom bli.

6. Og Abram trodde Herren, og det ble regnet ham til rettferdighet.

7. Han sa til ham: Jeg er Herren, som førte deg ut fra kaldeernes Ur for å gi deg Kanaans land til evig eiendom. Jeg vil være din Gud og ditt avkoms Gud etter deg

8. Abram svarte: Herre, herre, Hvordan skal jeg kunne vite at jeg skal arve det?

9. Og Gud sa til ham: Ta meg en treårs kvige og en treårs får og en turteldue og en due.

10. Og han tok dem alle, midt i måneden, mens han bodde ved Mamres ek, som er nær ved Hebron.

11. Der bygget han et alter og ofret dem alle og helte deres blod på alteret. Han delte dem midt over og la dem overfor hverandre, men fuglene skar han ikke gjennom.

12. Og rovfuglene slo ned over de utbredte stykker, men Abram jaget dem vekk. Han tillot ikke fuglene å røre dem.

13. Det skjedde da solen var gått ned at det kom en forferdelse over Abram, og se, redsel og et stort mørke falt over ham. Og det lød til Abram: Vite skal du at ditt avkom skal være landflyktig i et fremmen land. Der skal de kve å plage dem i 400 år.

14. Men også det folk som underkuer dem skal jeg dømme. Deretter vil de dra derfra med meget gods.

15. Men du skal fare til dine fedre i fred og bli begravet i en god alderdom.

16. I det 4. slektsledd skal de vende tilbake hit, for amorittenes syndemål er ikke fullt enda.

17. Og Abram våknet av sin søvn og reiste seg. Og solen var gått ned, og der var en lue å se, en ovn røk, og en luende ild gikk imellom de utbredte stykker.

18. På den dag sluttet Herren en pakt med Abram, idet han sa: Ditt avkom vil jeg gi dette land, fra Egypts bekk til den store flod, Eufrat, kenitterne, kenisitterne, kadmonitterne, perisitterne, refaiterne og fakoritterne, heviterne og amoriterne, kanaanitterne, gigasjitterne og jebusitterne.

19. Og den dag gikk, og Abram ofret de utbredte stykker og fuglene med deres tilhørende avgrødeoffer og deres drikkeoffer, og ilden fortærte dem.

20. Og den dag sluttet vi en pakt med Abram, på samme måte som vi i den måned hadde sluttet pakt med Noa. Og Abram fornyet festen og forordningen for seg til evig tid.

21. Og Abram gledet seg og fortalte sin hustru alle disse ting. Og han trodde at han skulle få avkom, men hun fødte ikke.

22. Og Sarai overtalte sin mann Abram, og sa: Gå inn til min egyptiske trælkinne Hagar, kanskje kan jeg oppbygge deg avkom ved henne.

23. Og Abram lyttet til sin hustru Sarais ord og sa til henne: Gjør. Og Sarai tok sin egyptiske tjenestekvinne Hagar og ga henne til sin mann Abram så hun ble hans hustru.

24. Han gikk inn til henne, og hun ble fruktsommelig og fødte en sønn, og han ga ham navnet Ismael. Det var i det 5. år i den uke, og det var det 76. år av Abrams levetid.

15

Guds pakt med Abram.

1. Og i det 5. år av den 4. uke i det jubelår i den 3. måned, midt i måneden, feiret Abram festen for hvetehøstens førstegrøde

2. Og han brakte et nytt offer på alteret, avlingens førstegrøde, en kvige, en gjet og et får som brennoffer for Herren. Deres avgrødeoffer og deres drikkeoffer ofret han på alteret sammen med røkelse.

3. Og Herren viste seg for Abram, og sa til ham: Jeg er Gud den allmechtige. Vær meg velbehagelig og vær fullkommen.

4. Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg. Jeg vil gjøre deg såre tallrik.

5. Og Abram falt på sitt ansikt, og Herren talte til ham, og sa:

6. Se, min forordning er med deg

- og du skal bli far til mange folkeslag.
7. Ditt navn skal ikke lenger være Abram.
Men ditt navn skal fra og inntil evig være Abraham,
for jeg har gjort deg til mange folkeslags far.
8. Og jeg vil gjøre deg såre stor
og gjøre deg til folkeslag,
og konger skal utgå fra deg.
9. Jeg oppretter min pakt mellom meg og deg og ditt avkom etter deg i deres slekter
som en evig ordning, Og jeg vil være Gud for deg og ditt avkom etter deg
10. Jeg vil gi deg og ditt avkom dette land, og jeg vil være deres Gud.
11. Og Herren sa til Abraham: Og du, hold min pakt, du og ditt avkom etter deg.
Dere skal omskjære alt mannkjønn blant dere og omskjære deres forhud, og det skal
være tegnet på den evige ordning mellom meg og deg.
12. Dere skal omskjære et guttebarn når det er åtte dager gammelt, alt mannkjønn i
deres slekter, den hjemmefødte, og den som dere har kjøpt for penger av en hvilken
som helst fremmed, den som dere har erhvervet, som ikke hører til ditt avkom.
13. Omskjæres skal den hjemmefødte, og den som du har kjøpt for penger skal
omskjæres, så min pakt med dere kan være på deres legeme som en evig ordning.
14. Det uomskårne mannkjønn som ikke er blitt omskåret på den åttende dag, den
sjel skal utryddes av sin slekt, for han har brutt min pakt.
15. Og Herren sa til Abraham: Sarai, din hustru, hennes navn skal ikke lenger være
Sarai, men Sara skal hennes navn være.
16. Jeg vil velsigne henne og gi deg en sønn med henne. Ham vil jeg velsigne, og
han skal bli til et folk, og folkeslags konger skal nedstamme fra ham.
17. Og Abraham falt på sitt ansikt og frydet seg og sa ved seg selv: Mon det kan
fødes en sønn til den som er 100 år, og kan Sara som er 90 år føde?
18. Og Abraham sa til Herren: Måtte bare Ismael leve for ditt åsyn.
19. Og Herren svarte ham: Ja, men også Sara skal føde deg en sønn, og du skal gi
ham navnet Isak, og med ham vil jeg opprette min pakt som en evig pakt og med hans
avkom etter ham.
20. Men også hva Ismael angår, har jeg bønnhørt deg, og se, jeg vil velsigne ham og
gjøre ham stor og såre tallrik. Han skal avle tolv fyrster, og jeg vil gjøre ham til et
stort folk.
21. Men min pakt oppretter jeg med Isak som Sara vil føde deg ved denne tid neste
år.
22. Og Herren hørte opp med å tale til ham, og han steg opp fra Abraham.
23. Og Abraham gjorde som Herren hadde sagt til ham. Og han tok sin sønn Ismael
og alle sine hjemmefødte træler, og dem som han hadde kjøpt for sine penger, alt
mankjønn som var i hans hus og omskar dem på deres kjøtts forhud.
24. På samme dag ble Abraham omskåret, og alle menn i hans hus, de hjemmefødte,
og alle de som han hadde kjøpt for penger av fremmede, de ble alle sammen omskåret
med ham.
25. Denne lov er for alle slekter til evig tid, og det tales ikke en dags avvikelse på en
dag i omskjærelsens lov. For det er en evig forordning, forordnet og innskrevet på de
himmelske tavler.
26. Og enhver som er født, og hvis forhud ikke blir omskåret på den åttende dag,
hører ikke til paktens barn som Herren har opprettet med Abraham, men hører til
ødeleggelsens barn. Og der er heller intet tegn på dem at de tilhører Herren, men han
skal ødelegges og utslettes av jorden; for han har brutt Herren, vår Guds, pakt

27. For alle ansiktenglene og alle hellighetsenglene, således er deres skapning fra deres skapelsesdag. Og i ansiktsenglenes og hellighetsenglenes påsyn helliget han Israel, forat de skulle være hos ham og hans hellige engler.

28. Og du skal befale Israels barn å holde fast ved tegnet på denne pakt i deres slekter som en evig forordning; så vil de ikke bli utryddet fra jorden.

29. For budet er forordnet for pakten, forat de skal holde den til evig tid blant alle Israels barn.

30. Men Ismael og hans sønner og hans brødre og Esau ga Herren ikke adgang til seg, men utvalgte dem ikke bare fordi de var Abrahams sønner - men, vel kjentes han ved dem - men Israel utvalgte han til å være hans folk

31. Og han helliget det og samlet det fra alle menneskenes barn; for der er mange folkeslag og mange stammer, og alle tilhører de ham. Men over dem alle lot han herske ånder, som skulle lede dem bort fra ham.

32. Men over Israel satte han ikke noen som helst engel eller ånd; for han alene er deres hersker. Og han vil vokte dem og kreve dem av sine englers hånd og av sine ånders hånd og av alle sine makters hånd for å vokte og velsigne dem, og forat de kunne være hans og han være deres far fra nå og inntil evig tid.

33. Og nå lar jeg deg vite, at Israels barn vil svikte denne forordning og ikke omskjære deres sønner i overensstemmelse med hele denne lov. For i deres omskjærelses kjøtt vil de forsømme deres sønners omskjærelse, og alle Belials barn vil holde deres sønner uten omskjærelse som er født.

34. Fra Herren vil det komme stor vrede over Israels barn, fordi de har sveket hans pakt og veket av fra hans ord og har tirret og spottet så de ikke utførte denne lovs forordning; for de har dannet deres lemmer som hedningene, så de skal fjernes og utryddes fra jorden. De skal da heller ikke få tilgivelse eller forlatelse, så de skulle tilgis og forlattes for hele denne evige villfarelses synd.

16

Dommen over Sodoma og Gomorra. Isak blir født.

På nymånedagen i den 4. måned viste vi oss for Abraham ved Mamres ek og talte med ham og forkynte ham, at der skulle gis ham en sønn med hans hustru Sara.

2. Og Sara lo da hun hørte at vi talte disse ord med Abraham; og vi bebreidet henne det, og hun ble redd og nektet for å ha ledd av disse ord.

3. Og vi sa henne navnet på hennes sønn, således som hens navn var bestemt og innskrevet på de himmelske tavler: Isak, og at når vi vendte tilbake til henne ved den bestemte tid, skulle hun ha unnfanget en sønn.

4. I den måned utførte Herren dommen over Sodoma og Gomorra og Zebojim og hele Jordanegnen og brente dem med ild og svovel og ødela dem inntil denne dag,

5. slik som jeg har forklart deg, hvor såre onde og syndige alle deres gjerninger er, og at de besmitter seg selv og begår utukt med deres kjøtt og øver urenhet på jorden.

6. Og slik vil Herren utføre dommen over steder, hvor de har handlet i likhet med Sodomas urenhet, på samme måte som han dømte Sodoma.

7. Men Lot frelste vi, for Herren husket Abraham og lot ham slippe ut av ødeleggelsen.

8. Også hans døtre øvet synd, en synd som ikke tidligere var funnet sted på jorden siden Adams dager; for mannen lå hos sine døtre.

9. Og se, det er befalt og innmeislet på de himmelske tavler om hele deres avkom, at man skulle utslette og utrydde dem og fullbyrde dommen over dem som dommen over Sodoma og ikke levne ham noe avkom på jorden på dommens dag.

10. I den måned brøt Abraham opp fra Hebron og dro bort og bodde mellom Kadesj og Sur i Gerars fjell.

11. Og midt i den 5. måned brøt han opp derfra og bosatte seg ved Edsbrønnen.

12. Og midt i den 6. måned så Herren til Sara og gjorde mot henne som han hadde sagt.

13. Hun unnfanget og fødte en sønn i den 3. måned, midt i måneden, på den tid som Herren hadde sagt til Abraham. På festen for høstens førstegrøde ble Isak født.

14. Og Abraham omskar sin sønn den åttende dag. Han var den første som ble omskåret i medfør av den pakt som er forordnet til evig tid.

15. I det 6. år av den 4. uke kom vi til Abraham ved Edsbrønnen og viste oss for ham, således som vi hadde sagt til Sara at vi ville vende tilbake til henne og at hun skulle ha unnfanget en sønn.

16. Vi vendte tilbake i den 7. måned og fant at Sara var fruktsommelig. Og vi vvelsignet henne, og forkynte ham alt det som var befalt om ham, at han ikke skulle dø før han hadde avlet seks sønner til, og at han skulle se dem før han døde. Men at ved Isak skulle navn og avkom nevnes etter ham;

17. Og alle hans sønners avkom skulle bli hedninger og regnes til hedningene. Men av Isaks sønner skulle én bli et hellig folk og ikke regnes til hedningene.

18. For han skulle bli den Høyestes arvedel, og hele hans avkom skulle legges til det som Gud eier, for å være Herrens eiendomsfolk av alle folk, og at han skulle være et kongerike av et presteskap og et hellig folk.

19. Og vi gikk vår vei og fortalte Sara alt hva vi hadde meddelt ham, og de gledet seg meget med stor glede.

20. Og han bygget et alter der for Herren som hadde reddet ham og skjenket ham glede i hans utlendighets land. Og han holdt gledesfest i den måned i syv dager ved det alter som han hadde bygget ved Edsbrønnen.

21. Han bygget hytter til seg og sine tjenere under denne fest, og han var den første som feiret løvhyttefesten på jorden.

22. Og i disse syv dager brakte han hver dag på alteret et brennoffer til Herren, to okser, to værer, syv får, og en gjetebuk som syndoffer. For dermed å sone for seg selv og for sitt avkom.

23. Og som takkeoffer, syv værer og syv gjetekillinger og syv får og syv bukker og deres spise- og drikkeoffer. Og han brente alt deres fett på alteret som et utsøkt brennoffer for Herren, som en god vellukt.

24. Morgen og aften brente han som røkoffer: røkelse og galbanum og stakte og nardus og myrra og aks og costum. Alle disse syv slag ofret han, finstøtt, jevnt, likelig blandet, rent.

25. Denne fest feiret han i syv dager, mens han frydet seg av hele sitt hjerte og hele sin sjel, han, og alle som var i hans hus. Ingen fremmed var sammen med ham og ingen som ikke var omskåret.

26. Og han velsignet sin skaper, som hadde skapt ham i hans slekt, fordi han hadde skapt ham etter sitt velbehag. For han visste og erkjente, at fra ham ville der komme en rettferdighetens plante til evige slekter, fra ham et hellig avkom som måtte bli lik ham som hadde skapt alt.

27. Og han lovpriste og frydet seg og ga denne fest navnet: Herrens fest, en gledesfest velbehagelig for den høyeste Gud.

28. Og vi velsignet ham i evighet og hans avkom etter ham i alle jordens slekter, fordi han hadde feiret denne fest i rette tid alt etter de himmelske tavlers vitnesbyrd.

29. Derfor er det forordnet om Israel i det himmelske tavler, at de skal feire løvhyttefesten med glede i syv dager i den syvende måned, som det er velbehagelig for Herren - en lov til evig tid i deres slekter hvert eneste år.

30. For den er der ingen tidsbestemt gyldighet. Men for evig tid er der forordnet for Israel at de skal feire den og bo i løvhytter, og at de skal sette kranser på deres hoder og ta grener av løvtrærne og vidjer fra bekken.

31. Og Abraham tok palmegrener og skjønne trefrukt, og hver eneste dag gikk han rundt om alteret med grener syv ganger om dagen. Om morgenen priste og takket han Gud for alle ting med glede.

17

Hagar og Ismael skilles fra Abraham. Fyrst Mastema utfordrer Gud til å sette Abraham på prøve.

1. Og i det 1. år i den 5. uke i det jubelår ble Isak avvent, og Abraham gjorde et stort gjestebud i den 3. måned, på den dag da hans sønn Isak ble avvent.

2. Og Ismael, egypterinnen Hagars sønn, var på sin plass for sin far Abrahams øyne. Og Abraham gledet seg og velsignet Herren, fordi han hadde opplevd å få sønner og ikke dø sønneløs.

3. Han mintes hans ord som hadde talt til ham den dag da Lot skiltes fra ham, og han gledet seg fordi Herren hadde gitt ham avkom på jorden som kunne arve jorden, og han priste av full munn alle tings skaper.

4. Og Sara så Ismael leke og danse og Abraham glede seg storlig. Hun ble skinnsyk mot Ismael og sa til Abraham. Jag denne tjenestekvinne og hennes sønn bort. For denne tjenestekvinnens sønn skal ikke arve med min sønn Isak.

5. Men denne tale mishaget Abraham for hans tjenestekvinnens og hans sønns skyld - at han skulle jage dem fra seg!

6. Men Herren sa til Abraham: Vær ikke ille tilmote for barnets og tjenestekvinnens skyld. Lytt til Saras råd i alt hva hun sier til deg, og gjør det. For ved Isak skal navn og avkom nevnes etter deg.

7. Hva tjenestekvinnens sønn angår, så vil jeg gjøre ham til et stort folk, fordi han er av ditt avkom

8. Og Abraham sto tidlig opp neste morgen og tok et brød og en sekk vann og lesset det på Hagar og gutten og sendte henne bort.

9. Hun dro ut og flakket om i Beersjeba-ørkenen. Og vannet tok slutt og gutten ble tørst og orket ikke å gå og falt om.

10. Hans mor tok ham opp og la ham under et oliventre og gikk bort og satte seg overfor ham i et pileskudds avstand. For hun sa: Jeg vil ikke se min gutts død, og hun satt og gråt.

11. Og en Guds engel, en av de hellige, sa til henne: Hvorfor gråter du Hagar? Reis deg, ta gutten, og ta ham ved hånden, for Herren har hørt din røst og sett til gutten.

12. Og hun åpnet sine øyne og så en vannkilde og gikk bort og fylte sin sekk med vann og ga gutten å drikke. Så brøt hun opp og gikk mot Parans ørken.

13. Gutten vokste til og ble bueskytter, og Herren var med ham, og hans mor tok en hustru til ham fra Egyptens døtre.

14. Hun fødte ham en sønn og ga ham navnet Nebajot, for hun sa: Herren var nær hos meg da jeg kalte på ham.

15. Og det skjedde i den 7. uke i den 1. år i den 1. måned i det jubelår, på den 12. dag i den måned lød der røster i himmelen om Abraham at han var troende i alt hva som ble sagt til ham, og at han elsket Herren, og at han var troende i enhver trengsel.

16. Fyrst Mastema kom og talte foran Gud: Se Abraham elsker sin sønn Isak og setter ham høyere enn alt annet. Si til ham at han skal bringe ham som offer på alteret, og du vil få se om han utfører den befaling, og du vil få vite om han er troende i alt det som du prøver ham med.

17. Og Herren visste at Abraham var troende i alle sine trengsler; for han hadde prøvd ham med hans land og med hungersnøden, og han hadde prøvd ham med kongers rikdom, og han hadde prøvd ham igjen med hans hustru da hun ble røvet, og med omskjærelsen, og han hadde prøvd ham med Ismael og med hans tjenestekvinne Hagar, da han sendte dem bort.

18. Og i alt det som Gud prøvet ham med, forble han troende og hans sjel ble ikke utålmodig, og han nølte ikke med å handle; for han var troende som en mann som elsker Herren.

18

Abraham ofrer Isak.

1. Og Herren sa til Abraham: Abraham, Abraham! Og han svarte: Se, her er jeg.

2. Og Herren sa: Ta din elskede sønn, som du elsker, Isak, og dra opp til høylandet og bring ham som et brennoffer på et av fjellene som jeg vil vise deg.

3. Og Abraham sto opp ved gry og salte sitt esel og tok sine to træler med seg og sin sønn, Isak, og kløvet offerved og dro til det sted - det tok tre dager - og han så stedet på avstand.

4. Han kom til en vannkilde, og han sa til sine træler: Bli her med eselet, mens jeg og gutten går, og når vi har tilbedt, kommer vi tilbake til dere.

5. Og han tok veden til brennofferet og la det på sin sønn Isak og tok selv ilden og kniven. Og de to gikk sammen opp til stedet.

6. Men Isak sa til sin far: Far! Han svarte: Ja, min sønn? Og Isak sa til ham: Se, her er ilden og kniven og veden, men hvor er fåret til brennofferet, far?

7. Abraham svarte: Herren vil selv utse seg fåret til brennoffer, min sønn. Og han nærmet seg Guds bergs sted.

8. Han bygget alteret og la veden tilrette på alteret og bandt sin sønn Isak og la ham på veden som lå på alteret, og han rakte hånden ut for å ta kniven for å ofre sin sønn Isak.

9. Og jeg stilte meg foran ham og fyrst Mastema. Og Herren sa: Si til ham at han ikke må legge hånd på gutten og ikke gjøre ham noe; for jeg vet at han frykter Herren.

10. Og jeg ropte til ham fra himmelen: Abraham, Abraham! Og han ble forferdet, og sa: Se, her er jeg.

11. Og jeg sa til ham: Legg ikke hånd på gutten og gjør ham ikke noe, for nå vet jeg at du frykter Herren og ikke forholder meg din førstefødte sønn.

12. Og fyrst Mastema sto beskjemmet. Og Abraham løftet sine øyne og så, og se, der var en vær som hang i (noe tekst er borte) med sine horn. Og Abraham gikk bort og tok væren og ofret den som brennoffer i stedet for sin sønn.

13. Og Abraham kalte det sted for: "Herren har sett." Så det heter "Herren har sett" - det er Sions berg.

14. Og Herren kalte atter på Abraham med navn fra himmelen, idet han lot oss åpenbare oss for å tale til ham i Herrens navn.

15. Og han sa:

Jeg har svoret med meg selv, sier Herren,
fordi du har gjort dette
og ikke forholdt meg din førstefødte sønn
som du elsker,
stort vil jeg velsigne deg
og såre tallrik vil jeg gjøre ditt avkom
som himmelens stjerner og som sanden ved havets bredd,
og ditt avkom skal arve sine fienders byer.

16. Og i din sæd skal alle jordens folk velsignes,
fordi du adlød mitt ord.

Og jeg har kunngjort for alle,
at du er troende i alt hva jeg har sagt deg.
Gå bort med fred.

17. Og Abraham gikk tilbake til sine træler, og de brøt opp og dro sammen til Beersjeba, og Abraham bodde ved Edsbrønnen.

18. Og han feiret denne fest med glede hvert eneste år i syv dager, og han kalte den Herrens fest - svarende til de syv dager, i hvilke han hadde dratt bort og vendt tilbake i fred.

19. Således er der forordnet og innskrevet på de himmelske tavler om Israel og om hans avkom, at de i syv dager skal feire denne fest med festjubil.

Abraham formaner Rebekke til å elske Jakob.

1. I det 1. år av den 1. uke i det 42. jubelår, vendte Abraham tilbake og bodde overfor Hebron, det er Kirjat Arba, i 2 åraker.

2. I det 1. år av den 3. uke av det jubelår, opphørte Saras levetid, og hun døde i Hebron.

3. Og Abraham gikk bort for å gråte over henne og jorde henne, og vi prøvde ham om hans ånd var tålmodig i dette og ikke ble rokket.

4. For med tålmodig ånd talte han med Hets barn forat de kunne gi ham et sted til å begrave de døde i.

5. Og Herren ga ham nåde for alle som så ham, og med saktmodighet bønnfalt han Hets sønner, og de overlot ham jordstykket med dobbelthulen ovenfor Mamre, det er Hebron, for 400 sekel sølv.

6. De bønnfalt ham og sa: Vi vil gi deg den for intet. Men han tok den ikke av deres hånd for intet og betalte prisen for stedet, sølv i full vekt, og bøyde seg to ganger for dem, og så jodet han sin døde i dobbelthulen.

7. Alle Saras levedager var 127 år, det er: 2 jubelår og 4 åraker og 1 år; det var Saras leveår.

8. Det var den tiende prøvelse som Gud prøvde Abraham med; og han ble funnet troende, tålmodig av ånd.

9. Han sa ikke et ord om det rykte som gikk i landet, at Gud hadde sagt, at han ville gi det til ham og hans avkom etter ham, men bønnfalt om et sted her for å jorde sin døde; for han ble funnet troende, og han ble innskrevet som Guds venn på de himmelske tavler.

10. Og i det 4. år tok han en hustru til sin sønn Isak, og hennes navn var Rebekka, en datter av Betuel, Abrahams bror Nakors sønn, en søster til Laban, og datter av Betuel Abrahams bror Nakors hustru.

11. Og Abraham tok seg en tredje hustru. Hennes navn var Keturah, en av hans hjemmefødte trælere døtre; for Hagar var død før Sara.

12. Hun fødte ham seks sønner: Zimran, Joksjan, Midjan, Medan, Jisjbak og Sjuah, i løpet av 2 åraker.

13. I den 6. uke i dens 2. år, fødte Rebekka Isak to sønner, Jakob og Esau. Jakob var glatt og en rettskaffen mann, men Esau var en rå og grov og lodden mann. Og Jakob bodde i hytter.

14. Guttene vokste opp, og Jakob lærte skrivekunsten, men Esau lærte den ikke, fordi han var grov og var jeger; men han lærte å krige, og alle hans gjerninger var rå.

15. Abraham elsket Jakob, men Isak Esau.

16. Abraham så Esaus adferd og forsto at det var ved Jakob at navn og avkom skulle nevnes etter ham. Han lot Rebekka kalle og ga henne befaling om Jakob; for han visste at hun elsket Jakob mer enn Esau.

17. Han sa til henne: Min datter, våk over min sønn Jakob, for han skal være i mitt sted på jorden og til velsignelse blant menneskenes barn og til pryd for Sems avkom.

18. For jeg vet at Herren vil kåre seg ham som eiendomsfolk av alle folkeslag som er på jordens flate.

19. Og se, min sønn Isak, elsker Esau mer enn Jakob, men jeg ser at du elsker Jakob i sannhet.

20. Vis ham enda mere godhet. Dine øyne hvile på ham med kjærlighet. For han blir til velsignelse for oss på jorden fra nå og inntil alle jordens slekter.

21. Dine hender være sterke og ditt hjerte fryde seg over din sønn Jakob; for ham har jeg elsket høyere enn alle mine sønner. For til evig tid skal han være velsignet, og hans avkom fylle hele jorden.

22. Hvis man kan telle jordens sand, skal også hans avkom kunne telles.

23. Og all den velsignelse som Herren har velsignet meg og mitt avkom skal tilfalle Jakob og hans avkom alle dager.

24. I hans avkom skal mitt navn velsignes og mine fedres navn, Sems og Noas og Enoks og Mahalalels og Enosj og Sets og Adams.

25. De skal tjene til å legge grunn til himmelen og gjøre jorden fast og til å fornye alle lysene på himmelhvelvingen.

26. Og han kalte på Jakob i hans mors Rebekkas påsyn og kysset ham og velsignet ham, og sa: Jakob, min elskede sønn, som min sjel elsker! Gud velsigne deg fra sitt sete over himmelhvelvingen og gi deg alle de velsignelser hvormed han velsignet Adam og Enok og Noa og Sem.

27. Alt det som han talte til meg om, og alt det som han sa at han ville gi meg, det la han henge ved deg og ditt avkom til evig tid, sålenge himmelen er over jorden.

28. Mastemas ånder herske ikke over deg og ditt avkom, så de skulle drive deg bort fra Herren, som er din Gud fra nå og inntil evig tid.

29. Gud Herren være en far for deg - og den førstefødte sønn - og et folk alle dager. Gå bort med fred, min sønn.

30. Og de to gikk sammen fra Abraham.

31. Og Rebekka elsket Jakob av hele sitt hjerte og hele sin sjel, langt mere enn Esau; men Isak elsket Esau høyere enn Jakob.

20

Abraham kaller alle sine sønn og formaner dem

1. I det 42. jubelår i det 1. år av den 7. uke sendte Abraham bud etter Ismael og hans tolv sønner og Isak og hans to sønner og Keturas seks sønner og deres sønner.

2. Og han befalte dem til å holde seg til Herrens vei, å gjøre rettferdighet og å elske hver sin neste og å være mot alle mennesker som han, at de alle som en skulle være mot mennesker slik at de gjorde rett og rettferdighet på jorden;

3. at de skulle omskjære sine sønner etter den pakt som han hadde sluttet med dem og at de ikke måtte vike hverken til høyre eller til venstre fra de veier som Herren hadde befalt oss, og at vi skulle vokte oss fra all utukt og urenhet, og at vi skulle fjerne fra vår midte all urenhet og utukt.

4. Hvis noen kvinne eller pike hos dere begår utukt, da brenn henne på bålet. De må ikke begå utukt med henne som deres øyne og hjerte lyster. Og de må ikke ta seg en hustru av Kanaans døtre, for Kanaans avkom skal utryddes av landet.

5. Han fortalte dem om dommene over kjempene og dommen over Sodomas innbyggere, hvordan de ble dømt på grunn av deres ondskap og døde på grunn av deres utukt og urenhet og innbyrdes fordervelse ved utukt.

6. Men dere, vakt dere for all utukt og urenhet,

- og for all syndens smitte,
forat dere ikke skal gjøre vårt navn til forbannelse
og hele deres liv til en trussel
og prisgi alle deres barn til å omkomme ved sverd.
og bli forbannet som Sodoma
og hele deres rest som Gomorras sønner.
7. Jeg besverger dere, mine sønner,
elsk himmelens Gud!
Og hold fast ved alle hans befalinger.
og gå ikke etter deres avguder og urenheter.
8. Og gjør dere ikke støpte bilder eller utskårne avguder,
for det er tomhet, og der er ingen ånde i dem;
for de er gjort med hender,
og alle de som setter sin lit til dem,
setter sin lit til det som intet er.
Dyrk dem ikke og tilbe dem ikke.
9. Men dyrk den Høyeste Gud
og tilbe ham uten opphør,
og sett deres håp til ham all tid,
og øv rett og rettferdighet foran ham,
så han kan finne behag i dere og gi dere nåde
og sende dere regn morgen og aften
og velsigne alle deres gjerninger
som dere gjør på jorden,
og velsigne ditt brød og ditt vann
og velsigne ditt livs frukt
og ditt lands frukt
og dine hjorder av kveg
og dine hjorder av får.
10. Og dere vil bli en velsignelse på jorden, og alle jordens folkeslag vil finne
behag i dere og velsigne deres sønner med mitt navn,
forat de må være velsignede som jeg.
11. Og han ga Ismael og hans sønner og Keturas sønner gaver og sendte dem bort
fra sin sønn Isak og ga sin sønn Isak alt.
12. Og Ismael og hans sønner og Keturasønnene med deres sønner dro bort og
bosatte seg fra Paran til adgangen til Babylon, i hele det landet mot øst over mot
ørkenen.
13. De blandet seg med hverandre, og deres navn kaltes arabere og ismaelitter inntil
denne dag.

1. I det 6. år av den 7. uke av det jubelår, lot Abraham Isak kalle og ga ham befaling, idet han sa: Jeg er eldet og vet ikke hvilken dag jeg dør, og jeg er mett av mine dager.

2. Og se, jeg er 175 år gammel, og i alle mine år har jeg ihukkommet Herren og av hele mitt hjerte strebet etter å gjøre hans vilje og vandre rettskaffen på hans veier.

3. Min sjel har hatet avgudene, og de som tjente dem har min sjel foraktet. Jeg har rettet min ånd og mitt hjerte mot å holde meg til å gjøre hans vilje som skapte meg.

4. For han er den levende Gud, og han er hellig og trofast og er rettfærdig over alle, og der er ikke personsanseelse hos ham. Heller ikke tar han i mot gaver; for han er en rettfærdig Gud og holder dom over alle dem som overtredet hans bud og forakter hans pakt.

5. Og du, min sønn, hold hans bud og forordninger og dommer og gå ikke etter de urene og etter de utskårne bilder.

6. Og spis ikke noe blod av kveg eller dyr eller av noen fugl som flyr under himmelen.

7. Og når du slakter et offerdyr til et velbehagelig takkeoffer, så slakt det og held dets blod på alteret, og alt fett av offeret skal du bringe på alteret sammen med fint mel blandet med olje sammen med dets drikkoffer. Frembær det hele under ett på alteret som et offer. Det er en velbehagelig duft for Herren.

8. Takkofferets fedt skal du legge på ilden som er på alteret, nemlig fett som er på buken, og alt det fedt som er på de indre deler, og de to nyrer og alt det fedt som er på dem, og det som er på lårstykkene, og leveren sammen med nyrene. (noe mangler av teksten).

9. Alt dette skal du ofre som en god vellukt. Det er velbehagelig for Herren, sammen med tilhørende avgrødeoffer og drikkoffer som en god vellukt, offerbrød for Herren.

10. Kjøttet av det skal du spise samme dag og dagen etter, men annedagens sol må ikke gå ned over det før det er spist. Intet må levnes til tredjedagen. Det vekker hans mishag. Det er utilbørlig, og det må ikke mere spises. Alle som spiser det bringer synd over seg selv. For således har jeg funnet det skrevet i mine forfedres bøker og i Enoks ord og i Noas ord.

11. På alle dine offer skal du strø salt, paktens salt må ikke mangle i noen av dine offer for Herren.

12. Ta deg vel i vare med offerveden, så du ikke henter annet tre til alteret enn dette: Cypress og sevenbom og mandel og edelgran og furu og seder og einer og palme og oliven og myrte og laurbær og sitrontrær og juniperus og balsamtre.

13. Av disse vedsorter skal du på alteret under offeret legge noe som først er blitt sett, og du må ikke legge noe kløvet eller mørk ved, kun hård og ren ved som ikke har noen feil, hele og nye vekster. Og du må ikke legge på gammel ved for det er duften gått ut av, for det har ikke den samme duft som før.

14. Foruten disse vedsorter finnes der ingen som du skal legge der, for dets duft er duftet bort, og lukten av dets duft stiger ikke opp til himmelen.

15. Akt på denne lov og utfør den, min sønn, forat du må være rettfærdig i all din gjerning.

16. Vær alltid ren på din kropp og vask deg med vann før du går hen og ofrer på alteret, og vask dine hender og føtter før du nærmer deg alteret. Og når du er ferdig med å ofre, så vask atter dine hender og føtter.

17. Det må ikke finnes noe blod på dere eller på deres klær. Ta deg i vare for blodet, min sønn! Ta deg vel i vare! Dekk det med jord!

18. Spis intet blod, for det er sjelen - spis intet som helst blod.

19. Ta ikke mot gaver for menneskers blod, forat det ikke skal være utgydt grunnløst og uten dom. For det er det blod som er utgydt, som får jorden til å synde, og jorden kan ikke renses for menneskers blod unntagen med hans blod som utgjød det.

20. Ta ikke mot gaver og skjenk for menneskers blod: blod for blod, forat du må være velbehagelig for Herren, den Høyeste Gud. Han er den godes beskytter, så at du beskyttes mot alt ondt, og at han redder deg fra all død.

21. Jeg ser, min sønn, at alle menneskebarnas gjerninger er synd og ondskap, at all deres gjerning er urenhet og vederstyggelighet og avskyelighet. Der er ingen rettferdighet hos dem.

22. Ta deg i vare for å vandre på deres veier og gå på deres sti og å begå en dødssynd mot den Høyeste Gud, så han skjuler sitt ansikt for deg og lar deg hjemfalle til dine brødre og utsletter deg fra jorden, og ditt avkom under himmelen, så ditt navn og ditt avkom forsvinner fra jorden.

23. Vend deg bort fra alle deres gjerninger og all deres urenhet, og overhold den Høyeste Guds forordning og gjør hans vilje og vær rettskaffen i alt.

24. Så vil han velsigne deg i all din gjerning og la en rettferdighetens plante fremstå av deg over hele jorden og i alle jordens slekter. Og mitt navn og ditt navn skal ingenlunde bli glemt under himmelen.

25. Gå bort med fred, min sønn. Den Høyeste Gud, min Gud og din Gud, styrke deg til å gjøre hans vilje. Han velsigne ditt avkom og ditt avkoms rest, så du må bli en velsignelse på jorden.

26. Og Isak gikk fra ham med glede.

22

Isak og Ismael møtes hos Abraham. Abraham velsigner Jakob.

1. Det skjedde i den 1. uke i det 44. jubelår i det 2. år, da Abraham døde, kom Isak og Ismael fra Edsbrønnen for å feire ukefesten - det er festen for høstens førstegrøde - hos deres far Abraham, og Abraham gledet seg meget over at hans to sønner var kommet.

2. For Isak hadde stor eiendom i Beersjeba, og Isak pleide å reise dit for å se til sin eiendom og vendte så tilbake til sin far.

3. Og i de dager kom også Ismael for å se til sin far, og de to kom sammen. Og Isak slaktet et offer som brennoffer og frembar det på sin fars alter som han hadde bygget i Hebron.

4. Og han ofret et takkoffer og holdt en gledesfest for sin bror Ismael. Og Rebekka bakte friskt brød av den nye hvete og ga sin sønn, Jakob, det, forat han skulle gi sin far Abraham av jordens frukts førstegrøde, forat han kunne spise og velsigne alle tings skaper, før han døde.

5. Isak sendte også gjennom Jakob et godt takkoffer til Abraham, forat han kunne spise og drikke.

6. Og han spiste og drakk og velsignet den Høyeste Gud, som har skapt himmel og jord og frembrakt all jordens fedme og gitt menneskenes barn den, så de kunne spise og drikke og velsigne deres skaper:

7. Og nå ofrer jeg deg min takk, du min Gud,
fordi du har latt meg se denne dag.

Se, jeg er 175 år gammel og mett av dager,
og alle mine dager har vært fred for meg.

8. Mine fienders sverd har ikke fravristet meg
alt det som du har gitt meg og mine sønner
alle mitt livs dager inntil denne dag.

9. Gid din barmhjertighet og fred, min Gud,
må være over din tjener og over hans sønners avkom ,
så de er deg et utvalgt folk og en arvelodd blant alle folkeslag på jorden
fra nå av og inntil alle jordens slekters dager i alle evigheter.

10. Og han kalte på Jakob, og sa: Min sønn, Jakob, alles Gud velsigne deg og gi deg styrke til å gjøre rettferdighet og hans vilje for hans åsyn, og han utvelge deg og ditt avkom til å bli hans eiendomsfolk etter hans vilje alle dager. Min sønn, Jakob, kom og kyss meg.

11. Og han kom bort og kysset ham. Og Abraham sa:

Velsignet være min sønn Jakob
og alle hans sønner for Herren den høyeste i alle evigheter.
Herren gi det et rettferdighetens avkom
og hellige noen av dine sønner midt på jorden.
Folkeslag træle for deg,
og alle folkeslag bøye seg for ditt avkom.

12. Vær sterk overfor mennesker
og hersk over alt Sets avkom.
Da vil dine veier og dine sønners veier være rettferdige,
så de blir et hellig folk..

13. Den Høyeste Gud gi deg alle de velsignelser, hvormed han har velsignet meg og Noa og Adam: De hvile på ditt avkoms hellige isse fra slekt til slekt i evighet.

14. Han rense deg for all smitte og all urenhet,
så all din overtredelse må bli tilgitt,
det, som du har gjort i uvitenhet. Han styrke og velsigne deg,
så du kan arve hele jorden.

15. Han fornye sin pakt med deg så du blir hans eiendomsfolk i alle evigheter,
og han blir Gud for deg og ditt avkom
i sannhet og rettferdighet alle jordens dager.

16. Og du, min sønn, Jakob, husk mine ord
og hold din far Abrahams befalinger.
Skill deg fra hedningene og spis ikke med dem.
Gjør ikke de gjerninger som de gjør,
og vær ikke deres felle.
For deres gjerninger er urenhet,
og alle deres veier en avskyelighet
og vederstyggelighet og smitte.

17. Deres offer bringer de til sine døde
og tilber de onde ånder,
og spiser på gravene,
og alle deres gjerninger er tomhet og intet.
18. De har intet hjerte til å fatte med,
og deres øyne ser ikke, hva deres gjerning er,
hvor de farer vill, når de sier til et stykke tre:
Du er min Gud!
og til en sten: Du er min herre og redningsmann!
Når de dog intet hjerte har.
19. Men du, min sønn Jakob,
deg hjelpe den Høyeste Gud,
og himmelens Gud velsigne deg
og føre deg bort fra deres urenhet
og all deres villfarelse.
20. Ta deg i vare, min sønn Jakob,
for å ta deg en hustru av noen av
Kanaans døtres avkom; for alt hans avkom skal utryddes av jorden.
21. For ved Kams brøde fór Kannan vill,
og alt hans avkom skal utryddes av jorden
og hele hans rest,
og der er intet av det
som stammer fra ham
som reddes på dommedag.
22. Og alle som tilber avgudene, og de forhatte,
for dem er der intet håp i de levendes land,
men i dødsriket stiger de ned,
til fordømmelsesstedet må de gå,
og der er intet minne om dem på jorden.
Likesom Sodomias barn ble revet bort fra jorden,
således skal alle
som tilber avgudene rives bort.
23. Frykt ikke, min sønn Jakob,
og forferdes ikke, du Abrahams sønn!
Den Høyeste Gud vokte deg mot forderv
og frelse deg fra alle villfarelsens veier.

24. Dette hus har jeg bygget meg for å la mitt navn dvele over det på jorden. Det gis deg og ditt avkom til evig tid, for du vil bygge mitt hus og holde mitt avkom i hevd overfor Gud til evig tid. Ditt avkom og ditt navn skal bestå i alle jordens slekter.

25. Dermed endte han sin velsignelse og befaling til ham.

26. Og de to sov sammen i samme seng, og Jakob hvilte i sin farfars favn, Og han kysset ham syv ganger, Og hans sinn og hjerte gledet seg over ham.

27. Og han velsignet av hele hjertet, og sa: Den Høyeste Gud, alles Gud og alles skaper, som førte meg ut fra kaldeernes Ur for å gi meg dette land, forat jeg skulle arve det for evig, og for at jeg skulle frembringe et hellig avkom, velsignet være den Høyeste til evig tid.

28. Og han velsignet Jakob, og sa: Min sønn, som jeg gleder meg over av hele mitt hjerte og hele mitt sinn, - måtte din nåde og barmhjertighet være løftet over ham og hans avkom alle dager.

29. Forlat ham ikke og tilsidesett ham ikke fra nå og inntil evighets dager. Og dine øyne være åpne over ham og hans avkom, så du vokter og velsigner ham og helliger ham som ditt eiendomsfolk.

30. Og velsign ham med alle dine velsignelser fra nå og inntil evig tid, og forny din pakt og din nåde med ham og hans avkom etter ditt velbehag i alle jordens slekter.

23

Abraham dør. Profeti om framtiden.

1. Og han la to av Jakobs fingre på sine øyne og velsignet gudenes Gud og dekket sitt ansikt og strakk ut sine føtter og sov inn i den evige søvn og ble samlet til sine fedre.

2. Under alt dette lå Jakob i hans favn uten å vite at hans farfar var død.

3. Og Jakob våknet av sin søvn, og se, Abraham var kald som is. Og han sa: Far, far! Men ingen svarte; og han forsto at han var død.

4. Og han reiste seg fra hans favn og løp til sin mor Rebekka og fortalte det, og Rebekka gikk til Isak, natt som det var, og fortalte ham det, og sammen gikk de, og Jakob med dem med en lampe i hånden, og de kom og fant Abraham liggende død.

5. Og Isak kastet seg ned over sin fars ansikt og gråt og kysset ham.

6. Og lyden hørtes i Abrahams hus, og hans sønn Ismael sto opp og gikk inn til sin far Abraham og gråt over sin far Abraham, han og hele Abrahams hus; og de holdt stor likklage.

7. Og hans sønner Isak og Ismael begravde ham i dobbelthulen ved siden av hans hustru Sara, og de gråt over ham i førti dager, alle hans husfolk og Isak og Ismael og alle deres sønner og alle Keturasønnene på deres steder. Og gråten for Abraham endte.

8. Han levde 3 jubelår og 4 uker, 175 år, og endte sine levedager gammel og mett av dager.

9. For forfedrenes livs dager var 19 jubelår. Men etter syndfloden begynte de å bli færre enn 19 jubelår og ha færre jubelår og å eldes hurtigere og bli mett av dager på grunn av den megen trengsel og deres veiers ondskap, bortsett fra Abraham.

10. For Abraham var fullkommen i alle sine gjerninger overfor Herren og velbehagelig i

rettferdighet alle sitt livs dager, likevel nådde han ikke 4 jubelår i sitt liv, før han ble eldet på grunn av ondskapen og ble mett av dager.

11. Og alle slekter som fremstår fra nå av og inntil den store doms dag, skal eldes hurtig - før de når 2 jubelår. Og det skal skje når deres forstand svikter dem, fordi de eldes, vil all deres kunnskap forsvinne.

12. Og til den tid vil man, hvis en mann lever halvannet jubelår, si om ham: Han levde lenge, og flrtallet av hans dager var trengsel og møye og slit, men fred var der ikke, men:

13. slag etter slag
sår etter sår

og ulykke etter ulykke
og rykte på rykte om ondt
og sykdom på sykdom
og alle slike slemme dommer,
den ene med den annen -
sykdom og overfall
og sne og frost og is
og feber og kulde og lammelser
og tørke og død
og sverd og fangenskap,
ja, alle hånne slag og trengsler.

14. Alt dette kommer over den onde slekt som synder på jorden, urenhet og utukt og smitte og vederstyggelighet er deres gjerning.

15. Så vil de si: Forfedrenes dager var mange, helt opp til tusen år, og de var gode. Men se, våre levedager - hvis en mann lever lenge, 70 år, og hvis han er sterk 80 år, og de er alle onde, og der er ingen fred i denne onde slekts dager.

16. Og i det slektsledd skal barn gå i rette med deres fedre og deres gamle folk for synd og urett og deres munns ord og den store ondskap som de har bedrevet, og fordi de har sveket den pakt som Herren har opprettet mellom dem og seg, forat de skulle overholde den og utføre alle hans befalinger og hans forordninger og alle hans lover uten avvikelse til høyre eller til venstre.

17. For alle har handlet ondt, og enhver munn taler synd, og all deres gjerning er urenhet og vederstyggelighet og alle deres veier besmittet og urenhet og ødeleggelse.

18. Og se, jorden skal forgå på grunn av alle deres gjerninger, og der blir ingen sæd eller vin og ingen olje. For deres gjerninger er idel svik, og alle tilhope skal forgå, dyr og kveg og fugler og alle havets fisker, på grunn av menneskenes barn.

19. De vil kives med hverandre, unge med gamle og gamle med unge, fattig og rik, ringe med mektige og tigger med fyrste, om loven og om pakten. For de har glemt bud og pakt og fester og måneder og sabbater og jubelår og alle rettsordninger.

20. Og de vil stå med bue og sverd og krig for å få dem til å vende tilbake til veien, men de vil ikke vende tilbake til den, før der er utgydt mye blod på jorden, den enes sverd ved den annens.

21. Og de som unnslipper vil ikke vende tilbake til rettferdighetens vei fra deres ondskap, men alle vil reise seg i pengegriskhet og rikdom, så de tar hverandres eiendom, og de vil nevne det store navn, men ikke i sannhet og ikke i rettferdighet, og de vil forurene det aller helligste med deres urenhet og deres besmittelses forderv.

22. Og det vil komme en stor hjem søkelse fra Herren over den slekts gjerning, og han vil la dem hjemfalle til sverd og dom og fangenskap og plyndring og tilintetgjørelse.

23. Og mot dem hisser han syndere blant hedningene, som ikke kjenner til barmhjertighet og medynk og ikke tar hensyn til noen, hverken gammel eller ung eller noen som helst. For de er onde, og de er sterke i å øve ondt, mer enn alle mennesker.

Og de vil øve vold mot Israel
og forbrytelse mot Jakob,
og det skal utgydes mye blod på jorden,
og det er ingen til å samle og ingen til å jorde.

24. Og i dager vil de skrike og rope
og bønnfalle om frelse fra syndernes, hedningenes hånd,

- men det er ingen som frelses.
25. Barnas hoder skal lyse med hvitt hår,
og et treukers barn skal se så gammel ut
som en mann på hundre år,
og deres holdning skal ødelegges
av trengsel og vold.
 26. I de dager vil barn begynne å granske
lovene og søke budene og vende tilbake
til rettferdighetens vei.
 27. Og levedagene vil begynne å bli flere
og ta til hos menneskenes barn
slekt etter slekt dag for dag,
inntil deres dager nærmer seg tusen år
og et større antall år
enn mengden av dager var før.
 28. Og der skal ingen gammel være
og ingen som er mett av dager,
men alle skal være gutter og barn.
 29. Alle deres dager skal ende i fred og glede,
og de skal leve uten at det skal være noen Satan
eller noen ond ånd som ødelegger.
Men alle deres dager skal være
velsignelsens og legedommens dager.
 30. Da vi Herren helbrede sin tjener,
og de skal stå opp og se stor fred,
og de skal fordrive deres fiender.
Og de rettferdige skal se det og takke
og glede seg med fryd i evigheters evighet.
Og se, deres fiender rammes av alle deres
dommer og forbannelser.
 31. Og deres ben skal hvile i jorden,
og deres ånd få megen glede,
og de skal erkjenne, at det er Herren
som holder dom og viser barmhjertighet
mot hundreder og tusener
og alle som elsker ham.
32. Og du Moses, skal skrive alle disse ord ned; for således er det skrevet, og det er oppført på de himmelske tavler som et vitnesbyrd for evige slekter.

1 Og det skjedde etter Abrahams død at Herren velsignet Isak, hans sønn. Han brøt opp fra Hebron og dro bort og bosatte seg ved Synskilden, i det 1. år i den 3. uke i det jubelår, i syv år.

2. Og i det 1. år i den 4. uke i det jubelår ble det hungersnød i landet, utenom den første hungersnød som hadde vært i Abrahams dager

3. Og Jakob kokte en rett linser, og Esau kom sulten hjem fra marken og sa til sin bror, Jakob: Gi meg av denne hvetegrynsrett. Og Jakob sa til ham: Selg meg din førstefødsels rett, så vil jeg gi deg brød og dessuten av denne rett linser.

4. Og Esau sa ved seg selv: Dør jeg, hva skal jeg da med førstefødselsretten? Og han sa til Jakob: Jeg gir deg den.

5. Og Jakob sa: Sverg meg det straks. Og han svor ham det.

6. Og Jakob ga sin bror Esau brød og linsereppen, og han spiste til han var mett. Og således kastet Esau vrak på sin førstefødselsrett. Derfor ble han kalt Edom, på grunn av den hvetegrynsrett som Jakob ga ham for førstefødselsretten.

7. Og Jakob ble den eldste, men Esau rykket ned fra sin fortrinsstilling.

8. Og hungersnøden var i landet, og Isak ville dra ned til Egypten i det annet år av den uke og dro til filistrenes konge, til Abimelek i Gerar.

9. Og Herren viste seg for ham, og sa: Dra ikke ned til Egypten. Bli i det land som jeg sier deg, og bo som fremmed i det land, og jeg vil være med deg og velsigne deg.

10. For deg og ditt avkom vil jeg gi hele dette land, og jeg vil holde min ed som jeg svor din far Abraham, og gjøre ditt avkom tallrikt som himmelens stjerner og gi ditt avkom hele dette land.

11. Og alle jordens folkeslag skal velsignes ved ditt avkom til gjengjeld for at din far lyttet til mitt ord og holdt mine bud og mine befalinger og mine lover og mine forordninger og min pakt. Og nå, lytt til mitt ord og bli i dette land.

12. Og Isak ble i Gerar i 3 åraker.

13. Og Abimelek ga denne befaling om ham og alt som var hans, og sa: Enhver man som rører ham og alt som er hans, skal lide døden.

14. Og Isak ble mektig blant filistrene og fikk meget gods: okser og får og kameler og esler og stor eiendom.

15. Han sådde i filistrenes land og avlet hundre fold. Og Isak ble såre mektig, og filistrene ble misunnelige på ham.

16. Og alle de brønner som Abrahams træler hadde gravd i Abrahams levetid, hadde filistrene etter Abrahams tid, tilkastet og fylt med jord.

17. Og Abimelek sa til Isak: Dra fra oss, for du er blitt oss altfor mektig. Og Isak dro bort derfra i det 1. år i den 7. uke og bodde som fremmed i Gerars daler

18. Han gravde opp igjen de brønner som hans fars træler hadde gravd, og som filistrene hadde tilkastet etter hans fars død, og han ga dem de navn som hans far Abraham hadde gitt dem.

19. Og Isaks træler var ved å grave en brønn i dalen og fant rinnende vann. Og Gerars hyrder trettet med Isaks træler, idet de sa: Vannet er vårt! Og Isak kalte den brønn for Besvær, for "de voldte oss besvær."

20. Og de fant en annen brønn, og den trettet de også om, og den kalte han Fiendskap. Og han brøt opp derfra, og han fant en annen brønn. Den trettet de ikke om, og han kalte den God Plass. Og Isak sa: Nå har Herren skaffet oss god plass, og vi er blitt mektige i landet.

21. Og han dro derfra opp til Edsbrønnen, i det 1. år i den 1. måned i det 44. jubelår.

22. Og Herren viste seg for ham i den natt, på nymånedagen i den 1. måned, og sa til ham: Jeg er din far Abrahams Gud. Frykt ikke, for jeg er med deg, og jeg vil velsigne deg og gjøre ditt avkom såre stort og tallrikt som jordens sand for min tjener Abrahams skyld.

23. Og han bygget det alter der som hans far først hadde bygget, og påkalte Herrens navn og ofret et offer til sin far Abrahams Gud.

24. Og de gravde en brønn og fant rinnende vann.

25. Og Isaks træler gravde en annen brønn og fant ikke vann. Og de gikk til Isak og fortalte at de ikke hadde funnet vann, og Isak sa: Jeg har idag svoret filistrene en ed, og denne ting er tilstødt oss.

26. Og han kalte det sted Edsbrønnen; for der svor han Abimelek og hans venn Ahussat og hans hærfører Pikol en ed.

27. Og på den dag visste Isak at det var under press at han hadde svoret eden og å holde fred med dem.

28. Og den dag forbannet Isak filistrene, og sa: Forbannet være filistrene til harmens og vredens dag blant alle folkeslagene. Herren prisgi dem til spott og forbannelse og harme og vrede ved syndernes, hedningernes hender og ved kitterenes hender.

29. Og den som unnslipper fiendens sverd og kitterne, gid det rettfærdige folk med en dom må utrydde dem under himmelen; for de vil være mine sønners fiender og motstandere i deres dager på jorden.

30. Og ingen rest skal levnes dem

 som frelses på dommens vredesdag,
 men ødelegges og utryddes og utslettes av jorden
 skal alt filistrenes avkom.

 Og der skal ikke lenger levnes disse folk fra Kaftor noe navn
 eller avkom på jorden.

31. Men steg han enn opp til himmelen,

 han styrtes ned derfra,
 og vant han enn styrke på jorden,
 han rykkes bort derfra.

 Og bosatte han seg blant hedningene,
 han utryddes derfra.

 Og steg han enn ned i dødsriket,
 vil hans dom også der bli stor,
 heller ikke der får han fred.

32. Og drar han enn i landflyktighet,

 han faller underveis for deres hånd
 som streber ham etter livet,
 og der skal hverken levnes ham navn
 eller avkom på hele jorden,
 men han skal gå bort
 til evig forbannelse.

33. Således står der skrevet og innmeislet om ham på de himmelske tavler, at man skal handle således med ham på dommens dag, at han utryddes fra jorden.

Rebekka formaner og velsigner Jakob.

1. I det 2. år av den uke i det jubelår lot Rebekka sin sønn Jakob kalle og talte til ham, idet hun sa: Min sønn, ta ikke en hustru av Kanaans døtre som din bror Esau, som tok seg to hustruer av Kanaans døtre, og de har forbitret min ånd med alle deres urene gjerninger; for alle deres gjerninger er utukt og vågethet, og der er ingen som helst rettferdighet hos dem, men deres gjerninger er onde.

2. Og jeg, min sønn, elsker deg overmåte meget, og mitt hjerte og sinn velsigner deg hver time på dagen og hver nattevakt.

3. Og nå, min sønn, lytt til mitt ord og gjør din mors vilje. Ta deg ikke en hustru av dette lands døtre, men kun av min fars hus og kun av min fars slekt. Tar du deg en hustru av min fars hus, vil den Høyeste Gud velsigne deg, og dine sønner vil bli en rettferdig slekt og hellig avkom.

4. Da talte Jakob til sin mor, og sa: Se, mor, Jeg er 9 åraker (63 år) og kjenner ingen kvinne og har ikke rørt og har ikke trolovet noen eller tenkt på å ta meg en hustru av Kanaans døtre.

5. For jeg minnes, mor, vår far Abrahams ord; han befalte meg jo ikke å ta en hustru av Kanaans døtre, men å ta meg en hustru av min fars hus avkom og slekt.

6. Jeg har tidligere hørt, at der er født din bror Laban døtre, og mot dem har jeg rettet mitt sinn, for å ta meg en hustru av dem.

7. Derfor har jeg også alle mitt livs dager vaktet meg for å synde og forderves på alle mine veier; for skjørlevnet og utukt advarte min far Abraham meg i mot.

8. Og tross alt hva han befalte meg, har min bror til nå i samfulle 22 år herset med meg og idelig talt til meg og sagt: Min bror, ta deg en søster til mine til hustru. Men jeg ville ikke gjøre som han har gjort.

9. Jeg sverger til deg, mor, at jeg aldri i mine levedager vil ta meg en hustru av Kanaans avkoms døtre, og at jeg ikke vil handle ondt, som min bror har gjort.

10. Frykt ikke, mor, stol på at jeg vil gjøre din vilje og vandre i rettskaffenhet og aldri i evighet forderve mine veier.

11. Da løftet hun sitt ansikt mot himmelen og strakte ut sine hendes fingre og åpnet sin munn og velsignet den Høyeste Gud som har skapt himmelen og jorden og ga ham lov og pris, og sa:

12. Lovet være Gud Herren
og velsignet hans hellige navn i evighet,
som ga meg Jakob som en ren sønn
og hellig avkom;
for han er din, og ditt skal hans avkom være
alle dager og i alle slekter og inntil evig tid.

13. Velsign ham, Herre, og legg meg den rette
velsignelse i munnen
så jeg kan velsigne ham.

14. Og i samme time som rettferdighetens ånd var dalt ned til hennes munn, la hun begge sine hender på Jakobs hode, og sa:

15. Lovet være du, rettferdighetens herre
og evighetens Gud!
Han velsigne deg fremfor alle menneskeslekter.
Han gi deg, min sønn, rettferdighets vei
og åpenbare rettferdighet for ditt avkom.
16. Han gi deg tallrike sønner i din levetid,
gid de står fram som tallet på årets måneder,
og gid deres sønner blir flere og større
enn himmelens stjerner.
17. Og han gi dem dette liflige land -
som han sa at han ville gi det til Abraham
og hans avkom etter ham alle dager -
og gid du må holde det fast som eiendom til evig tid.
18. Og gid jeg, min sønn, må se velsignede barn
fødes deg i min levetid,
og alt ditt avkom være et velsignet
og hellig avkom.
19. Og som du har vederkveget din mors ånd
i hennes levetid, således velsigner deg
hennes morsliv som fødte deg,
mitt sinn og mine bryster velsigne deg
og min munn og min tunge priser deg høylyd.

20. Voks og spred deg over jorden,
at ditt avkom må være mett med himmelens
og jordens gleder i all evighet.
Gid ditt avkom må juble og ha fred
på den store fredens dag.
21. Ditt navn og ditt avkom bli stående
i alle evigheter,
og den Høyeste Gud være deres Gud,
og rettferdighetens Gud bo hos dem,
og hans helligdom bygges ved dem
i alle evigheter.
22. Velsignet den som velsigner deg,
forbannet alt kjød som løgnaktig
forbanner deg

23. Og hun kysset ham og sa til ham:

Verdens Herre elske deg
som din mors hjerte og sinn
fryder seg over deg og velsigner deg.

Dermed endte hun sin velsignelse.

Isak velsigner Jakob og gjør ham til herre over Esau.

1. I det 7. år av den uke lot Isak sin eldste sønn, Esau, kalle, og sa til ham: Min sønn, jeg er gammel, og se, mine øyne er sløvet, og jeg vet ikke hvilken dag jeg skal dø.

2. Ta nå dine jaktredskaper, ditt kogger og din bue, og gå ut på marken og jag og nedlegg til meg, min sønn, og lag meg en rett etter min smak og bring meg den, forat jeg kan spise og min sjel velsigne deg før jeg dør.

3. Men Rebekka hørte Isak tale til Esau.

4. Og tidlig om morgenen gikk Esau ut på marken for å jage og nedlegge og bringe det til sin far.

5. Men Rebekka lot sin sønn Jakob kalle, og sa til ham: Se, jeg har hørt din far tale til din bror Esau og si: Jag meg, og lag meg en rett og bring den til meg, så jeg kan spise og velsigne deg for Herrens åsyn før jeg dør.

6. Og nå, min sønn, lytt til mitt ord i hva jeg befaler deg: Gå ut til din hjord og hent til meg to gode gjetekid, så vil jeg av dem lage en rett til din far etter hans smak, og den skal du bringe din far, så han spiser og velsigner deg for Herrens åsyn før han dør, slik at du blir velsignet.

7. Men Jakob sa til sin mor, Rebekka: Mor, jeg vil ikke spare på noe av det som min far skal spise og som smaker ham. Men jeg frykter for, mor, at han skal kunne kjenne min røst og ønske å føle på meg.

8. Du vet selv at jeg er glatt og at min bror Esau er lodden, og jeg vil stå for ham som en bedrager og gjøre en gjerning som han ikke har befalt meg. Han vil så bli vred på meg, og jeg vil få en forbannelse og ingen velsignelse.

9. Og hans mor Rebekka sa til ham: Din forbannelse komme over meg, min sønn. Lytt bare til mitt ord.

10. Og Jakob lyttet til sin mor, Rebekkas ord, og gikk og hentet to gode og fete gjetekid og brakte sin mor dem. Og hans mor tilberedte dem etter hans smak.

11. Og Rebekka tok sin eldste sønn Esaus festklær, som hun hadde hos seg i huset, og lot Jakob ta dem på seg. Gjeteskinnene la hun om hans hender og rundt hans hals.

12. Og hun tilberedte kjøttet og brødet og la det i sin sønn Jakobs hender.

13. Og Jakob gikk inn til sin far og sa: Jeg er din sønn. Jeg har gjort som du sa til meg. Stå opp, og sett deg og spis av det som jeg har nedlagt, far, forat din sjel kan velsigne meg.

14. Og Isak sa til sin sønn: Hvordan kunne du så fort finne noe, min sønn?

15. Jakob svarte: Fordi din Gud lot meg finne det.

16. Og Isak sa til ham: Kom hit til meg og la meg føle på deg, min sønn, om du er min sønn Esau, eller om du ikke er ham.

17. Og Jakob gikk tett inntil sin far Isak; og han følte på ham og sa:

18. Røsten er Jakobs, men hendene er Esaus. Og han kjente ham ikke, fordi det var en himmelens tilskikkelse å ta hans åndskraft; Og Isak kjente ham ikke, fordi hans hender var som hans bror Esaus hender: lodne, - så han velsignet ham.

19. Og han sa: Er du min sønn Esau? Og han svarte: Ja jeg er din sønn. Og han sa: Bring det hen til meg, så jeg kan spise av det som du har nedlagt, min sønn, forat min sjel kan velsigne deg.

20. Og han brakte det hen til ham, og han spiste; Og han brakte ham vin, og han drakk.

21. Og hans far Isak sa til ham: Kom bort til meg og kyss meg, min sønn. Og han gikk bort og kysset ham.

22. Og han kjente lukten av hans klærs duft og velsignet ham, og sa:

Se, duften av min sønn er som duften av en mark
som Herren har velsignet.

23. Herren gi deg meget av himmelens dugg
og av jordens dugg
og korn og olje i mengde.
Folkeslag skal tjene deg
og stammer bøye seg for deg.

24. Vær herre over dine brødre,
og din mors sønner bøye seg for deg.
Og alle de velsignelser som Herren
har velsignet meg og min far Abraham med
komme over deg og ditt avkom til evig tid.
Forbannet være den som forbanner deg,
og velsignet være den som velsigner deg.

25. Og det skjedde da Isak var ferdig med å velsigne sin sønn Jakob, og Jakob var gått ut fra sin far Isak, skjulte han seg, og hans bror Esau kom fra sin jakt.

26. Også han tilberedte en rett og brakte sin far den, og sa til sin far: Min far, stå opp og spis av mitt vilt, forat din sjel kan velsigne meg.

27. Og hans far Isak sa til ham: Hvem er du? Og han svarte ham: Jeg er din førstefødte, din sønn Esau. Jeg har gjort som du befalte meg.

28. Og Isak ble såre forferdet, og sa: Hvem var da han som hadde jaget og nedlagt og brakte meg det, så jeg spiste av alt før du kom? Jeg har velsignet ham - og velsignet skal han være og alt hans avkom til evig tid.

29. Da Esau hørte sin far Isaks ord, utstøtte han et høyt og sårt skrik, og sa til sin far: Velsign også meg, far!

30. Og han sa til ham: Din bror kom med list og tok din velsignelse. Og han sa: Nå vet jeg hvorfor hans navn er Jakob; det er andre gangen han overlister meg. Han har tatt min førstefødselsrett, og nå har han også tatt min velsignelse.

31. Og han sa: Har du ikke også en velsignelse til meg, far? Og Isak svarte og sa til Esau:

Se, jeg har gjort ham til herre over deg,
og alle hans brødre har jeg gitt ham,
- de skal være hans træler -
og jeg har styrket ham med korn
og vin og olje i mengde.

Og hva kan jeg da gjøre for deg, min sønn ?

32. Og Esau sa til sin far Isak: Har du da bare en velsignelse, far? Velsign også meg, far. Og Esau oppløftet sin røst og gråt.

33. Isak svarte og sa til ham:

- Se, fjernt fra jordens dugg
skal din bolig være,
og fjernt fra himmelens dugg fra oven.
34. Av ditt sverd skal du leve,
og du skal træle for dine bror.
Og det skal skje, når du er blitt mektig
at du sprenger hans åk av din nakke,
da vil du begå en hel synd til døden,
og ditt avkom skal utryddes under himmelen.

35. Og Esau truet Jakob på grunn av den velsignelse som hans far hadde velsignet ham med, og han sa ved seg selv: Nå kommer sørgedagene for min far, så vil jeg slå Jakob ihjel.

27

Rebekka råder Jakob til å reise til Laban.

1. Og i en drøm ble Esaus ord meddelt Rebekka, og hun sendte bud og lot sin yngste sønn kalle, og sa til ham:
2. Se, din bror Esau tenker å hevne seg på deg og vil slå deg ihjel.
3. Og nå, min sønn, lytt til mitt ord og bryt opp og flykt til min bror, Laban, i Karan. Bli hos ham en tid, inntil din brors vrede imot deg har lagt seg, og han gir slipp på sin vrede imot deg og har glemt alt det som du har forvoldt ham. Så sender jeg bud og henter deg hjem derfra.
4. Og Jakob sa: Jeg frykter ikke, Vil han slå meg ihjel, slår jeg ham ihjel.
5. Men hun sa til ham: Jeg vil ikke miste begge mine sønner på én dag!
6. Og Jakob sa til sin mor Rebekka: Se, du vet at far er gammel og ikke kan se, fordi han øyne er blitt sløve; og hvis jeg forlater ham, vil det mishage ham at jeg forlater ham og drar bort fra dere. Og min far vil bli vred på meg og forbanne meg. Jeg reiser ikke. Bare hvis han lar meg reise, vil jeg reise.
7. Og Rebekka sa til Jakob: Jeg vil gå inn å tale med ham, så vil han la deg reise.
8. Og Rebekka gikk inn og talte med Isak, og sa: Jeg er trett av mitt liv på grunn av de to hetitterdøtre, som Esau har tatt seg til hustruer, og hvis Jakob tar seg en hustru av landets døtre, som er lik dem, hvorfor skal jeg da leve lenger? For Kanaans døtre er onde.
9. Og Isak lot Jakob kalle og velsignet ham. Og han formante ham, og sa: Ta deg ikke en hustru av Kanaans døtre. Bryt opp og dra til Mesopotamia til din morfar Betuels hus og ta deg en hustru derfra blant Labans døtre.
10. Og Gud, den allmektige, velsigne deg og gjør deg mektig og tallrik, så du blir en hel skare folkeslag.

11. Han gi deg min far Abrahams velsignelse, deg og ditt avkom etter deg, så du arver det land hvor du bor som fremmed, hele det land som Herren har gitt Abraham. Dra bort med fred, min sønn.

12. Og Isak lot Jalob reise, og han dro til Mesopotamia til syrereren Betuels sønn Laban, en bror til Jakobs mor Rebekka.

13. Og det skjedde etterat Jakob var brutt opp for å dra til Mesopotamia, da ble Rebekkas ånd bedrøvet for hennes sønn, og hun gråt.

14. Og Isak sa til Rebekka: Min søster, gråt ikke for min sønn Jakob; for han reiser med fred og vil vende hjem med fred.

15. Den Høyeste Gud vil vokte ham mot alt ondt og være med ham, for han vil ikke forlate ham alle hans dager.

16. Men jeg vet at han vil få lykke på sin vei hvorhen han går, inntil han vender tilbake til oss med fred og vi gjenser ham i fred.

17. Frykt ikke for hans skyld, min søster; for han er rettskaffen på sin vei, og han er en fullkommen mann, og han er trofast, og han vil ikke gå tilgrunne.

18. Og Isak trøstet Rebekka over hennes sønn, Jakob. Og han velsignet ham.

19. Og Jakob dro fra Edsbrønnen for å dra til Karan, i det 1. år av den 2. uke i det 44. jubelår. Han kom til Luz i fjellene, det er Betel, på nymånedagen i den 1. måned av den uke, og han kom til stedet ved aftenstid. Han bøyde av fra veien, vest for stien, i den natt og sov der, for solen var gått ned.

20. Og han tok en av stenene på det sted og la den som hodegjerde under treet. Og han vandret alene, og han sov.

21. Og han drømte i den natt. Se, en stige var reist på jorden, og dens topp nådde til himmelen, og se, Herrens engler steg opp og ned ad den, og se Herren sto på den.

22. Og han talte til Jakob, og sa: Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud. Den jord som du sover på, vil jeg gi deg og ditt avkom etter deg.

23. Og ditt avkom skal være tallrik som jordens sand, og du skal brede deg mot vest og øst, mot nord og syd, og i deg og din ætt skal alle folkeslags land velsignes.

24. Og se, jeg vil være med deg hvor du enn går, og føre deg tilbake til dette land i fred; for jeg forlater deg ikke, før jeg har gjort alt det jeg har sagt deg.

25. Og Jakob våknet av sin søvn, og sa: Sannelig dette er Herrens hus dette sted, og jeg visste det ikke. Og han fryktet, og sa: Forferdelig er dette sted. Det er intet annet enn Herrens hus, og det er himmelens port.

26. Og Jakob sto tidlig opp neste morgen og tok stenen, som han hadde lagt ved sitt hode, og reiste den som en minnestøtte og helte olje på dens topp og kalte stedet Betel. Men tidligere var stedets navn Luz.

27. Og Jakob ga Gud et løfte, og sa: Hvis Herren er med meg og vokter meg på den vei jeg skal vandre og gir meg brød å spise og klær å kle meg med, og jeg vender tilbake til min fars hus med fred, skal Herren være min Gud, og denne sten som jeg har reist som minnestøtte på dette sted, skal være Herrens hus, og av alt hva du gir meg, vil jeg gi deg tiende, min Gud!

1. Han fortsatte sin vandring og dro til Østlandet, til Rebekkas bror Laban, og han var hos ham og tjente ham én uke for hans datter Rakel.

2. I det 1. år av den 3. uke sa han til ham: Gi meg min hustru som jeg har tjent deg for i 7 år. Og Laban sa til Jakob: Jeg vil gi deg din hustru.

3. Og Laban gjorde et gjestebud og tok sin eldste datter, Lea, og ga Jakob henne til hustru, og han ga henne sin trælkvinn Zilpa som tjenestekvinne. Dette visste ikke Jakob, men trodde at det var Rakel.

4. Og han gikk inn til henne, og se, det var Lea. Og Jakob ble vred på Laban, og sa til ham: Hvorfor har du gjort dette mot meg? Jeg har jo tjent deg for Rakel og ikke for Lea! Hvorfor har du begått urett mot meg. Ta din datter, og så reiser jeg; for du har handlet ondt mot meg.

5. For Jakob elsket Rakel høyere enn Lea, for Leas øyne var matte, skjønt hennes skikkelse var meget vakker, men Rakel hadde vakre øyne, og hennes skikkelse var vakker og såre skjønn.

6. Og Laban sa til Jakob: Det er ikke skikk i vårt land å gifte bort den yngste før den eldste. Og det er ikke riktig å gjøre det; for slik er det skrevet på de himmelske tavler at ingen skal bortgifte sin yngste datter før den eldste. Men den eldste skal man gifte bort først, og etter henne den yngste. Og den mann som gjør seg skyldig i dette, blir tilregnet en synd i himmelen. Ingen som gjør seg skyldig i dette er rettferdig; for den gjerning er ond i Herrens øyne.

7. Og du skal befale Israels barn å gjøre dette, og ikke ta og gi den yngste til ekte, uten først å ha gjort det med den eldste; for det er meget ondt.

8. Og Laban sa til Jakob: La de syv dager av festen gå for henne, så vil jeg også gi deg Rakel mot at du tjener meg i syv år til, så du vokter mine får som du gjorde i den første uke.

9. Og på den dag da de syv dager av festen var gått, ga Laban Rakel mot at han tjente ham i syv år til. Og han ga Rakel Zilpas søster Bilha som tjenestekvinne.

10 Og Jakob tjente ham igjen i syv år for Rakel; for Lea hadde han fått for intet.

11. Og Herren åpnet Leas morsliv, og hun ble fruktsommelig og fødte Jakob en sønn, og han ga ham navnet Ruben - den 14. dag i den 9. måned i det 1. år av den 3. uke.

12. Men Rakels morsliv var lukket; for Herren hadde sett at Lea var hatet, men Rakel elsket.

13. Atter gikk Jakob inn til Lea, og hun ble fruktsommelig og fødte Jakob en annen sønn - og han ga ham navnet Simeon - den 21. i den 10 måned i det 3. år av den uke.

14. Og atter gikk Jakob inn til Lea, og hun ble fruktsommelig og fødte ham den tredje sønn, og han ga ham navnet Levi, på nymånedagen den 1. måned i det 6. år av den uke.

15. Atter gikk Jakob inn til henne, og hun ble fruktsommelig og fødte ham den fjerde sønn, og han ga ham navnet Juda, den 15. dag i den 3. måned i det 1. år av den 4. uke.

16. Over alt dette ble Rakel skinnsyk på Lea, fordi hun selv ikke fødte, og hun sa til Jakob: Skaff meg sønner! Og Jakob sa: Er det meg som har nektet deg ditt livs frukt? Har jeg forsømt deg?

17. Og da Rakel så at Lea hadde født Jakob fire sønner, Ruben, Simeon, Levi og Juda, sa hun til Ham: Gå inn til min trælkvinn, Bilha, så hun blir fruktsommelig og føder deg en sønn.

18. Og hun ga ham sin trælkvinn, Bilha, så hun kunne bli hans hustru, og han gikk inn til henne, og hun ble fruktsommelig og fødte ham en sønn, og han ga ham navnet Dan, den 9. dag i den 6. måned i det 6. år av den 3. uke.

19. Og Jakob gikk atter inn til Bilha, annen gang, og hun ble fruktsommelig og fødte Jakob en annen sønn, og Rakel ga ham navnet Naftali, den 15. dag i den 7. måned i det 2. år av den 4. uke.

20. Og da Lea så at hun var blitt ufruktbar og ikke fødte mere, ble hun skinnsyk og ga også Jakob sin tjenestekvinn Zilpa til hustru; og hun ble fruktsommelig og fødte ham en sønn, og Lea ga ham navnet Gad, den 12. dag i den 8. måned i det 3. år av den 4. uke.

21. Og atter gikk han inn til henne. Og hun ble fruktsommelig og fødte ham en annen sønn. Og Lea ga ham navnet Aser, den 15. dag i den 11. måned i det 5. år av den 4. uke.

22. Og Jakob gikk inn til Lea, og hun ble fruktsommelig og fødte en sønn, og hun ga ham navnet Issakar, den 4. dag i den 5. måned i det 4. år av den 4. uke; og hun overlot ham til ammen.

23. Og Jakob gikk atter inn til henne. Og hun ble fruktsommelig og fødte ham to barn, en sønn og en datter. Og hun ga sønnen navnet Sebulon og datteren navnet Dina, den 7. dag i den 7. måned av det 6. år i den 4. uke.

24. Og Herren var barmhjertig mot Rakel og åpnet hennes morsliv. Og hun ble fruktsommelig og fødte en sønn. Og hun ga ham navnet Josef, på nymånedagen i den 4. måned i det 6. år i den 4. uke.

25. I de dager da Josef ble født, sa Jakob til Laban: Gi meg mine hustruer og mine barn, så jeg kan dra til min far Isak og bygge meg et hus. For nå er jeg ferdig med de år jeg skulle tjene deg for dine to døtre, og vil nå dra til min fars hus.

26. Men Laban sa til Jakob: Bli hos meg for din lønn og vokt igjen min hjord for meg, og du skal få din lønn.

27. Og de ble enige om at han som lønn skulle få de får og gjeter som ble født sorte og spattede og hvite. De skulle være hans lønn.-

28. Og alle fårene fødte spattede og blakke og sorte lam, og de fødte atter lam som lignet dem. Og alt det som var spattet tilfalt Jakob, og det som ikke var spattet tilfalt Laban.

29. Og Jakobs eiendom økte meget, og han eide okser og får og esler og kameler og træler og trælkvinner.

30. Og Laban og hans sønner ble skinnsyke på Jakob. Og Laban tok sine får tilbake fra ham, og han holdt øye med ham med onde baktanker.

29

Jakob bryter opp

1. Og det skjedde etterat Rakel hadde født Josef, at Laban dro bort for å klippe sine får; for de var en tredagers reise fra ham.

2. Og Jakob så at Laban var reist bort for å klippe sine får. Da kalte han på Rakel og Lea og ba dem inntrengende om å følge med ham til Kanaans land.

3. Han fortalte dem hvorledes han hadde sett alt i drømme, og alt det som Herren hadde sagt til ham, at han skulle vende tilbake til sin fars hus. Og de sa: Vi drar med deg til hvert sted hvor du drar hen.

4. Og Jakob priste sin far Isaks Gud og sin farfar Abrahams Gud. Han brøt opp og satte sine hustruer og sine barn opp (på dyrene), og all sin eiendom tok han med seg og overskred floden og kom til Gileads land. Og Jakob hadde skjult sin plan for Laban og ikke fortalt ham den.

5. Og i det 7. år av den 4. uke vendte Jakob seg mot Gilead, i den 1. måned på de 21. dag. Og Laban fulgte etter ham, og han innhentet Jakob på Gileads fjell i den 3. måned på den 13. dag.

6. Men Herren tillot ham ikke å gjøre Jakob fortred; for han viste seg for ham i en drøm om natten. Og Laban talte til Jakob (noe tekst borte).

7. Og på den 15. i de dager gjorde Jakob et gjestebud for Laban, og Laban igjen for Jakob. Jakob tilsvor den dag Laban, og Laban igjen Jakob, at den ene ikke skulle gå over Gileads fjell til den annen, med ond i sinne.

8. Der satte han en dysse som et vitnesbyrd. Derfor heter det sted Vitnedysen etter den dysse.

9. Men tidligere ble Gileads land kalt for refaitternes land, for det var refaitternes land, og refaitterne var født der, kjempene, hvis høyde var 10 alen og 9 alen og 8 alen og 7 alen.

10. Og deres boplasser var fra Ammons barns land til Hermons fjell og deres kongeseter Karna'im og Asjtarot og Edre'i og Misur og Beon.

11. Men Herren utryddet dem for deres ondskap; for de var meget onde. Og i deres sted bosatte de onde og syndige amoritter seg, og der er intet folk nå om dagen som har nådd det mål av synder som de, Og de har ikke mere noe langt liv på jorden.

12. Og Jakob sendte Laban hjem, og han dro til Mesopotamia, Østlandet, og Jakob vendte seg mot Gileads land.

13. Han overskred Jabbok i den 9. måned på den 11. dag. På den dag kom hans bror Esau til ham, og de sluttet forlik; og han dro bort fra ham til Se'irs land. Men Jakob bodde i telter.

14. Men på den 1. dag av den 5. uke i det jubelår overskred han Jordan, og han bodde hinsides Jordan og gresset sine får fra Salthavet og opp til Bet-Sjan og Dotan og inntil Akrabbimskogen.

15. Av sin eiendom sendte han sin far klær og føde og kjøtt og drikke og melk og olje og ost og av dalens dadler,

16. og også til sin mor Rebekka, fire ganger om året, mellom månedens tider og mellom pløying og høst og mellom etterår og regntid og mellom vinter og vår til Abrahams tårn.

17. For Isak var flyttet fra Edsbrønnen og var reist opp til sin far Abrahams tårn og bodde der langt fra sin sønn Esau.

18. For i de dager da Jakob dro til Mesopotamia, hadde Esau tatt Mahalat, en datter av Ismael til hustru, og hadde samlet alle sine fars hjorder og sine hustruer og var dratt opp til Se'irfjellene og etterlatt sin far ensom ved Edsbrønnen.

19. Og Isak var brutt opp fra Edsbrønnen og hadde bosatt seg i sin far Abrahams tårn på Hebrons fjell.

20. Derhen sendte Jakob alt det som han sendte sin far og sin mor fra tid til annen, alt deres behov. Og de velsignet Jakob av hele deres hjerte og av hele deres sjel.

Jakobs datter, Dina, blir skjendet.

Hennes brødres hevn.

1. I den 6. ukes 1. år dro Jakob til Salem som ligger øst for Sikem i fred, i den 4. måned.

2. Der bortførte de Jakobs datter, Dina, til Sikems hus, sønn av hevitten Hamor, landets fyrste. Han lå hos henne og besmittet henne. Hun var en pike på tolv år.

3. Og Sikem ba hennes far og hennes brødre om å få henne til hustru. Men Jakob og hans sønner var harme på Sikems menn, fordi de hadde besmittet deres søster Dina, og de talte til dem med ondt i sinne og snek seg inn på dem og overlistet dem.

4. Og Simeon og Levi kom uventet til Sikem og fullbyrdet dommen over alle Sikems menn, og drepte alle de menn som de fant i den og lot ingen bli tilbake. Alle drepte de under pinsler, fordi de hadde skjendet deres søster Dina.

5. Og således skal man ikke gjøre fra nå av, at man besmitter en Israels datter, en jomfru. For i himmelen er der fastsatt en dom over dem, at man med sverdet skulle ødelegge alle Sikems menn, fordi de begikk en skjendselsgjerning i Israel.

6. Og Herren overlot dem i Jakobs sønners hender, forat de skulle ødelegge dem med sverdet og fullbyrde dommen over dem, og forat det ikke skulle gå således i Israel at man besmitter en israelittisk jomfru.

7. Og hvis der i Israel er en mann, som vil bortgifte sin datter eller sin søster til noen mann som hører til hedningenes avkom, skal den mann lide døden, og med sten skal man stene ham, fordi han har gjort en skjendselsgjerning i Israel.

8. Og ingen ekteskapbryterske og ingen besmittelse må finnes i Israel i alle jordens slekters dager; for Israel er hellig for Herren, og enhver mann som besmitter det, skal lide døden; man skal stene ham.

9. For således er det fastsatt og skrevet på de himmelske tavler om hele Israels avkom: Den som besmitter det, skal lide døden. Han skal stenes.

10. Og for denne lov er der ingen utløpsdag og ingen tilgivelse og ingen soning, men tvert imot skal den mann, som har besmittet sin datter i hele Israels midte, utryddes, fordi han har gitt noe av sitt avkom til Molok og har begått en stor synd ved å besmitte det.

11. Og du, Moses, skal befale Israels barn og forkynne for dem at de ikke må gi noen av deres døtre til hedningene, og at de ikke må ta seg noen av hedningenes døtre; for det er en vederstyggelighet for Herren.

12. Derfor har jeg i lovens ord skrevet for deg om alle sikemittenes gjerninger, som de gjorde mot Dina, og hvordan Jakobs sønner talte, idet de sa: Vi gir ikke vår datter til en som har forhud; for det er skammelig for oss.

13. Og skammelig er det for Israel, både for dem som gir og for dem som tar av hedningenes døtre; for det er urent og det er vederstyggelig for Israel.

14. Den urenhet kan Israel aldri bli renset for; å ha en hustru av hedningenes døtre og å ha gitt noen av sine døtre som hustru til en mann av noe som helst hedensk folk.

15. Men det vil volde plage på plage og forbannelse på forbannelse, og allslags straffedom og plage og forbannelse vil komme, både hvis han gjør dette, og hvis han lukker øynene for dem som begår en urenhet og besmitter Herrens helligdom og vanærer hans navn som er hellig - så vil hele folket bli straffet for all denne urenhet og besmittelse.

16. Og der er ingen personsanseelse, og der tas ingen hensyn til personer, og det er ikke mulig at han av hans hender mottar avgrøder og gaver og brennofre og fedt eller velluktens duft, så han skulle anta det; slik skal det gå enhver mann og kvinne som besmitter hans helligdom.

17. Derfor har jeg befalt deg og sagt: forkynn dette budskap for Israel: Se, hvorledes det gikk sikemittene og deres sønner, hvordan de ble gitt i Jakobs to sønners hender. Og de drepte dem under pinsler, og det som rettferdighet for dem, og det ble tilskrevet dem som rettferdighet.

18. Og Levis avkom ble utvalgt til prestedømme og som levitter for å forrette tjeneste for Herren, som vi, alle dager, og forat Levi og hans sønner skulle velsignes til evig tid, fordi de var nidkjære til å øve rettferdighet og dom og gjengjeldelse på alle dem som reiser seg mot Israel.

19. Og således innfører man som et vitnesbyrd for ham på de himmelske tavler, velsignelse og rettferdighet overfor alle tings Gud;

20. Og vi minnes den rettferdighet som den mann utførte i sin levetid. Til alle årets tider, i tusen slekter, innfører de det, så det kommer til ham og hans slekter etter ham, og han er innskrevet på de himmelske tavler som venn og rettferdig mann.

21. Hele denne beretning har jeg nedskrevet for deg og befalt deg å meddele Israels barn den, forat de ikke skal begå synd og ikke overtrede forordningen og ikke bryte den pakt som er forordnet for dem, men utføre den og innskrives som venner.

22. Men hvis de begår overtredelse og urene handlinger på hvilken som helst måte, vil de bli innskrevet på de himmelske tavler som fiender og bli slettet av Livets Bok og innskrevet i boken over dem som skal tilintetgjøres, og sammen med dem som skal utrykkes av jorden.

23. Og på den dag da Jakobs sønner drepte sikemittene, skjedde det en bokføreing i himmelen til beste for dem, om at de hadde øvet rettferdighet og rettskaffenhet og gjengjeldelse på synderne, og det ble innskrevet som velsignelse.

24. Og de førte deres søster Dina ut av Sikems hus, og de bortførte som bytte alt det som var i Sikem, deres får og deres okser og deres esler og alle deres hjorder og alle deres eiendeler og brakte det hele til deres far Jakob.

25. Og han talte til dem, fordi de hadde drept byens (innbyggere); for han fryktet for landets beboere, kanaanittene og perisittene.

26. Og en Herrens redsel var over alle byene rundt om Sikem; og de brøt ikke opp for å forfølge Jakobs sønner; for en forferdelse var kommet over dem.

1. Og på månedens nymånedag talte Jakob til alle i sitt hus, og sa: Vask dere og skift deres klær, og vi vil bryte opp og dra til Betel, hvor jeg avla et løfte til Ham den dag da jeg flyktet for min bror, Esau, fordi han har vært med meg og latt meg vende tilbake til dette land i fred. Og fjern de fremmede guder som er blant dere.

2. Og de fjernet de fremmede guder og det som var i deres ører og om deres hals. Og de avguder som Rakel hadde stjålet fra sin far Laban, utleverte hun alle til Jakob, Og han brente og sønderhugget og ødela dem og skjulte dem under eken som er i Sikems land.

3. Og på den 7. måneds nymånedag dro han opp til Betel. Han bygget et alter på det sted som han hadde sovet, og reiste en støtte der. Og han sendte bud til sin far Isak om å komme til hans offerfest, og også til sin mor Rebekka.

4. Og Isak sa: La min sønn Jakob komme, og la meg få se ham før jeg dør.

5. Og Jakob dro til sin far Isak og sin mor Rebekka, til hans fars Abrahams hus, og tok to av sine sønner, Levi og Juda, med seg og kom til sin far Isak og sin mor Rebekka.

6. Og Rebekka gikk ut av tårnet for å kysse Jakob og omfavne ham. For hennes ånd var livnet til da hun hørte: Se, din sønn Jakob er kommet. Og hun kysset ham.

7. Og hun så hans to sønner og kunne kjenne dem og sa til ham: Er dette dine sønner, min sønn? Og hun omfavnet og kysset dem og velsignet dem, idet hun sa: I dere skal Abrahams avkom bli æret, og dere skal bli til velsignelse på jorden.

8. Og Jakob gikk inn til sin far Isak i hans kammer hvor han sov. Og hans to sønner var med ham. Og han grep sin fars hånd og bøyde seg ned og kysset ham. Og Isak tok sin sønn Jakob om halsen og gråt ved hans hals.

9. Og mørket vek fra hans øyne, og han så Jakobs to sønner, Levi og Juda, og sa: Er det dine sønner, min sønn? For de ligner deg.

10. Og han sa til ham at det virkelig var hans sønner, og "du har sett riktig, at det virkelig er mine sønner."

11. Og de gikk bort til ham, og han vendte seg og kysset dem og omfavnet dem begge på én gang.

12. Og profetiens ånd dalte ned i hans munn, og han tok Levi i sin høyre hånd og Juda i sin venstre hånd,

13. Og vendte seg først til Levi og begynte å velsigne ham og sa til ham:

Alles Gud velsigne deg,
Han, all verdens herre,
deg og dine sønner i all evighet.

14. Og Herren gi deg og ditt avkom storhet
og megen ære, og av alt kjøtt
gi han deg og ditt avkom
tiltrede til seg

for å tjene i hans helligdom
som ansiktsenglene og de hellige:
som de, skal dine sønners avkom være
i ære og storhet og hellighet,
og han gjøre dem store i alle evigheter.

15. Og fyrster og styresmenn og konger
skal de være over alle Jakobs sønners avkom.
Herrens ord skal de tale med rettferdighet
og felle hans dommer med rettferdighet.
Og de skal forkynne mine veier for Jakob,

mine stier for Israel.

Herrens velsignelse skal legges dem i munnen
forat de kan velsigne hele den elskedes ætt.

16. Din mor kalte deg med navnet Levi
og med rette ga hun deg navnet: For til Herren skal du være knyttet
og være felle til alle Jakobs sønner.
Hans bord være ditt,
og du og dine sønner spise av det,
og ditt bord være fullt til alle slekter,
og din føde ikke slippe opp i alle evigheter.
17. Og alle som hater deg, bøye seg for deg,
og alle dine fiender bli utryddet og tilintetgjort.
Og velsignet være den som velsigner deg,
og forbannet være hvert folk som forbanner deg.

18. Og til Juda sa han:

Herren gi deg styrke og kraft,
så du treder ned alle som hater deg.
Vær en fyrste over Jakobs sønner -
du, og en av dine sønner.
Ditt navn og dine sønners navn gå fram
og utbredes over hele jorden og i alle land.
Da skal alle folkeslag frykte for deg
og alle folkeslag skjelve.

19. I deg skal Jakobs redning være
og Israels frelse finnes i deg.
20. Og den dag du sitter på ditt æressete,
skal det være stor fred
for den elskedes sønners hele ætt.
Velsignet være den som velsigner deg!
Og alle som hater og plager og forbanner deg,
utryddes og utslettes av jorden
og bli forbannet.

21. Og han vendte seg og kysset ham atter og omfavnet ham og gledet seg høylig,
fordi han hadde sett sin sønns ektefødte sønner.

22. Og han forlot plassen mellom hans føtter og falt ned og bøyd seg for ham, og
han velsignet dem. Og han dvelte der i sin far Isaks nærhet den natt, og de spiste og
drakk med glede.

23. Og han lot Jakobs to sønner sove, den ene ved sin høyre, den annen ved sin
venstre side, og det ble regnet ham til rettferdighet.

24. Og Jakob fortalte den natt alt om hvordan Herren hadde vist ham stor
miskunnhet, og hvordan han hadde latt alle hans veier lykkes og frelst ham fra alt
ondt.

25. Og Isak priste sin far Abrahams Gud, som ikke hadde unndratt sin tjener Isaks
sønn miskunnhet og rettferdighet.

26. Og om morgenen fortalte Jakob sin far Isak om det løfte som han hadde gitt Herren og det syn han hadde sett, og hvordan han hadde bygget et alter, og at alt var rede til å bringe offeret for Herrens åsyn, slik som han hadde lovet, og at han var kommet for å sette ham på et esel.

27. Og Isak sa til sin sønn Jakob: Jeg kan ikke komme med deg, for jeg er eldet og kan ikke tåle reisen. Dra bort med fred, min sønn; for jeg er nå 165 år. Jeg kan ikke reise meg mer. Sett din mor på eselet, så hun kan dra med deg.

28. Og jeg vet, min sønn, at du er kommet for min skyld. Og velsignet være denne dag, på hvilken du har sett meg i live, og jeg har også sett deg, min sønn.

29. Gid du må få lykke og innfri det løfte som du har avlagt. Og utsett ikke ditt løfte, for du skal kreves for ditt løfte. Og skynd deg nå og innfri det løftet, og måtte han finne velbehag i det, han som har skapt alle ting, og til hvem du har avlagt løftet.

30. Og han sa til Rebekka: Dra med din sønn Jakob. Og Rebekka dro med sin sønn Jakob, og sammen med henne Debora. Og de kom til Betel.

31. Og Jakob husket den bønn som hans far hadde velsignet ham og hans to sønner, Levi og Juda, med. Og han gledet seg og priste sine fedre Abrahams og Isaks Gud, og sa:

32. Nå vet jeg at jeg har et evig håp, og også mine sønner, overfor alles Gud, og at det er bestemt således for de to. Og man innfører det som en evig bestemmelse på de himmelske tavler, hvordan Isak har velsignet dem.

32

Levi blir prest. Debora dør. Benjamin blir født. Rakel dør.

1. Og han ble i Betel den natt. Og Levi drømte, at man hadde ansatt og innsatt ham som prest for den Høyeste Gud, ham og hans avkom til evig tid. Og han våknet av sin drøm og priste Herren.

2. Jakob sto tidlig opp om morgenen den 14. dag i den måneden og ga tiende av alt som var kommet i hans eie, både mennesker og dyr, både gull og redskaper og klær, og ga tiende av alt.

3. Og i de dager ble Rakel fruktsommelig med sin sønn Benjamin. Og fra ham talte Jakob sine sønner i oppadstigende rekke, og Herrens lodd falt på Levi, og hans far lot ham iføre seg prestedrakt og fylte hans hender.

4. Og på den 15. dag i den måned, ofret han på alteret 14 oksekalver av kveget og 28 værere og 49 får og 7 lam og 21 gjetekid som brennoffer på alteret som offer, velbehagelig som god lukt for Gud.

5. Det var hans offer i medfør av det løfte som han hadde avlagt, at han ville gi tiende sammen med det tilhørende avgrødeoffer og drikkoffer.

6. Og da ilden hadde fortært det, brente han røkelse på ilden over ilden, og som takkeoffer 2 oksekalver og 4 værere og 4 får og 4 gjetebukker og 2 årsgamle lam og 2 gjetekid. Således gjorde han daglig i 7 dager.

7. Og han og alle hans sønner og hans menn holdt festmåltid der i 7 dager, og han velsignet og takket Herren som hadde fridd ham ut av hans nød, og som han hadde innfridd sitt løfte til.

8. Og han ga tiende av alle de rene dyr og brakte et brennoffer, men de urene dyr ga han ikke sin sønn Levi, men ga ham de mannlige sjeler.

9. Og Levi ble prest i Betel for sin far Jakob framfor sine ti brødre, og var prest der da Jakob innfridde sitt løfte. Således ga han atter tienden av tienden og helliget den, og den ble hellig for ham.

10. Og derfor er det fastsatt i de himmelske tavler som lov, at man skal gi den annen tiende ved år for år å spise den for Herrens åsyn på det sted som er valgt for hans navn. Og for denne lov er der ingen utløpstid for evig.

11. Denne bestemmelse står innmeislet på de himmelske tavler - at den skal utføres år for år, ved at den annen tiende spises for Herrens åsyn på det sted som er utvalgt, og intet skal levnes av den fra det ene år til neste år

12. Men i dets år skal kornet spises inntil dagene for innhøstningen av årets korn, og vinen inntil vinens dager, og oljen inntil dens tids dager.

13. Og alt som levnes av det og blir for gammelt, skal regnes som besmittet. Det skal brennes i ilden, for det er urent.

14. Således skal de spise det sammen i helligdommen og ikke la det bli gammelt.

15. Og alle tiender av kveg og får skal være hellige for Herren og tilfalle prestene som det de spiser for hans åsyn år etter år; for således er det fastsatt og innmeislet om tienden på de himmelske tavler.

16. Og i den følgende natt., den 22. dag i den måned, besluttet Jakob at han ville bygge det sted og beskytte gården med en mur og vie den og gjøre den hellig for evig for seg og sine sønner etter ham.

17. Og Herren viste seg for ham om natten og velsignet ham, og sa til ham: Ditt navn skal ikke være Jakob, men man skal kalle deg Israel.

18. Og han talte atter til ham: Jeg er Herren som har skapt himmel og jord. Og jeg vil gjøre deg stor og såre tallrik, og konger vil utgå fra deg, og de skal herske alle vegne hvor menneskers spor er trådt.

19. Og ditt avkom vil jeg gi all jorden under himmelen, og de skal herske over folkeslagene som de vil, og deretter skal de få hele jorden i deres makt og arve den til evig tid.

20. Dermed hørte han opp med å tale til ham og fór opp fra ham. Og Jakob så inntil han var fart inn i himmelen.

21. Og han så i et nattesyn, og se, en engel steg ned fra himmelen med syv tavler i hendene og ga Jakob dem, og han leste dem og kjente alt som var skrevet på dem: hva der skulle skje med ham og hans sønner i alle evigheter.

22. Og han lot ham se alt som var skrevet på tavlene, og sa til ham: Bygg ikke dette sted og gjør det ikke til en helligdom og bo ikke der; for det er ikke stedet. Dra til din far Abrahams hus og bo hos din far Isak inntil din far Isaks dødsdag.

23. For i Egypten skal du dø i fred, og i dette land skal du begraves i en grav, i dine fedres gravsted sammen med Abraham og Isak.

24. Frykt ikke! for som du har sett og lest, skal det skje alt sammen. Og du skal nedskrive det alt sammen, slik som du har sett og lest.

25. Og Jakob sa: O Herre, hvordan kan jeg huske alt som jeg har sett og lest? Og han sa til ham: Jeg vil gjøre det slik at du husker alt sammen.

26. Og han fór opp fra ham. Og han våknet av sin søvn og husket alt som han hadde sett og lest, og han nedskrev alle de ting som han hadde sett og lest.

27. Og han feiret enda en dag der, og han ofret på den alt som han hadde ofret den foregående dag; og han kalte den Tilføyelse; for den dag ble føyet til; og de foregående dager kalte han Festen.

28. Og således ble det åpenbart at det skulle være, og det står skrevet på de himmelske tavler. Derfor ble det åpenbart ham at han skulle feire den og føye den til denne fests syv dager.

29. Og dens navn ble kalt Tilføyelse, fordi den ble regnet til festtidens dager.

30. Og om natten den 23. i den måned døde Debora, Rebekkas amme, og de begravde henne nedenfor byen under eken ved elven. Og han kalte det sted Deboras elv og eken Deboras sørgeek.

31. Og Rebekka dro og vendte tilbake til sitt hus til hans far, Isak, og Jakob sendte værer og får og bukker med henne, forat hun kunne lage et måltid til hans far etter hans smak.

32. Og han dro baketter han mor, inntil han nådde landet Kabratan, og slo seg ned der.

33. I den natt fødte Rakel en sønn og ga ham navnet: Min smertes sønn, for hun fødte ham med smerte. Men hans far kalte ham Benjamin, Det var den 11. dag i den 8. måned i det 1. år av den 6. uke i det jubelår.

34. Og Rakel døde der og ble begravet i Efratas land, det er Betlehem. Og Jakob reiste en støtte på Rakels grav, på veien overfor hennes grav.

33

Rubens fall. Dommen over en slik synd. Jakob flytter inn i Abrahams hus.

1. Og Jakob dro bort og bosatte seg syd for Migdal-Eder. Og han og hans hustru, Lea, dro til hans far, Isak, på nymånedagen i den 10. måned.

2. Og Ruben så Rakels tjenestekvinne, Bilha, sin fars medhustru, bade i vannet i det skjulte, og han fattet elskov til henne.

3. Og i ly av natten gikk han inn i Bilhas hus, og fant henne sovende på sin seng alene i sitt hus.

4. Og han sov hos henne, og hun våknet og så, og se, Ruben sov hos henne på leiet, og hun lettet sin kappe og grep fatt i ham og skrek og oppdaget at det var Ruben.

5. Og hun skammet seg for ham og tok sin hånd fra ham, og han flyktet.

6. Og hun gremmet seg meget over denne sak, men talte ikke om den til noe menneske.

7. Og da Jakob vendte tilbake og søkte henne, sa hun til ham: Jeg er ikke ren for deg, men er blitt uren for deg, fordi Ruben har besmittet meg ved å sove hos meg om natten, mens jeg sov, og jeg oppdaget det ikke, før han hadde lettet min kappeflik og sovet hos meg.

8. Og Jakob ble vred på Ruben fordi han hadde sovet hos Bilha; for dermed hadde han lettet sin fars kappe, hans handling er meget ond; for det er vederstyggelig for Herren.

9. Og Jakob kom henne ikke mere nær, fordi Ruben hadde besmittet henne.

10. Derfor står det skrevet på de himmelske tavler, at en mann ikke må sove hos sin fars hustru, og at han ikke må lette sin fars teppe, for det er urent. De skal dø sammen: mannen som sover hos sin fars hustru, og kvinnen med; for de har begått en urenhet på jorden.

11. Der må ikke være noen urenhet overfor vår Gud i det folk han har utvalgt seg som eiendom.

12. Og atter står der annen gang skrevet: Forbannet skal den være som sover hos sin fars hustru; for han har blottet sin fars skam; og alle Guds hellige skal si: Det skje, det skje.

13. Og du, Moses, skal befale Isarels barn å overholde dette ord; for det er dødsdom og det er urenhet, og der er i evighet ingen soning til å sone for den mann som gjør dette, men han skal drepes og slås ihjel og stenes og utryddes av vår Guds folk.

14. For ingen mann i Israel som gjør seg skyldig i slikt, må leve bare en dag i landet; for han er vederstyggelig og uren.

15. Og man skal ikke si: Ruben fikk lov til å leve og fikk tilgivelse for å ha sovet hos sin fars medhustru, og hun også, enda hun hadde en mann, og hennes mann, nemlig hans far Jakob, levde.

16. For den bestemmelse og straffedom og lov var inntil da ikke åpenbart fullgyldig for alle, men er i dine dager (blitt åpenbart) som en lov for tid og dager og som lov til evig tid for evige slekter.

17. Og denne lov utløper aldri, og der er ingen tilgivelse for den, men begge skal utryddes av folkets midte: den samme dag som de har begått den, skal man drepe dem.

18. Og du, Mose, skal skrive ned dette for Israel, så de kan overholde det og handle etter dette ord og ikke gjøre seg skyldig i dødssynd; for Herren, vår Gud, er en dommer som ikke kjenner personsanseelse og ikke tar imot gaver.

19. Meddel dem denne forordningens ord, så de kan høre det og holde det og rette seg etter det, så de ikke skal utslettes og utryddes av landet. For en urenhet og en avskyelighet og smitte og besudling er alle de som begår det på jorden overfor vår Gud.

20. Og der er ingen større synd som man kan begå på jorden, enn hor. For Israel er et hellig folk av prester og et kongelig folk, og det er eiendom. Og slik urenhet må ikke sees i det hellige folks midte.

21. Og i det 3. år av denne 6. uke dro Jakob og alle hans sønner bort og bosatte seg i Abrahams hus i hans fars Isaks og hans mor Rebekkas nærhet.

22. Dette er Jakobs sønners navn: hans førstefødte Ruben og Simeon og Levi og Juda og Issakar og Sebulon, Leas sønner. Og Rakels sønner: Josef og Benjamin. Og Bilhas sønner: Dan og Naftali. Og Zilpas sønner: Gad og Aser. Og Dina, Leas datter, Jakobs eneste datter.

23. Og de dro hen og bøyde seg for Isak og Rebekka, og da de så dem, velsignet de Jakob og alle hans barn. Og Isak gledet seg meget fordi han så sin yngste sønn Jakobs barn, og han velsignet dem.

Krig med amorittenes syv konger. Josef blir solgt til Egypten.

1. I det 6. år av den uke i dette 44. jubelår, sendte Jakob sine sønner ut for å vokte hans får, og sine træler med dem, til gressgangene ved Sikem.

2. Og amorittenes syv konger samlet seg imot dem for å drepe dem, idet de skjulte seg under trærne, og for å ta deres kveg som bytte.

3. Og Jakob og Levi og Juda og Josef var hjemme hos deres far Isak; for hans ånd var bedrøvet, og de kunne ikke forlate ham. Og Benjamin var den yngste, og derfor ble han hos sin far.

4. Og kongen av Tafu og kongen av Taresa og kongen av Saragan og kongen av Silo og kongen av Ga'as og kongen av Bet-Horon og kongen av Ma'anin-Sakir, og alle de som bor i fjellene og i skogene i Kanaans land kom.

5. Man sendte bud til Jakob, og sa: Se, amorittenes konger har omringet dine sønner og tilranet seg deres hjorder.

6. Og han brøt opp fra sitt hus, han og hans tre sønner og alle hans fars træler og hans egne træler og dro imot dem med seks hundre mann væpnet med sverd.

7. Og han drepte dem på Sikems gressganger og forfulgte dem som flyktet og drepte dem med sverdets egg. Og han drepte Saresa og Tafu og Saragan og Silo og Ma'anin-Sakir og Ga'as.

8. Og han tok sine hjorder tilbake og fikk makten over dem og la skatt på dem, så de skulle betale ham en femtedel av deres jord avgrøde i skatt til ham. Og han bygde Robel og Tamnatares.

9. Og han vendte fredfullt tilbake og gjorde fred med dem, og de ble hans træler inntil denne dag, da han og hans sønner dro ned til Egyptens land

10. Og i det 7. år av den åruke sendte han Josef ut fra sitt hus til Sikems land for å høre hvordan det gikk hans brødre. Og han fant dem i landet Dotan.

11. Og de handlet svikefullt imot ham og la det råd imot ham at de ville slå ham ihjel. Men de ombestemte seg og solgte ham til ismaelittiske kjøpmenn. Og de førte ham til Egypten og solgte ham til Faraos livvakt, Potifar, en eunukk, presten for byen Heliopolis.

12. Og Jakobs sønner slaktet en gjetebuk og dyppet Josefs kjortel i blodet og sendte den til deres far, Jakob, på den 10. dag i den 7. måned.

13. Og han sørget hele natten, for det var om aftenen han fikk den, og han fikk feber av sorg over hans død. Og han sa: Et vilt dyr har ett Josef. Og sammen med ham sørget sørget alle hans husfolk på den dag, og de gremmet seg og sørget med ham hele den dag.

14. Og hans sønner og hans datter sto opp for å trøste ham, men han ville ikke la seg trøste over sin sønn

15. Og den dag hørte Bilha at Josef var omkommet, og hun døde av sorg over ham i Kafratef, hvor hun bodde. Også hans datter, Dina, døde, etter at Josef var omkommet. Denne trefoldige sorg rammet Israel i en måned.

16. Og de begravde Bilha overfor Rakels grav, og hans datter, Dina, begravde de også der.

17. Og han sørget over Josef i ett år og hørte ikke opp; for han sa: Jeg vil gå sørgene i min grav for min sønns skyld.

18. Derfor er det bestemt for Isarels barn at de skal sørge på den 10. dag i den 7. måned. Det var den dag som han fikk budskapet og som fikk ham til å gråte. De skal derfor på den 10. dag i den 7. måned, en gang i året, bringe soning for deres synder med en ung gjetebukk; for de har voldt deres fars kjærlighet til hans sønn, Josef, sorg.

19. Denne dag er forordnet, forat de på denne dag skal sørge over deres synder og over all deres brøde og over alle deres villfarelser, forat de skal rense seg på den dag., en gang om året.

20. Etterat Josef var omkommet, tok Jakobs sønner seg hustruer: Rubens hustrus navn var Ada, og Simeons hustrus navn var Adiba'a, en kananittisk kvinne, og Levis hustrus navn var Melka, av Arams døtre, av Taras sønners avkom, og Judas hustrus navn var Betasu'el, en kananittisk kvinne, og Issakars hustrus navn var Hezaka, og Sebulons hustrus navn var Bi'imán, og Dans hustrus navn var Eglá, og Naftalis hustrus navn var Rasu'u fra Mesopotamia og Gads hustrus navn var Maka, og Asers hustrus navn var Ijona, og Josefs hustrus navn var Asenet, en egypterinne, og Benjamins hustrus navn var Ojasaka. Men Simeon angret seg og tok en annen hustru fra Mesopotamia, som sine brødre.

35

Rebekka formaner Jakob å ære sine foreldre. Esau formaner til å holde fred med Jakob.

1. Og i det 1. år i den 1. uke i det 45. jubelår, kalte Rebekka på sin sønn, Jakob, og ga ham befaling om å ære sin far, Isak, og hans bror alle sitt livs dager.

2. Og Jakob sa: Jeg vil gjøre alt som du har befalt meg; for det gjelder ære og storhet for meg og rettferdighet for meg overfor Herren, at jeg ærer dem.

3. Og du, min mor, kjenner også alle mine handlinger, og alt som er i mitt hjerte fra den dag jeg ble født inntil denne dag, at jeg alle dager har hatt et godt sinn mot alle.

4. Og hvorfor skulle jeg så unnlåte å ære min far og min bror som du har befalt meg?

5. Si meg, mor, hva sletthet har du sett hos meg så jeg skulle vende meg fra det som kan bli meg til nåde.

6. Og hun sa til ham: Min sønn, alle mine dager har jeg ikke sett noen slett handling hos deg, men kun rettskafne. Men jeg vil si deg sannheten, min sønn: I dette år skal jeg dø og ikke overleve dette år av mitt liv. For jeg har sett min dødsdag i drømme, at jeg ikke skal overleve 155 år. Og se, nå har jeg levd alle mitt livs år som jeg skal leve.

7. Og Jakob smilte av sin mors ord, fordi hans mor hadde sagt til ham at hun skulle dø. For hun satt overfor ham i sin fulle kraft uten å ha mistet noe av sin kraft. For hun gikk inn og ut og kunne se, og hennes tenner var sterke. I hele hennes liv var det ikke tilstødt henne noen sykdom.

8. Og Jakob sa til henne: Jeg vil være velsignet, mor, hvis mine dager når opp til dine livs dager, og at jeg beholder min styrke i samme grad som du har beholdt din. Og du dør ikke, men det er til ingen nytte at du taler spøkende til meg om din død.

9. Og hun gikk inn til Isak og sa til ham: En ting ber jeg deg om: ta den ed av Esau at han ikke vil gjøre Jakob fortred og ikke forfølge ham med sitt fiendskap. For du kjenner Esaus sinn, at han er vill fra sin ungdom, og der er ingen edelhet hos ham, men han vil slå ham ihjel når du er død.

10. Og du vet alt det han har gjort fra den dag hans bror dro til Karan og inntil denne dag, at han har sviktet oss av hele sitt hjerte og gjort oss fortred. Dine hjorder har han røvet og ranet din eiendom for øynene på deg.

11. Og når vi tigget og ba ham om det som var vårt, bar han seg ad som en mann som ga oss en almisse.

12. Og han ble forbitret på deg, fordi du velsignet Jakob, din fullkomne og rettskafne sønn, fordi Jakob ikke har lyter men bare dyder. Og fra da Jakob kom fra Karan inntil denne dag, har han ikke latt oss mangle noe, men lar oss få alt i tide til hver av de fire årstider hver eneste gang. Og han gleder seg av hele sitt hjerte når vi får noe fra hans hånd, og han velsigner oss. Og vi er ikke blitt skilt fra ham fra han kom fra Karan og inntil denne dag. Og han er alltid hos oss og gir oss ære.

13. Og Isak sa til henne: Også jeg kjenner og ser Jakobs gjerning imot oss, at han ærer oss av hele sitt hjerte. Jeg har før elsket Esau mer enn Jakob, fordi han ble født først, men nå elsker jeg Jakob mer enn Esau, for han har økt sine onde gjerninger. og der er ingen rettferdighet hos ham.

14. Og nå krymper mitt hjerte seg ved alle hans gjerninger, og han og hans avkom står ikke til å bli reddet. Men det er dem som vil bli utryddet under himmelen, fordi han har forlatt Abrahams Gud og fulgt sine hustruer og fulgt deres urenhet og villfarelse - både han og hans sønner.

15. Og du ber meg ta den ed av ham at han ikke vil slå sin bror ihjel. Men selv om han sverger, vil han ikke holde sitt ord og vise edelhet, men ondskap.

16. Men hvis han vil slå sin bror, Jakob, ihjel, vil han bli gitt i Jakobs hender og ikke unnsnippe av hans hender, men falle i hendene på ham.

17. Frykt du ikke for Jakobs skyld, for Jakobs beskytter er større og sterkere og mere æret og priset enn Esaus beskytter.

18. Og Rebekka sendte bud og lot Esau kalle. Og han kom til henne, og hun sa til ham: Jeg har en bønn å rette til deg, min sønn! Lov meg at du vil gjøre det!

19. Og han sa: Jeg vil gjøre alt hva du sier til meg og ikke avslå din bønn.

20. Og hun sa: Jeg ber deg om at den dag jeg dør at du da vil føre meg inn og begrave meg ved din farmors nærhet, nær Sara, og at du og Jakob vil elske hverandre og ikke vil uttenke noe ondt mot hverandre, men bare på innbyrdes kjærlighet. Da vil det gå dere vel, mine barn, og dere vil bli æret i landet, og fienden vil ikke triumfere over dere. Dere vil bli en velsignelse og finne yndest i alles øyne som elsker dere.

21. Og han sa: Jeg vil gjøre alt som du har pålagt meg, og jeg vil begrave deg den dag du dør nær ved min farmor, Sara, således som du ønsker at dine ben må være nær hennes ben.

22. Og min bror Jakob vil jeg også elske høyere enn noe annet kjødelig. Jeg har ingen annen bror enn ham på hele jorden. Og det er ikke stort av meg om jeg elsker ham, når vi dog ble sådd sammen i ditt morsliv og sammen kom ut av ditt skjød; og skulle jeg ikke elske min bror, hvem skulle jeg da elske?

23. Og jeg ber deg så til gjengjeld om å gå i forbønn for meg og mine sønner hos Jakob. For jeg vet at han vil herske over meg og mine sønner; for på den dag min far velsignet ham, gjorde han ham til den øverste og meg til den nederste.

24. Og jeg sverger deg, mor, at jeg vil elske ham og ikke uttenke noe ondt mot ham alle mitt livs dager, men bare godt. Og alt dette svor han henne.

25. Og i Esaus påsyn lot hun Jakob kalle og ga ham samme befaling som hun hadde gitt Esau.

26. Og han sa: Jeg vil gjøre din vilje. Ha den tillit til meg at der ikke fra meg eller mine sønner skal utgå noe ondt over Esau. Og jeg skal ikke være den fremste i noe, unntagen i gjensidig kjærlighet.

27. Og hun og hennes sønner spiste og drakk sammen den natt. Og samme natt døde hun i alder av 3 jubelår og 1 uke og 1 år. Og hennes to sønner, Esau og Jakob, begravde henne i dobbelthulen nær ved deres farmor, Sara.

36

Isak formaner Esau og Jakob før han dør. Lea dør.

1. Og i det 6. år av den uke, lot Isak sine to sønner, Esau og Jakob, kalle. Og de kom til ham, og han sa til dem: Mine barn, jeg går mine fedres gang til den evige bolig hvor mine fedre er.

2. Begrav meg da nær ved min far, Abraham, i dobbelthulen - på hetitten Efrons mark, hvor Abraham kjøpte seg et gravsted. I den grav som jeg selv gravde, skal dere begrave meg.

3. Og dette befaler jeg dere, mine sønner: Øv rettferdighet og rettskaffenhet på jorden forat alt det må komme over dere som Herren har sagt at han vil gjøre mot Abrahams avkom.

4. Og, mine sønner, elsk hverandre, brødre som dere er, som en mann elsker sin egen sjel, og hver av dere søke det beste for sin bror, og å opptrede i felleskap på jorden, og dere skal elske hverandre som deres egne sjeler.

5. Hva avgudene angår, befaler og pålegger jeg dere å forkaste og hate dem og ikke å elske dem; for de er fulle av forvillelse for dem som tilber og dyrker dem.

6. Mine sønner, minnes Herren, deres far Abrahams Gud, og hvordan jeg dyrket og tilba ham i sannhet og med glede, forat han må gjøre dere tallrike og deres avkom stort i mengde som himmelens stjerner, og plante dere i landet som en rettferdighetens plante, som ikke blir rykket opp i all evighet.

7. Og nå vil jeg la dere sverge en dyr ed - for der finnes ingen ed som er større enn den ved det hedrede og ærede og store og herlige og veldige og mektige navn, som har skapt himmelen og jorden og alt til hope, at dere vil frykte og tilbe ham,

8. og at enhver vil elske sin bror med barmhjertighet og rettferdighet, og ingen ønske den annen ulykke fra nå og til evig tid alle deres livs dager, så at dere kan få lykke i alle deres handlinger og ikke bli tilinetgjort.

9. Og hvis en av dere uttenker noe ondt mot sin bror, skal dere fra nå av vite, at enhver som uttenker ondt mot sin bror, skal falle i hans hånd og utryddes av de levendes land, og også hans avkom skal utslettes under himmelen.

10. Og på forvirringens og forbannelsens og harmens og vredens dag, vil han med fortærende flammende ild, som den hvormed han brente Sodoma, brenne hans land og hans by og alt hva hans er, og han vil bli slettet av menneskebarnas tukts bok og ikke bli innført i Livets Bok, men i deres som skal tilintetgjøres, og han skal gå bort til evig forbannelse, forat deres dom alle dager må fornyes med hat og med forbannelse og med vrede og med pinsel og med harme og med kval og med sykdom til evig tid.

11. Og jeg sier og vitner for dere mine sønner, om den dom som kommer over den mann som vil gjøre sin bror fortred.

12. Og den dag delte han all den eiendom som han hadde mellom de to, og han ga den mann som var født først den største del, nemlig tårnet og hele dets omegn, og alt det som Abraham eide ved Edsbrønnen.

13. Og han sa: Denne største delen gir jeg til den mann som er født først.

14. Og Esau sa: Jeg har solgt Jakob min førstefødselsrett og overlatt ham den. Og blir den gitt til ham har jeg intet å si til det, for det tilkommer ham.

15. Og Isak sa: Gid velsignelse vil hvile over dere, mine sønner, og over deres avkom denne dag, for dere har gitt meg ro, og mitt hjerte pines ikke av førstefødselsretten for at du for dens skyld skulle øve ondt.

16. Herren, den Høyeste, velsigne den mann som øver rettferdighet, både ham og hans avkom til evig tid.

17. Og han holdt opp med å gi dem befalinger og velsigne dem, og de spiste og drakk sammen foran ham, og han gledet seg fordi de var blitt enige. Og de gikk ut fra ham, og de la seg til ro den dag og sov.

18. Og Isak sov på sitt leie med glede den dag, og han sov den evige søvn og døde i en alder av 180 år. Han levde 25 uker og 5 år. Og hans to sønner, Esau og Jakob, begravde ham.

19. Og Esau dro til Edoms land, til Se'irs fjellene og bodde der.

20. Og Jakob bodde i Hebrons fjellene, i tårnet, i sin far Abrahams utlendighets land; og han tilba Herren av hele sitt hjerte og etter de åpenbare befalinger - slik som han hadde inndelt hans slektsledds dager.

21. Og hans hustru, Lea, døde i det 4. år av den 2. uke av det 45. jubelår, og han begravde henne i dobbelthulen nær ved sin mor Rebekka, til venstre for sin farmor, Saras, grav.

22. Og alle hennes sønner og alle hans sønner kom sammen med ham for å sørge over hans hustru, Lea, og for å trøste ham over henne; for han holdt likklage over henne;

23. for han elsket henne overmåte meget, etter at hennes søster, Rakel, var død. For hun var fullkommen og rettskaffen på alle sine veier og æret Jakob. Og i alle de dager som hun levde sammen med ham, hørte han ikke et hårdt ord fra hennes munn; for hun var saktmodig og fredssommelig og rettskaffen og ærbar.

24. Og han husket alle hennes gjerninger som hun hadde gjort i sitt liv igjennom, og han holdt stor veklage over henne; for han elsket henne av hele sitt hjerte og hele sin sjel.

1. Og den dag, Jakobs og Esaus, far døde, fikk Esaus sønner vite at Isak hadde gitt sin yngste sønn Jakob førstefødselsretten og ble meget vrede.

2. Og de gikk i rette med sin far, idet de sa: Når du er den eldste og Jakob den yngste, hvorfor har så din far gitt Jakob førstefødselsretten og tilsidesatt deg?

3. Og han sa til dem: Fordi jeg solgte min førstefødselsrett til Jakob for en liten rett linser. Og den dag min far sendte meg ut for å jage og nedlegge og bringe ham (et stykke vilt), forat han kunne spise det og velsigne meg, kom han med svik og brakte min far mat og drikke, og min far velsignet ham, og meg la han under hans hånd.

4. Og nå har vår far tatt den ed av oss, av meg og av ham, at vi ikke skal uttenke noe ondt mot hverandre, og at vi skal leve i innbyrdes kjærlighet og fred med hverandre og ikke forderve våre veier.

5. Og de sa til ham: Vi vil ikke adlyde deg så vi holder fred med ham. For vår styrke er større enn hans, og vi er mektigere enn han. Vi vil dra imot ham og slå ham ihjel og utslette ham og hans sønner. Og hvis du ikke vil dra med oss, gjør vi også noe ondt mot deg.

6. Og hør nå på oss: Vi vil sende bud til Aram og filistrene og til Moab og til Ammon, og vi vil velge oss utsøkte menn som er ivrige til å drepe, og så vil vi dra imot ham og gå i blodig krig mot ham og utrydde ham av jorden før han får makten.

7. Og deres far sa til dem: Dra ikke ut og begynn ikke krig imot ham, forat dere ikke skal falle for ham.

8. Og de sa til ham: Det er din adferd fra din ungdom av og inntil denne dag, at du bøyer din nakke under hans åk. Men den tale vil vi ikke høre på.

9. Og de sendte bud til Aram og til deres fars venn, Aduram, og hos dem leide de 1000 krigslystne og utsøkte kampduelige menn.

10. Og av vervede folk kom der 1000 utsøkte til dem fra Moab, og fra amonittene og fra Filistea 1000 utsøkte kampduelige, og fra Edom og fra horittene 1000 utsøkte kampduelige, og fra Kittim drabelige krigslystne menn.

11. Og de sa til deres far: Dra ut med dem og før dem, og hvis ikke, slår vi deg ihjel.

12. Og han ble fylt med vrede og harme da han så at hans sønner ville tvinge ham til å gå i spissen for dem og føre dem mot sin bror, Jakob, og husket ikke på den ed han hadde svoret sin far og sin mor - aldri i sine levedager å uttenke noe ondt mot sin bror, Jakob.

13. Og under alt dette visste ikke Jakob at de dro ut imot ham til blodig krig, men satt i sorg over sin hustru, Lea, inntil de kom ganske nær til tårnet, 4000 krigere og kampduelige utsøkte menn i tallet.

14. Og mennene i Hebron sendte bud til ham og lot si: Se, din bror er kommet imot deg for å føre blodig krig mot deg med 4000 mann, som er væpnet med sverd og bærer skjold og våpen. For de elsker Jakob høyere enn Esau, og fortalte ham det; for Jakob var en mere gavmild og barmhjertig mann enn Esau.

15. Men Jakob trodde det ikke før de var ganske nær tårnet.

16. Han stengte tårnets porter og stilte seg på tårnets brystvern og talte til sin bror, Esau, og sa:

17. Det er en vakker trøst du er kommet med for å gi meg over min hustru som er død. Er det noen ed som du svor din far og din mor med før de døde? Du har brutt eden, og den stund du svor din far, var du dømt.

18. Øyeblikkelig svarte Esau ham, og sa: Hverken mennesker eller ville dyr har noen oppriktig ed, at de sverger på en slik måte at den varer evig. Men de tenker daglig på ondt, den ene mot den annen, og på hvordan de kan drepe sin motstander og fiende.

19. Og du hater evig meg og mine sønner, og man kan ikke pleie brorskap med deg.
20. Hør disse ord jeg sier deg:

Hvis villsvinet kan skifte sitt skinn
og gjøre sine børster myke som ull,
eller få horn til å vokse fram
på sitt hode som horn på en hjort eller vær,
da vil også jeg pleie brorskap med deg.
Og hvis brystene skilte seg fra sin mor,
ville du ikke være en bror for meg.
Og hvis ulvene stiftet fred med lammene
om ikke å ete dem og ikke overfalle dem,
og hvis deres hjerter var vendt til dem
for å gjøre dem vel,
da skulle også mitt hjerte være i fred med deg.

21. Og hvis løven sluttet vennskap med oxen
og ble spent i et åk med den
og pløyde med den,
da ville også jeg holde fred med deg.
22. Og hvis raven ble hvit som en stork,
så vit at jeg har fått deg kjær
og vil holde fred med deg.
23. Utryddes skal du og utryddes skal dine sønner,
og du skal ikke få fred.

24. I det øyeblikk da Jakob så at han ville ham ondt av hjertet, og av hele sin sjel
ønsket å drepe ham og kom stormene som et villsvin inn i det spyd som gjennomborer
og dreper den - uten å vike tilbake for det -

25. da sa han til sine folk og sine træler, at de skulle rykke inn på ham og hans
følge.

38

Krigen mellom Esau og Jakob.

1. Deretter talte Juda til sin far, Jakob, og sa: Spend din bue, far, og send dine piler
og gjennombor din motstander og drep din fiende, og gid du må få styrke. For vi vil
ikke drepe din bror. Han er dog din jevnbyrdige og likemann. Den ære vil vi unne
deg.

2. Da spendte Jakob sin bue og skjøt pilen og traff sin bror, Esau, i høyre side av
hans bryst og drepte ham.

3. Og atter skjøt han sin pil og traff arameeren, Adoran, i hans venstre side av
brystet og drepte ham.

4. Så rykket Jakobs sønner ut, de og deres træler, idet de fordelte seg på tårnets fire sider.

5. Fremst rykket Juda ut, og Naftali og Gad med ham og 50 træler på sydsiden av tårnet, og de drepte alle som de fant på sin vei. Det var ikke en eneste av dem som unnslopp.

6. Levi og Dan og Aser rykket ut på østsiden av tårnet og 50 med dem, og de drepte Moabs og Ammons krigere.

7. Ruben og Issakar og Sebulon rykket ut på nordsiden av tårnet og 50 med dem, og de drepte filisternes krigere.

8. Og Simeon og Benjamin og Rubens sønn, Enok, rykket ut på vestsiden av tårnet og 50 med dem, og de drepte 400 veldige krigere av Edom og horittene. Og 600 flyktet, og 4 av Esaus sønner flyktet med dem og etterlot deres drepte far, han var falt på høyden som er i Aduram.

9. Og Jakobs sønner satte etter dem like til Se'irfjellene. Men Jakob begravde sin bror i høyden som er i Aduram, og vendte så tilbake til sitt hus.

10. Og Jakobs sønner trengte inn på Esaus barn i Se'irfjellene og bøyde deres nakke, så de ble træler for Jakobs barn.

11. De spurte sin far om de skulle slutte fred med dem eller drepe dem.

12. Og Jakob sendte bud til sine sønner om å slutte fred med dem. Og de sluttet fred med dem og la trældommens åk på dem, forat de skulle være skattepliktige til Jakob og hans sønner alle dager.

13. Og de ble skattepliktige til Jakob inntil den dag da han dro ned til Egypten.

14. Og den dag idag har Edoms sønner ikke gjort seg fri av det trældomsåk som Jakobs tolv sønner la på dem.

15. Og dette er de konger som hersket i Edom, før det hersket noen konge over Israels barn, inntil denne dag i Edoms land.

16. I Edom hersket Bela, Beors sønn, og navnet på hans by var Dinhaba.

17. Og Bela døde, og Jobab, Zeras sønn fra Bosra ble konge i hans sted.

18. Og Jobab døde, og Husjam fra Temans fjell ble konge i hans sted.

19. Og Husjam døde, og Hadad, Bedads sønn, som slo midianittene på Moabs mark, ble konge i hans sted, og hans by's navn var Avit.

20. Og Hadad døde, og Sanda fra Masreka ble konge i hans sted.

21. Og Sanda død, og Samla fra Masreka ble konge i hans sted.

22. Og Samla døde, og Sja'ul fra Rehobot ved elven ble konge i hans sted.

23. Og Sja'ul døde, og Ba'al Hanan, Akbors sønn ble konge i hans sted.

24. Og Ba'al Hanon døde, og Hadad ble konge i hans sted, og hans hustrus navn var Mehetab'el, en datter av Matred, en datter av Mezahab.

25. Dette er de konger som hersket i Edoms land.

39

Josef i Egypten.

1. Og Jakob bodde i sin fars utlendighets land, Kanaans land.

2. Dette er Jakobs slekt. Og Josef var 17 år gammel da de førte ham ned til Egypten, og Potifar, Faraos eunuk, hans sjef for livvaktene, kjøpte ham.

3. Han satte Josef over hele sitt hus, og Herrens velsignelse var over egypterens hus for Josefs skyld, og alt hva han gjorde lot Herren lykkes for ham.

4. Og egypteren overlot alt sitt til Josef, for han så at Herren var med ham, og at Herren lot alt det han gjorde lykkes for ham.

5. Og Josef hadde en vakker skikkelse og så godt ut. Og hans herres hustru løftet sine øyne og så Josef og fikk elskov til ham og bønnfalte ham om å sove hos henne.

6. Men han overga seg ikke, for han husket Herrens ord som hans far, Jakob, pleide å lese for ham av Abrahams ord, at intet menneske må begå ekteskapsbrudd med en kvinne som har en mann; at der for ham er fastsatt dødsstraff i himmelen av Herren, Den Høyeste, og synden innføres som hans i de evige bøker alle dager foran Herren.

7. Og disse ord husket Josef og ville ikke sove hos henne.

8. I et år bønnfalt hun ham, men han sa nei og ville ikke høre.

9. Og hun slo armene om ham og grep fatt i ham inne i huset for å tvinge ham til å sove hos henne, og hun låste husets dør og grep fatt i ham. Men han lot henne beholde hans kappe i hånden og sprenget slåen og flyktet ut fra henne.

10. Og da denne kvinne så, at han ikke ville sove hos henne, løy hun om ham for hans herre, og sa: Din hebraiske slave som du elsker, søkte å tvinge meg til å sove hos ham, men da jeg ropte, flyktet han, og lot meg beholde hans kappe i hånden da jeg ville gripe ham, og sprenget slåen.

11. Og egypteren så Josefs kappe i hennes hånd og den sprenget slå og hørte på sin hustrus tale og lot Josef kaste i fengsel på det sted hvor de satt fanget som kongen lot fengsle.

12. Og han var der i fengslet, og Herren ga Josef yndest hos fengslets overoppsynsmann og nåde for hans øyne; for han så at Herren var med ham, og at Herren lot alt lykkes for ham.

13. Og han overlot alt til ham. Og fengslets overoppsynsmann hadde ikke innsyn med noe som helst, men Josef utførte det hele, og Herren ga lykke til. Der ble han i to år.

14. I de dager ble Egyptens konge vred på sine to hoffmenn, overmunnskjenken og overbakeren og kastet dem i fengslet hvor Josef var fange.

15. Og fengslets overoppsynsmann satte Josef til å gå dem til hånde. Og han gikk dem til hånde.

16. De drømte begge en drøm, overmunnskjenken og overbakeren, og de fortalte Josef dem.

17. Og som han tydet dem, slik gikk det dem. Farao lot overmunnskjenken igjensette i hans stilling og lot overbakeren drepe, slik som Josef hadde tydet for dem.

18. Og overmunnskjenken glemte Josef i fengslet, enda han hadde forutsagt det som ville skje ham, og han husket ikke å fortelle Farao hvordan Josef hadde sagt ham det, men glemte det.

1. I de dager drømte Faraos to drømmer i én natt, om en hungersnød som skulle komme over landet. Han våknet av sin søvn og lot alle drømmetydere komme som var i Egypten, og besvergerne, og han fortalte dem sine to drømmer, men de kunne ikke tyde dem.

2. Da husket munnskjenken Josef og fortalte kongen om ham, og han lot ham hente fra fengslet og fortalte sine to drømmer til ham.

3. Og han fortalte Faraos at hans to drømmer var én, og sa til ham: Det vil komme syv år med overflod over hele Egyptens land og deretter syv år med hungersnød, og det bli en hungersnød hvis like ikke har vært på hele jorden.

4. Og nå bør Faraos innsette tilsynsmenn i hele Egyptens land, og de bør samle korn by for by i de år som det er overflod, og så vil det være korn til de syv hungersår, og landet vil ikke gå tilgrunne under hungersnøden; for den vil bli meget hård.

5. Og Faraos sa til sine tjenere: Vi finner ikke så vis og forstandig en mann som denne mann, for Herrens ånd er med ham.

6. Og han gjorde ham den den annen i hele riket og gjorde ham til hersker over hele Egypten og lot ham kjøre i Faraos nest beste vogn.

7. Og han kledde ham i byssus og la et gullkjede om hans hals og lot rope foran ham: El, El, wa'abirer og ga ham en ring på hånden og satte ham til å råde over hele hans hus og gjorde ham mektig, og sa til ham: Jeg er ikke større enn du, bortsett alene fra tronen.

8. Og Josef rådet over hele Egyptens land, og alle Faraos fyrster og alle hans tjenere. Og alle som utførte kongens verv, elsket ham. For han vandret i rettskaffenhet og kjente ikke til hovmot og storaktighet og personsanseelse og bestikkelse, men dømte rettferdig alle landets folk.

9. Og Egyptens land forholdt seg i ro under Faraos for Josefs skyld, for Herren var med ham og ga ham yndest og nåde for hele hans slekt og overfor alle som kjente ham og som hørte tale om ham. Og Faraos rike var velordnet, og der var ingen motstander og ingen ugjerningsmann.

10. Og kongen ga Josef navnet Sefantifanes og ga Josef en datter av Potifar, en datter av presten i Heliopolis, sjefen for livvaktene, til hustru.

11. Og den dag da Josef sto for Faraos, var han tretti år gammel.

12. Og i det år døde Isak. Og det skjedde som Josef hadde sagt om tydingen av hans to drømmer. Der kom syv overflodsår i hele Egyptens land, Og Egyptens land avlet overmåte, et mål ga 1800 mål.

13. Og Josef lot samle korn i by etter by, til de var fulle av korn, inntil man ikke kunne telle lenger og måle det for mengde.

41

Om Juda.

1. I det 45. jubelår i den 2. uke, idet 2. år tok Juda til sin førstefødte sønn, Er, en hustru av Arams døtre. Hennes navn var Tamar.

2. Men han hatet henne og sov ikke hos henne, for hans mor var av Kanaans døtre, og han ønsket å ta seg en hustru av sin mors slekt, (hun var datter av Adullam) men hans far tillot ham det ikke.

3. Og denne, Er, Judas førstefødte sønn var ond, og Herren drepte ham.

4. Og Juda sa til hans bror, Onan,: Gå inn til din brors hustru og skaff din bror avkom.

5. Men Onan visste at det avkom ikke ville bli hans, men hans brors, og gikk inn til sin brors hustru hus, men spilte sæden på jorden; og han var ond i Herrens øyne, og han drepte ham.

6. Og Juda sa til sin svigerdatter, Tamar: Bli i din fars hus som enke inntil min sønn, Sela, er blitt voksen, så vil jeg gi deg ham til hustru.

7. Og han ble voksen, men Judas hustru, Batsjua, ville ikke tillate sin sønn, Sela å gifte seg. Og Judas hustru, Batsjua, døde i det 5. år av den uke.

8. Og i det 6. år dro Juda opp til Timna for å klippe sine får. Og folk sa til Tamar: Se, din svigerfar drar opp til Timna for å klippe sine får.

9. Og hun la sin enkedrakt av og tok et slør på seg og pyntet seg og satte seg i porten på veien til Timna.

10. Og da Juda kom, så han henne og antok at hun var en skjøge, og sa til henne: Jeg vil gå inn til deg. Og hun sa: Kom. Og han gikk inn.

11. Og hun sa til ham: Gi meg min skjøgelønn. Og han sa til henne: Jeg har intet ved hånden unntatt min ring på fingeren og mitt halsekjede og staven som jeg har i hånden.

12. Og hun sa til ham: Gi meg dem inntil du kan sende meg min skjøgelønn. Og han sa til henne: Jeg vil sende deg et gjetekid. Og han ga henne dem. Og hun ble fruktsommelig med ham.

13. Og Juda dro til sine får, og hun dro til sin fars hus.

14. Og Juda sendte sin hyrde, en adullamit, med et gjetekid. Og han gikk feil og spurte folk på stedet, og sa: Hvor er den skjøge som pleier å være her? Og de svarte ham: Der er ingen skjøge hos oss.

15. Og hyrden vendte tilbake og meldte ham at han ikke hadde funnet henne, og sa til ham: Jeg spurte folk på stedet, og de sa: Der er ingen skjøge her. Og han sa: La henne beholde dem - så vi ikke blir til spott.

16. Og da hun var tre måneder på vei, og det kunne fastslås at hun var på fruktsommelig, fortalte folk Juda det, og sa: Se, din svigerdatter, Tamar, er fruktsommelig etter hor.

17. Og Juda dro til hennes fars hus, og sa til hennes far og hennes brødre: Bring henne her ut, så man kan brenne henne; for hun har begått en urenhet i Israel.

18. Og det skjedde da de førte henne ut for å brenne henne, sendte hun sin svigerfar ringen og halsekjedet og staven, og lot si: Se etter hvem disse ting tilhører; for ved ham er jeg blitt fruktsommelig.

19. Og Juda kjentes ved dem, og sa: Tamar har rett overfor meg; derfor må de ikke brenne henne.

20. Av den grunn ble hun ikke gitt til Sela, og han kom henne ikke mere nær.

21. Senere fødte hun to sønner, Peres og Zera i det 7. år av den uke, den 2.

22. Så var de syv år med fruktbarhet gått som Josef hadde sagt Farao.

23. Og Juda innså at den gjerning han hadde gjort var ond, fordi han hadde sovet hos sin svigerdatter, og han anså det selv for skjendig, og erkjente at han hadde syndet og feilet, fordi han hadde lettet sin sønns teppe; og han begynte å klage og bønnfalt Herren på grunn av sin synd.

24. Og vi meddelte ham i en drøm at den var tilgitt ham, fordi han bønnfalt meget, og fordi han klagde og ikke gjorde det igjen.

25. Og han fikk tilgivelse fordi han omvendte seg fra sin synd og fra sin uvitenhet. For han syndet stort overfor vår Gud. Og enhver som handler således, enhver som sover hos sin svigerdatter, skal man brenne på bålet, forat han kan brenne deri; for der er urenhet og besmittelse ved dem.

26. På bålet skal man brenne dem. Men du skal befale Israels barn, at der må ikke være noen urenhet i deres midte. For enhver som sover hos sin svigerdatter eller sin svigermor, har begått en urenhet. På bålet skal man brenne den mann som sover hos henne, og kvinnen med - og han vil avvende vreden og straffedommen fra Israel.

27. Og vi sa til Juda at hans to sønner ikke hadde sovet hos henne, og at hans avkom derfor vil bestå i annet slektsledd og ikke bli utryddet.

28. For han krevde straff i sine øynes enfold; for det var etter Abrahams bestemmelse, som han hadde befalt sine sønner, at Juda ville brenne henne på bålet.

42

Jakobs sønner drar til Egypten.

Og i det 1. år av den 3. uke av det 45. jubelår, begynte hungersnøden å komme over landet, og regnet ville ikke væte jorden for det falt ikke noe.

2. Og jorden ble gold, og bare i Egyptens land var det korn. For Josef hadde samlet korn i landet i de syv fruktbarhets år og gjemt det.

3. Og egypterne kom til Josef for å få korn. Og han åpnet de forråd hvor kornet fra det første år var lagret og solgte det til landets folk for gull.

4. Og hungersnøden var meget stor i Kanaans land. Og Jakob hørte at det var korn i Egypten og sendte sine ti sønner for å hente korn til ham i Egypten. Men Benjamin sendte han ikke avsted. Og Jakobs ti sønner nådde til Egypten sammen med de andre som dro ned.

5. Og Josef gjenkjente dem, men de kjente ikke ham. Og han talte til dem, og sa: Er dere ikke speidere og er kommet hit for å utforske landets innfartsvei? Og han sperret dem inne.

6. Deretter løslot han dem igjen og holdt bare Simeon tilbake og sendte sine ni brødre avsted.

7. Han lot deres sekker bli fylt med korn og deres gull legges i deres sekker uten at de visste det.

8. Og han befalte dem å hente deres yngste bror; for de hadde fortalt ham at deres far og yngste bror levde.

9. Og de dro opp fra Egyptens land og nådde Kanaans land og fortalte deres far alt som var hendt dem, og hvordan landets fyrste hadde talt hårdt til dem og hadde satt Simeon fast inntil de brakte med seg Benjamin.

10. Og Jakob sa: Dere har gjort meg barnløs! Josef er ikke, og Benjamin vil dere også ta. Deres ondskap er gått ut over meg.

11. Og han sa: Min sønn skal ikke dra med dere. Kanskje blir han syk. For hans mor fødte to sønner. Den ene er omkommet og den andre vil dere også ta. Kanskje får han feber underveis, og dere bringer mine grå hår i døden med sorg.

12. For han hadde sett at deres gull var gitt enhver tilbake i hans pung, og derfor fryktet han for å sende ham med.

13. Men hungersnøden tok til og ble hård i Kanaans land og i alle land, unntatt i Egyptens land. For mange av egypterne hadde lagret deres korn opp til brødkorn, siden de hadde sett at Josef samlet kornet og lagret det i forrådsammere.

14. Og Egyptens folk levde av det i det første året av deres hungersnød.

15. Og Isarel så at hungersnøden ble meget hård i landet, og da der ingen utvei var, sa han til sine sønner: Dra avsted igjen og skaff oss føde så vi ikke dør.

16. Og de sa: Vi drar ikke hvis ikke vår yngste bror blir med oss.

17. Og Israel innså at hvis han ikke sendte ham med dem, ville de alle omkomme av hungersnød.

18. Ruben sa: Betro ham til meg, og hvis jeg ikke bringer ham tilbake til deg, kan du drepe meg og mine to sønner til vederlag for hans liv.

19. Og Juda trådte fram og sa: Send ham med meg, og hvis jeg ikke bringer ham tilbake, vil jeg være skyldig overfor deg alle mitt livs dager.

20. Og han sendte ham med dem, i det 2. år av den uke, på den 1. dag i måneden. Og de kom til Egyptens land sammen med de andre som også dro der ned, og de hadde gaver med seg, stakte og mandler og terebintenøtter og ren honning.

21. Og de kom og fremstilte seg for Josef, og han så sin bror, Benjamin, og gjenkjente ham; og han sa til dem: Er dette deres yngste bror? Og de sa til ham: Det er ham. Og han sa til ham: Herren være deg nådig, min sønn.

22. Og han sendte ham til sitt hus, og lot Simeon føre ut til dem og gjorde et gjestebud for dem, og de overrakte ham den gave som de hadde ført med seg.

23. Og de spiste i hans nærvær, og han ga dem alle en porsjon, men Benjamins porsjon var syv ganger større.

24. Og de spiste og drakk og reiste seg. Og de ble hos deres esler.

25. Og Josef uttenkte en plan hvorved han kunne erfare deres tanker - om der var tanker om innbyrdes fred hos dem. Og han sa til sin hushovmester: Fyll alle deres sekker med brødkorn og gi dem også deres gull tilbake i deres poser; og legg mitt beger som jeg drikker av, sølvbegeret, i den yngstes sekk, og send dem bort.

43

Josef åpenbarer seg for sine brødre.

1. Og han gjorde som han hadde sagt til ham og fylte alle deres sekker med korn og la også deres gull i sekkene, og han la begeret i Benjamins sekk.

2. Og tidlig om morgenen dro de avsted. Og det skjedde da de var dratt bort derfra, at Josef sa til sin hushovmester: Sett etter dem, skynd deg, og tal hårdt til dem, idet du sier: Dere har gjengjeldt godt med ondt. Dere har stjålet det sølvbeger som min herre drikker av. Før så deres yngste bror tilbake til meg, og skynd deg og bring ham hit før jeg går til mitt domshus.

3. Og han skyndtet seg avsted etter dem og tiltalte dem med de ord.

4. Og de sa til ham: Det være langt fra dine træler å gjøre det og å stjele noe som helst av din herres eiendeler; og det gull som vi første gang fant i våre sekker, har, dine træler, tatt med tilbake fra Kanaans land.

5. Hvorfor skulle vi så stjele noen eiendel? Se, her er våre sekker. Se etter, og hvor du finner begeret i sekken hos en hvilken som helst av oss - han skal drepes, og vi og våre esler vil træle for din herre.

6. Og han sa til dem: Nei slik skal det ikke være. Den mann hos hvem jeg finner det, ham alene vil jeg ta som træl. Men dere andre kan dra hjem i fred.

7. Og da han undersøkte sekkene deres, begynnende med den eldste og sluttende med den yngste, lå det i Benjamins sekk.

8. Og de sønderrev sine klær og lastet sine esler og vendte tilbake til byen og kom til Josefs hus, og de kastet seg alle på sitt ansikt på jorden for ham.

9. Og Josef sa til dem: Dere har handlet ondt. Og de svarte: Hva skal vi si, og hvordan skal vi rettfærdiggjøre oss? Vår herre har oppdaget sine trælers brøde. Se, vi vil træle for vår herre og våre esler med.

10. Og Josef sa til dem: Jeg frykter også Herren. Dere kan dra hjem, men deres bror må være træl, for dere har handlet ondt. Vet dere ikke at en mann har glede av sitt beger, - og det stjal dere!

11. Og Juda sa: Hør på meg, herre! La din træl tale et ord i min herres øre. Din træls mor fødte vår far to sønner. Den ene er gått bort og tapt og ikke funnet igjen. Og han her er den ene som er tilbake etter sin mor. Og din træl, vår far, elsker ham, og hans sjel henger ved hans sjel.

12. Og det vil skje, når vi reiser til din træl, vår far,, og gutten ikke er med oss, vil han dø, og vi vil gjøre vår far så nedbøyd av sorg at han dør.

13. Nei, jeg din træl, vil bli som træl for min herre i guttens sted, og la den unge mann dra

med sine brødre; for jeg er gått i borgen for ham hos din træl, vår far, og hvis jeg ikke bringer ham tilbake, vil din træl være skyldig overfor vår far alle dager.

14. Og Josef så at de alle hadde samme gode tanker overfor hverandre; og han kunne ikke beherske seg og sa til dem at han var Josef.

15. Og han sa til dem: Gråt ikke over meg. Skynd dere å bringe min far til meg; og dere ser at det er min munn som taler - og Benjamins øyne ser det.

16. For se, hungersnøden har vart i to år og vil vare i ennå fem år uten høst og trefrukt og pløying.

17. Skynd dere å kom herved, både dere og deres hus, forat dere ikke skal omkomme under hungersnøden. Og vær ikke bekymret for deres eiendom, for Herren har sendt meg forut for dere for å legge det tilrette, forat mange folk skal holdes i live.

18. Og meld min far at jeg ennå lever, og se, dere ser selv at Gud har innsatt meg som en far for Farao og til å råde over hans hus og over hele Egyptens land.

19. Og fortell min far om all min ære, og om alt, hvordan Herren har gitt meg rikdom og ære.

20. Og på et ord fra Farao ga han dem vogner og mat til reisen, og han ga dem alle spraglete klær og sølv.

21. Og også til deres far sendte han med klær og sølv og ti esler som var lesset med korn, og sende dem bort.

22. Og de dro opp og meldte deres far at Josef levde, og at han delte ut korn til alle jordens folk og rådet over hele Egyptens land.

23. Men deres far trodde dem ikke; for han var forferdet i sitt sinn. Men etter å ha sett de vogner som Josef hadde sendt, livnet hans ånd til, og han sa: Det er nok for meg hvis Josef lever. Jeg vil dra ned å se ham før jeg dør.

44

Jakob og hans slekt reiser til Egypten.

1. Og Israel brøt opp fra Hebron, fra sitt hus på nymånedagen i den 3. måned, og han reiste om veien til Edsbrønnen og brakte sin far Isaks Gud et offer på den 7. dag i den måned.

2. Og Jakob husket den drøm han hadde sett i Betel, og fryktet for å dra ned til Egypten.

3. Og mens han overveide å sende bud til Josef forat han skulle komme til ham og ikke selv dra ned, ble han der i syv dager for kanskje å få et syn - om han skulle dra ned eller bli der.

4. Og han feiret førstegrødens høstfest med gammelt korn; for i hele Kanaans land fantes det ikke en håndfull korn, for hungersnøden var over alle dyr og kveg og fugler og mennesker med.

5. På den 16. dag viste Herren seg for ham, og sa til ham: Jakob, Jakob! Han svarte: Se, her er jeg. Og Herren sa til ham: Jeg er dine fedres Gud, Abrahams og Isaks Gud. Frykt ikke for å dra ned til Egypten, for der vil jeg gjøre deg til et stort folk.

6. Jeg vil dra der ned med deg, og jeg vil føre deg, og du skal begraves i dette land, og Josef skal legge sin hånd på dine øyne. Frykt ikke! Dra ned til Egypten.

7. Og hans sønner og hans sønnesønner brøt opp og satte deres far og deres eiendeler i vognene.

8. Og Israel brøt opp fra Edsbrønnen den 16. dag i den 3. måned og dro til Egyptens land.

9. Og Israel sendte Juda i forveien for seg til sin sønn, Josef, for å undersøke Gosens land. For Josef hadde sagt til sine brødre at de skulle komme å bosette seg der for å være i hans nærhet.

10. Og det var det beste av Egyptens land - og i hans nærhet - for dem og deres kveg.

11. Og dette er navnene på Jakobs sønner som dro til Egypten sammen med deres far, Jakob:

12. Ruben, Israels førstefødte; og dette er navnene på hans sønner: Hanok og Pallu og Hezron og Karmi - fem.

13. Simeon og hans sønner. Og dette er navnene på hans sønner: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Sokar, og den kananeiske kvinnes sønn saul - syv.

14. Levi og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Gerson og Kehat og Merari - fire.

15. Juda og hans sønner: Sjela og Perez og Zera - fire.
16. Issakar og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Tola og Pua og Jasjub og Sjimron - fem.
17. Sebulon og hans sønner; og dette er navnene på hans sønner: Sered og Elon og Jale'el - fire.
18. Og dette er Jakobs sønner - og deres sønner - som Lea fødte Jakob i Mesopotamia, seks, og deres ene søster Dina; og Leas sønner og deres sønner, som kom med deres far, Jakob, til Egyptens land, utgjorde i alt 29 sjeler, og med deres far, Jakob, var det 30.
19. Og sønnene til Jakobs tjenestekvinne, Zilpa, som fødte Gad og Aser.
20. Og dette er navnene på deres sønner som kom med ham til Egypten: Gads sønner Zifjon og Haggi og Sjuni og Esbon og Ar'eli og Arodi - otte
21. Og Asers sønner Jimna og Jisjva og Beri'a og Sera, deres eneste søster - seks.
22. I alt 14 sjeler. Og Leas utgjorde i alt 44.
23. Og Jakobs hustru, Rakels sønner, Josef og Benjamin.
24. Og Josef hadde fått sønner i Egypten, før hans far kom til i Egypten, som Asenat, datteren av Potifar, presten i Heliopolis, hadde født ham: Manasse og Efraim - tre.
25. Og Benjamins sønner: Bela og Beker og Asjbel og Gera og Na'aman og Ehi og Rosj og Muppim og Huppim og Ard . elleve.
26. Og Rakels barn utgjorde i alt 14 sjeler.
27. Og sønnene av Rakels tjenestekvinne Bilha som hun fødte Jakob, Dan og Naftali.
28. Og dette er navnene på deres sønner som kom med dem til Egypten: og Dans sønner var Husjim og Semon og Asudi og Ijake og Salamon - seks.
29. Og de døde i det år de kom til Egypten, og Dan hadde bare Husjim tilbake.
30. Og dette er navnene på Naftalis sønner: Jaza'el og Guni og Jezer og Sjillem og Iv.
31. Og Iv, som var født etter hungersnødens år, døde i Egypten.
32. Og Rakels barn utgjorde i alt 26 sjeler.
33. Og alle Jakobs sjeler som dro til Egypten utgjorde i alt 75 sjeler. Det er hans barn og hans barnebarn: i alt 75 sjeler. Og fem som døde i Egypten før Josef og som ikke hadde barn. (Se etterord)

45

Jakob møter Josef.

Oppholder seg i Gosen i 17 år og dør.

1. Og Israel kom til Egyptens land til landskapet Gosen på nymånedagen i den 4. måned i det 2. år av den 3. uke i det 45. jubelår.
2. Og Josef dro sin far i møte i Gosen og falt ham om halsen og gråt.

3. Og Israel sa til Josef: Nå vil jeg dø etter å ha sett deg. Og nå være Herren, Israels Gud, priset, Abrahams og Isaks Gud, som ikke nektet sin tjener, Jakob, sin bamhjertighet og sin nåde.

4. Det er meg nok at jeg har sett ditt ansikt mens jeg er i live; for det syn jeg så i Betel er sant. Lovet være Herren, min Gud, i evigheters evigheter og priset hans navn.

5. Og Josef og hans brødre spiste et måltid sammen i deres fars nærvær og drakk vin. Og Jakob gledet seg med en såre stor glede fordi han så sin sønn, Josef, spise og drikke med sine brødre i hans nærvær; og han velsignet alle ting skaper som hadde bevart ham og bevart alle hans tolv sønner for ham.

6. Og Josef ga sin far og sine brødre som gave at de kunne bo i landskapet Gosen og i Ramses og i hele dens omegn som han hersket over for Farao. Og Israel og hans sønner bodde i landskapet Gosen, i det beste av Egyptens land. Og Israel var 130 år gammel da han kom til Egypten.

7. Og Josef forsynte sin far og sine brødre og alle deres med brød, så meget som var nok for dem i de syv hungersår.

8. Og Egyptens land led under hungersnøden. Og Josef inndro hele Egyptens land under Farao for korn og innbyggere og deres kveg med. Det hele ervervet han til Farao.

9. Og da hungersnødens år var omme, ga Josef alle folk som var i landet såsæd og brødkorn, så de kunne tilså landet i det 8. år, for elven hadde oversvømmet hele Egyptens land.

10. I de syv hungersår hadde den ikke oversvømmet, men bare vannet noen få steder ved elvebredden; men nå gikk den over sine bredder. Og egypterne tilsådde landet og det bar meget korn i det år.

11. Og det år var det 1. år av den 4. uke av det 45. jubelår.

12. Og Josef tok en femtedel av det korn som de hadde sådd til kongen, og de fire femtedeler overlot han til dem selv som brødkorn og utsæd. Og det gjorde Josef til en fast ordning for Egyptens land inntil den dag i dag.

13. Og Israel levde i Egyptens land i 17 år. Og alle de dager han levde ble 3 jubelår, 147 år; og han døde i det 4. år av den 5. uke av det 45. jubelår.

14. Og Israel velsignet sine sønner før han døde og sa dem alt som skulle hende dem i Egyptens land. Og han kunngjorde for dem hva som skulle overgå dem i de siste dager. Og han velsignet dem og ga Josef to andeler i landet (Kanaan)

15. Og han sov hen med sine fedre og ble begravet i dobbelthulen i Kanaans land ved siden av sin far Abraham, i det gravsted som han hadde gravd seg i dobbelthulen i Hebrons land.

16. Og alle sine bøker og alle sine fedres bøker ga han sin sønn, Levi, forat han skulle gjemme dem og fornye dem for sine sønner inntil den dag i dag.

1. Og det skjedde etter at Jakob var død at Israels barn ble tallrike i Egypten, og de ble et tallsterkt folk. Og de var alle enige i deres hjerter, slik at den ene elsket den andre, og at den ene hjalp den andre. Og de ble overmåte mange og ble tallrike i 10 åraker, hele Josefs levetid.

2. Der var ingen motstander og intet ondt i Josefs levetid, som han levde etter hans far, Jakob; for alle egypterne æret Israels barn i hele Josefs levetid.

3. Og Josef levde i en alder av 110 år. 17 år oppholdt han seg i Kanaans land, og i 10 år var han træl og i 3 år var han i fengsel og i 80 år under kongen, mens han styrte hele Egyptens land.

4. Og han døde og alle hans brødre og hele det slektsledd.

5. Og før han døde, befalte han Israels barn å føre hans ben med seg når den tid kom da de skulle dra ut av Egyptens land.

6. Og han tok dem i ed om sine ben; for han visste at egypterne ikke ville føre ham ut igjen og begrave ham i Kanaans land; for Makamaron, Kanaans konge, førte, mens han bodde i Assurs land, krig mot Egyptens konge i dalen og drepte ham der og forfulgte egypterne til Ermons porter.

7. Men inn kunne han ikke komme; for en annen, en ny konge var kommet til makten i Egypten og viste seg sterkere enn han. Og han vendte tilbake til Kanaans land. Og Egyptens porter var lukket, så ingen kunne komme inn eller ut i Egypten.

8. Og Josef døde i det 46. jubelår i den 6. uke i det 2. år. Og de begravde ham i Egyptens land. Og etter ham døde alle hans brødre.

9. Og Egyptens konge dro ut for å føre krig mot Kanaans konge i dette det 47. jubelår i den 2. årake i det 2. år. Og Israels barn førte alle Jakobs sønners ben ut - med unntakelse av Josefs ben - og begravde dem på marken i Dobbeltthulen i fjellene.

10. Og de fleste av dem vendte tilbake til Egypten, men noen av dem ble tilbake i Hebrons fjell, og blant dem din far Amram.

11. Og Kanaans konge seiret over Egyptens konge og lukket Egyptens porter.

12. Og han uttenkte en ond plan mot Israels barn om å plage dem, og sa til Egyptens folk:

13. Se, Israels barn er tatt til og er blitt tallrikere enn vi. Kom, og la oss gå klokt tilverks imot dem før de blir for mange for oss og de også går til krig mot oss; ellers gjør de felles sak med fienden og drar ut av vårt land, for deres hjerte er blitt rettet mot Kanaans land.

14. Og han satt opp fogder over dem for å plage dem med trælearbeid. Og de bygget alle de murer og brystvern opp som var styrtet ned i Egyptens byer.

15. Og de kuet dem med hård hånd. Og jo mere de handlet ille med dem, jo flere ble de, og jo mere tallsterke var de.

16. Og Egyptens folk avskydde Israels barn som urene.

47

Faraos datter finner Moses i elven.

1. I den 7. uke i det 7. år i det 47. jubelår, kom din far fra Kanaans land; og du ble født i den 4. uke i dens 7. år i det 48. jubelår - det var i Israels barns trengselstider.

2. Og Egyptens konge Faraos utstedte en befaling mot dem, at de skulle kaste alle deres guttebarn som ble født i elven.

3. Og i syv måneder ble de ved med å kaste dem ut, og gjorde det fremdeles når du ble født. Og din mor skjulte deg i tre måneder. Men så talte de om henne, og hun lagde en kiste og tettet den igjen med jordbæk og tjære og satte den bort i sivene ved elvens bredd og hadde deg liggende i den i syv dager. Og din mor kom om natten og ammet deg, og om dagen vokter din søster, Mirjam, deg mot fuglene.

4. I de dager gikk Faraos datter, Tarmut, ut for å bade i elven, og hun hørte din røst mens du gråt og sa til sin pike at de skulle hente deg, og de hentet deg til henne.

5. Hun tok deg opp av kisten og ynkedes over deg.

6. Og din søster sa til henne: Skal jeg gå bort å hente til deg en av de hebraiske kvinner til å fostre og amme denne gutt for deg?

7. Og hun svarte: Gå! Og hun gikk og hentet din mor Jokebed, og hun ga henne lønn, og hun fostret deg.

8. Og da du var blitt stor, brakte man deg til Faraos hus, og du var hans sønn. Og din far Amram lærte deg skrivekunsten. Og etter at du hadde levd i 3 år, brakte man deg til kongehoffet.

9. Og du var ved hoffet i 3 år, inntil de dager da du dro bort fra kongehoffet og fikk se egypteren slå din neste av Israels sønner, og du drepte ham og skjulte ham i sanden.

10. Og den neste dag fant du to av Israels sønner som trettet, og du sa til ham som gjorde urett: Hvorfor slår du din bror?

11. Og han ble sint og tirret, og sa: Hvem har gjort deg til herre og dommer over oss? Vil du kanskje slå meg ihjel som du slo egypteren ihjel i går? Og du ble redd og flyktet på grunn av de ord.

48

Herrens gjengjeldelse over Egypten.

1. Og i det 6. år av den 3. uke av det 49. jubelår, dro du bort og bosatte deg i Midians land i 5 år og vendte tilbake til Egypten i den 2. uke i det 2. år i det 50. jubelår.

2. Og du vet selv hva Gud her talt til deg på Sinai berg, og hva fyrst Mastema ville gjøre med deg på veien da du vendte tilbake til Egypten, da du møtte ham ved herberget.

3. Han ønsket å drepe deg og befri egypterne ut av din hånd, da han så at du var sendt for å øve dom og gjengjeldelse mot egypterne.

4. Og jeg fridde deg ut av hans hånd, og du gjorde de tegn og undere som du var sendt for å gjøre i Egypten mot Faraos og mot hele hans hus og mot hans tjenere og mot folket.

5. Og Herren gjorde stor gjengjeldelse mot dem for Israels skyld, og slo dem og drepte dem med blod og med frosker og med mygg og med hundefluer og med onde bylder som slo ut i vabler, og deres kveg døde også. Og med hagl ødela han alt det som spirte for dem, og med gresshopper som fortærte den rest som var tilbake etter haglet, og med mørke og med deres førstefødtes død av både mennesker og kveg. Og på alle deres avguder gjorde Herren gjengjeldelse og brente dem med ild.

6. Og alt ble sendt gjennom din hånd, forat du kunne forkynne det før det skjedde. Og du var den som skulle tale til Egyptens konge i alle hans tjeneres og i folkets nærvær.

7. Og alt skjedde etter ditt ord; for store og fryktelige straffedommer kom over Egyptens land, forat du kunne gjøre gjengjeldelse mot det for Israels.

8. Alt dette gjorde Herren for Israels skyld, og i overens stemmelse med den pakt som hadde sluttet med Abraham, at han ville øve gjengjeldelse mot dem, fordi de med vold hadde holdt dem i trældom.

9. Og fyrst Mastema (djevelen) trådte opp imot deg og ville la deg falle i Faraos hånd, og han hjalp egypternes vismenn, så de sto fram og utførte sine kunster for dine øyne.

10. Vel tillot vi dem å gjøre sine kunster, men helbredelse tillot vi ikke å lykkes i ved deres hender.

11. Og Herren slo dem med onde bylder, og de kunne ikke holde stand; for vi tilintetgjorde dem, så de ikke kunne utføre et eneste tegn.

12. Og tross alle disse tegn og undere unnså fyrst Mastema seg ikke for å oppby sine krefter og rope til egypterne, at de skulle sette etter deg med hele Egyptens stridsmakt og med deres vogner og med deres hester og med hele mengden av egypternes folk.

13. Og jeg stilte meg mellom egypterne og deg og Isarel, og vi fridde Israel ut av hans hånd og hans folks hånd, og Herrens førte dem ut midt igjennom havet som over landjorden.

14. Og alle de folk som han (Mastema) førte ut forat de skulle sette etter Isarel, kastet Herren, vår Gud, midt ut i havet i avgrunnens dyp i stedet for Israels barn, på samme måte som Egyptens folk hadde kastet Israels sønner i elven. Han tok hevn over millioner av dem, og tusen sterke og våpenføre menn omkom for et spebarn av ditt folks sønner som de hadde kastet i elven.

15. Og på den 14. dag og den 15. og den 16. og den 17. og den 18. var fyrst Mastema bundet og fengslet bak Israels barn, forat han ikke skulle anklage dem.

16. Og på den 19. dag slapp vi dem løs, forat de skulle hjelpe egypterne med å sette etter Israels barn.

17. Og han forherdet deres hjerter og gjorde dem gjenstridige, og av Herren, vår Gud, ble den tanke skutt ham i sinne å slå egypterne og kaste dem i havet.

18. Og på den 17. dag bandt vi ham forat han ikke skulle anklage Israels barn den dag, da de ba egypternes menn om redskaper og klær, sølvredskaperne og gullredskaperne, og kobberredskaperne og forat de kunne plyndre egypterne til gjengjeld for den trældom som de med vold hadde holdt dem i.

19. Og vi førte ikke Israels barn tomhendte ut av Egypten.

Påskens forskrifter.

1. Husk vel på den befaling som Herren har gitt deg om påsken, så du feirer den til den fastsatte tid, den 14. dag i den 1. måned, så du slakter påskelammet før det blir aften, og at man så spiser det om natten, den 15. om aftenen fra solnedgangstid.

2. For i den natt - det er festens begynnelse - spiste dere påskelammet i Egypten, og alle Mastemas styrker var sluppet løs, forat han kunne drepe alt førstefødt i Egypten, fra Faraos førstefødte til den førstefødte av den krigsfangne trælkvinne ved kvernen og til kveget.

3. Og dette er det tegn som Herren ga dem: Ethvert hus, på hvis dørstolper de så blodet av et ett års lam, skulle de ikke gå inn i for å drepe, men gå forbi, forat alle som var i huset kunne frelses, fordi blodtegnet var på deres dørstolpe.

4. Og Herrens styrker gjorde alt dette, således som Herren hadde befalt dem, og gikk forbi Israels barn, og de ble ikke rammet av noen plage som kunne ha tilintetgjort noen sjel av dem, være seg kveg, mennesker eller hunder.

5. Men over Egypten var plagen såre stor, og der var ikke det hus i Egypten i hvilket det ikke var et lik og gråt og klage.

6. Imens spiste Israel påskelammets kjøtt og drakk vinen og priste og velsignet og lovet Herren, sine fedres Gud, og holdt seg rede til å dra ut fra Egyptens åk og den onde trældom.

7. Og du skal minne den dag alle dine levedager, og feire den år etter år alle dine levedager, én gang om året, på dens dag etter hele loven om det. Og du må ikke utsette det fra dag til dag og fra måned til måned.

8. For det er en evig ordning og innmeislet på de himmelske tavler for Israels barn, så de skal feire den hvert eneste år på dens dag én gang om året i alle deres slekter. Og der er ingen tidsbegrenset gyldighet, men det er forordnet for evig tid.

9. Og den mann som er ren, og som ikke kommer for å feire den i tide på årsdagen for den, ved å bringe et velbehagelig offer for Herren og spise og drikke for Herrens ansikt på dens festdag, den mann skal, for så vidt han er ren og er hjemme, utryddes, fordi han ikke har frembåret Herrens offer i tide. Han skal bøte for sin brøde..

10. Israels barn skal komme for å feire påsken på den fastsatte dag, den 14. i den 1. måned mellom aftenstidene, fra dagens tredjedel til nattens tredjedel; for to tredjedeler av dagen ble tildelt lyset og en tredjedel aftenen.

11. Det menes dermed at Herren har befalt deg å feire den mellom aftenstidene.

12. Og det er ikke tillat å slakte det til noen tid ved lys, men bare til den tid som lider mot aften. Og man skal spise det ved aftentid til nattens tredjedel, og det som blir til overs av alt kjøttet etter nattens tredjedel, skal man brenne i ilden. Man skal spise det omhyggelig - hodet av lammet sammen med dets innvoller og sammen med dens ben skal man steke over ilden og ikke sønderbryte noe ben av det; for intet ben skal knuses av Israels barn.

13. Og det er ikke tillat å koke det i vann eller å spise det rått, men bare stekt over ilden.

14. Derfor befalte Herren Israels barn å feire påsken på dens fastsatte dag, og at der ikke måtte sønderbrytes noe ben av det. For det er en festdag, og det er en forskrift, og den er det ikke tillat å avvike dag fra dag og måned fra måned, men den skal feires på selve sin festdag.

15. Og du skal befale Israels barn å feire påsken i deres dager hvert år én gang om året på den fastsatte dag, og den skal bli til et velbehagelig minne for Herren. Og i det år, hvor de feirer påsken i rette tid, etter hans befaling i alle måter, skal ingen drepende eller knusende plage komme over dem.

16. Og det er ikke tillatt å spise det utenfor Herrens helligdom, men kun foran Herrens helligdom. Og hele Israels menighets folk skal feire den i rette tid.

17. Og enhver mann som kommer opp på dagen for den, skal spise det i deres Guds helligdom, for Herrens åsyn, fra 20 års alderen og oppetter. For slik står det skrevet og bestemt at man skal spise det i Herrens helligdom.

18. Og når Israels barn kommer inn i det land som de skal ta i eie, i Kanaans land, og reiser Herrens telt midt i landet i en av deres stammer, inntil Herrens helligdom er bygget i landet, da skal de komme å feire påsken i Herrens telt, og de skal slakte det for Herrens åsyn år etter år.

19. Og til den tid, da der er bygget et hus i Herrens navn i deres arveland, skal de dra derhen og slakte lammet om aftenen når solen går ned, i dagens tredjedel.

20. Og de skal frembære dets blod på alterets fot, og dets fett skal de legge på ilden som er på alteret, og de skal spise kjøttet av det stekt over ilden i gården til det hus som er helliget i Herrens navn.

21. Og de kan ikke feire påsken i deres byer og på alle områder, men kun foran Herrens telt eller foran hans hus, hvori hans navn bor, og de må ikke fare vill fra Herren.

22. Og du, Moses, skal befale Israels barn å holde bestemmelsen om påsken. Slik som det er befalt deg, skal du meddele dem dens fest og bringe dens offer hver dag under disse syv gledesdager for Herrens åsyn på deres Guds alter.

23. For denne fest feiret dere med hast da dere dro ut av Egypten, inntil dere kom til ørkenen Sjur, for ved havets bredd sluttet dere den.

50

Avsluttende formaninger.

1. Etter denne lov lærte jeg deg sabbatsdagene i Sinais ørken, som er mellom Elim og Sinai.

2. Også landets sabbater sa jeg deg på Sinai berg, og likeså har jeg sagt deg jubelårene i årssabbatene. Men året for det har jeg ikke sagt deg, før dere kommer inn i det land som dere skal ta i eie.

3. Også landet skal feire sine sabbater mens dere bor i det. og de skal kjenne jubelårets år.

4. Derfor har jeg forordnet åraker og år og jubelår for deg: 49 jubelår fra Adams dager inntil denne dag - og 1 uke og 2 år. og det er ennå 40 år til å lære Herrens befalinger å kjenne, innen dere kommer over i hin del av Kanaans land ved å overskride Jordan vestpå.

5. Og jubelår skal der gå før Israel er ren for all skyld, for utukt og urenhet og besmittelse og synd og villfarelse, og bor trygt i hele landet uten å ha noen motstander eller noen onde. Og fra den tid vil landet være rent alle dager.

6. Og se, jeg har nedskrevet sabbatsbudet og alle lovbestemmelsene om den dag for deg:

7. I seks dager skal du utføre ditt arbeid, men den syvende dag er Herrens, deres Guds sabbat. På den må ingen, hverken dere selv eller deres sønner eller træler eller trælkvinner eller noe av deres kveg eller den fremmede som oppholder seg hos dere, utføre noe som helst arbeide på den.

8. Og den mann som utfører noe som helst arbeide på den, skal dø, enhver mann som vanhelliger denne dag, som sover hos sin hustru, og som taler om ting som han vil gjøre på den, at han vil dra ut på reise den dag i den hensikt å kjøpe eller selge noe som helst på den. Og den som øser vann, som han ikke har satt tilrette for seg den sjette dag, og den som tar noen som helst byrde for å bære den ut av sitt telt eller av sitt hus, skal dø.

9. På sabbatsdagen må dere ikke gjøre noe som helst arbeide, som dere ikke har lagt tilrette for dere på den sjette dag. Og denne dag er for Israel Det Hellige Rikes dag blant deres dager all tid.

10. For det er en stor ære Herren har gitt Israel: Å spise og drikke og mettes på denne festdag og å hvile på den fra alt arbeide av menneskenes barns arbeider - unntagen det å brenne røkelse og å bringe gaver og ofre fram for Herren for dagene og sabbatene:

11. Det arbeide alene skal gjøres på sabbatsdagene i Herrens, deres Guds helligdom, forat de kan skaffe soning for Israel med ofre til stadighet dag for dag som et minne velbehagelig for Herren, og forat han kan motta dem evig dag for dag, slik som det er befalt deg.

12. Og enhver mann som utfører et arbeide på den, og som går et stykke vei, og den som dyrker jorden, det være hjemme eller noe annet sted, og den som tenner ild og som rider på noe dyr, og den som drar på reise til sjøs på et skip, og enhver fugl, og den som fanger være seg dyr eller fugl eller fisk, og den som faster eller fører krig på sabbatsdagen -

13. den mann som gjør noe som helst av alt dette på sabbatsdagen, skal dø, forat Israels barn kan holde sabbat etter befalingene om landets sabbater. slik som det står skrevet på tavlene, som han har lagt i mine hender, forat jeg skulle skrive deg tidens lov og tidene alt etter deres dagers inndeling.

Her slutter beretningen om dagenes inndeling.

#####

Etterord.

Jubileerboken har utelatt Judas sønner Peres, og Hesron og Hamul (1. Mos. 46,12) og Gads sønn Eri (1. Mos. 46,16) samt Asers sønn Jisvi, (vers 17) og Asers sønn Brias to sønner Heber og Malkiel, (vers 17).

Men Jubileerboken har med Naftalis sønn Iv, og alle Dans sønner Husjim, Simon, Asudi, Ijaka og Salamon. Men de fire siste døde i Egyptens land barnløse.

Det står i Bibelen 1. Mos. 46,7: Sine sønner og sine sønnesønner, sine døtre og sønnedøtre.

I vers 26, leser vi: Alle de som kom med Jakob til Egypten, og de som var gått ut av *hans lend*.

Hustruene ble derfor ikke medregnet. Er og Onan døde i Kanaan.

Kun de som var gått ut av hans lend med barnebarn er nevnt ved navn.

Når man så teller de sjeler Jubileerboken har navnt sammen med de Bibelen nevner, så utfyller de hverandre, og vi kommer til antallet 75 sjeler.

Stefanus sier i Ap. gj. 7,14: Da sendte Josef bud og kalte til seg sin far og hele sin slekt, fem og sytti sjeler.

I gammel tid hadde jødene ikke en Bibel, men de hadde Hellige Skrifter. Alle disse Hellige Skrifter har ikke kommet med i Bibelen. Men endel av de som ikke er kommet med i Bibelen finnes på mange språk, men de er svært lite kjent for alminnelige mennesker her i nord.

Det står i Jubileerboken kap. 45,16 om Jakob: Og alle sine bøker og alle sine fedres bøker ga han sin sønn, Levi, forat han skulle gjemme dem og fornye dem for sine sønner inntil denne dag.
